

Giới thiệu Sở Tâm Lam Lại Đến Đây

Số chương: 87

Thể loại: hoán đổi, trọng sinh, ngược rồi sủng

Sở Tâm Lam nhàn nhạt nhìn người đàn ông nằm ngủ bên cạnh mình, trong đầu cô văng vẳng thanh âm vừa chán ghét, vừa mệt mỏi của Tổng Hiệu Thần "cô chỉ cần an phận làm Tổng phu nhân thôi, chuyện của tôi cô đừng quản và ngược lại chuyện của cô cũng không phải chuyện của tôi. quan hệ của chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém!"

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Ta là ai?

Sở Tâm Lam, một cô gái với vóc dáng không phải quá nhỏ bé nhưng vì khá ốm cho nên thoạt nhìn có cảm giác vô cùng yếu ớt, đứng trên cầu nhìn mặt hồ yên lặng đang trôi dưới tầm mắt của mình, tay cô còn đang cầm một lon bia, đây là lần đầu tiên cô có thể uống hết một lon bia như vậy, trước đây cô đều cảm thấy thứ nước này vô cùng đắng nhưng hôm nay lại uống như thể không hề có một chút cảm xúc nào, không giấu diếm sự mệt mỏi thờ ơ dài, trong đầu vang vọng những lời nói.

"Cô chỉ là một người làm thuê tại đây mà thôi, cô có tư cách gì quản thúc con trai ta! Chỉ làm bản có 1 chút đã là làng, tiền ta có thể mua hết cửa hàng này của cô biết không? Con nhỏ hỗn xược!" – Hình ảnh người phụ nữ quý phái, mắt tròn to hung hăng chỉ trích Sở Tâm Lam, cô chỉ biết cúi đầu, luôn miệng nói xin lỗi. Chuyện Sở Tâm Lam là nhân viên của một shop quần áo trong trung tâm thương mại lớn, có một vị khách đến xem quần áo dẫn theo đứa nhỏ, đứa nhỏ tay bị dính kem muốn chùi vào quần áo bị Tâm Lam phát hiện, hét to ngăn cản, vì bị bất ngờ nên đứa nhỏ ngưng ngay hành động nhưng sau đó nó lại khóc thét lên. Người phụ nữ không cần biết rõ nguyên nhân cứ như vậy chỉ trích cô. Sở Tâm Lam đã phải cúi đầu nhận lỗi nghe mọi sự chỉ trích một cách vô lý để giữ lại công việc này nhưng người phụ nữ đó không muốn buông tha cho cô, bà ta nói nếu như cô không bị đuổi việc thì bà ta sẽ không để yên chuyện này. Để làm vui lòng khách hàng có thể Bạch Kim cửa hàng đã chấp nhận đuổi việc Tâm Lam ngay lập tức để mọi chuyện không trở nên ồn ào hơn..

"Sở Tâm Lam! Mày thật mất mặt!" – Sở Tâm Lam hét to lên. – "Sở Tâm Lam này thật sự dễ ức hiếp như vậy hay sao? Giàu có là tự cho mình cái quyền nhục mạ người khác như vậy hay sao!" – Sở Tâm Lam không kiềm được nước mắt khi bản thân thật sự chịu ủy khuất đến như vậy. Sau khi la hét thỏa lòng, Tâm Lam vứt lon bia trong tay mình xuống sông như thể đang vứt đi nỗi khó chịu trong lòng mình, quẹt nước mắt trên mặt quay người bỏ đi xuống cầu, quyết định thôi việc cầm trên tay không biết như thế nào bất ngờ bị gió thổi bay cô chạy theo nhặt lấy không may có một chiếc xe chạy nhanh trên đường lao đến, trước mặt Tâm Lam là ánh sáng chói của ánh đèn pha sau đó mọi thứ dần trở nên tối mù mịt không rõ.

"Dậy rồi động dậy mí mắt kia! Mau mau gọi bác sĩ đến!" - Tâm Lam nghe được tiếng ai đó huyền não xung quanh cô, cơ thể có phần đau nhức, đôi mi nặng trĩu không mở dậy được nhưng vì xung quanh quá mức ồn ào cô thật muốn biết ai là người hồ nhồn như vậy. Đột nhiên có một ánh sáng rất lóa rơi vào mắt Tâm Lam ý thức còn mơ màng của cô nhanh chóng tỉnh lại.

"Có phản ứng rất tốt, bệnh nhân đã hoàn toàn tỉnh lại rồi!" – Âm thanh một giọng nam trầm vang lên bên tai, Tâm Lam mở mắt từ từ, nhưng do chói mắt ban nãy mọi thứ vẫn còn nhòe đi rất nhiều, sau khi mọi thứ dần trở nên rõ ràng hơn được một chút thì cô có thể nhận ra được người đứng trước mặt cô chính là bác sĩ. trong đầu cô liền nhớ lại ký ức đó, có lẽ cô bị tông xe nên được đưa vào bệnh viện.

"Cảm ơn bác sĩ rất nhiều!" – Một người đàn ông khác đứng gần bác sĩ nói, giọng nói có phần lạnh lùng nhưng lại mang ngữ điệu hơi trầm mặc. Khiến sự chú ý của cô về người đó, nhưng dù cố gắng đến thế nào cô cũng không thể nhìn thấy rõ được gương mặt của người đó. Giọng nói có phần xa lạ, cô chưa từng nghe qua chắc có lẽ là người nhà của người lái xe đụng phải cô.

Mất một khoảng thời gian không biết là bao lâu Tâm Lam mới có thể nhìn mọi thứ thật rõ ràng, xung quanh cô mọi thứ đều trắng xóa, không làm vào đâu được đây chính là bệnh viện, đến bây giờ cô mới có thể cô quan sát rõ gương mặt những người đứng xung quanh, những gương mặt hoàn toàn xa lạ đang hướng sự chú ý đến cô. Tâm Lam thầm nghĩ - "Những người này chắc là người quen của người lái xe đụng mình đây mà! Đụng mạnh như vậy mà thân thể ngoài chút đau nhức thì hoàn toàn không bị gì thì thật sự rất may mắn."

"Cô nghĩ cô đụng xe chết đi thì không cần gả vào Tổng gia hay sao? Suy nghĩ thật ấu trĩ! Cô biết cô đã gây ra cái họa gì hay không hả?" – Nam nhân bận đồ tây đen âm trầm ban nãy nói chuyện với bác sĩ nhanh chóng lên tiếng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Tâm Lam nhìn Tâm Lam. Bây giờ cô mới có thể nhìn rõ mặt anh ta, gương mặt khá điển trai nhưng lại đang mang vẻ vô cùng tức giận trùng mắt với cô. Cô như đực mặt ra không hiểu người đó đang nói cái gì, cưới gả gì ở đây, cô còn chưa bao giờ nhìn thấy anh làm gì nói đến cưới gả, không lẽ những người này vì chuyện tai nạn giao thông sẵn sàng nuôi cô suốt đời, cô không cần đến như vậy! Sở Tâm lam đưa ánh mắt ngờ ngác chuyển dần từ người đàn ông mặc tây đen sang người phụ nữ xinh đẹp trang trọng trong trang phục công sở đứng gần đó. Đáp lại ánh mắt của cô cũng là ánh mắt cũng đang dò hỏi có chuyện gì của người phụ nữ đó.

Người đàn ông nhìn thấy cô trưng ra ánh mắt ngờ ngác như vô tội càng khiến y tâm tình vô cùng bức mình, hàn khí quanh người càng rõ ràng hơn bao giờ hết, anh hận không thể một tay bóp chết cô ngay lập tức.

"Cô nghĩ mình im lặng có thể giải quyết được mọi chuyện sao? làm ơn dùng cái đầu suy nghĩ nó không nên chỉ để trang trí cho gương mặt điểm lệ xinh đẹp này! hiện tại Tổng gia sẽ xử lý mọi chuyện!"

Note: Truyện này đã ra Full rồi! Mèo sẽ đăng từ từ cho mọi người theo dõi nhé. nếu thấy truyện hay hãy like thật nhiều nhé! cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Ta là ai? Phần 2

"Triệu tiểu thư hiện tại gây nên tai họa không nhỏ?" – Người phụ nữ trẻ xinh đẹp, ăn bận sang trọng trong trang phục công sở bắt ngờ lên tiếng nói.

"Khoan có chuyện gì tôi không hiểu, hai người đang nói chuyện gì ở đây?" – Tâm Lam có chút hoảng hốt chớp mắt đầy nghi hoặc hy vọng có ai đó có thể giải thích cho cô chuyện gì đang diễn ra, mọi người đang nói đến chuyện gì, Triệu tiểu thư là ai?

"Cô còn giờ trò gì nữa, chuyện gây ra chưa đủ nhức đầu hay sao?" – Nam nhân bận đồ tây đen nhú mày sâu, thái độ không còn cố gắng ôn hòa nữa mà thật sự tức giận. Nét mặt vô cùng mất kiên nhẫn nhìn cô, Sở Tâm Lam hoàn toàn không hiểu vì sao anh ta lại nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, đây là lần đầu cô gặp anh ta cơ mà, chưa kể cô là người bị đụng cơ mà!

"Các người nói gì Triệu tiểu thư? Có phải mọi người nhầm lẫn gì hay không?" – Tâm Lam cố gắng giải thích, cô nhìn người phụ nữ xinh đẹp cầu cứu. Chuyện gì đang diễn ra chắc chắn có sự nhầm lẫn gì ở đây, cô bị động cơ mà!

"Triệu Khả Như cô còn diễn trò đến khi nào nữa?" – Người đàn ông bận đồ tây đen hết kiên nhẫn quát lên.

"Triệu Khả Như là ai? Tại sao các người cứ gọi tôi như vậy? Tôi không phải Triệu Khả Như!"- Tâm Lam hét toáng lên, vẻ mặt hoang mang tột độ.

"Gọi bác sĩ đến đây!" – Người đàn ông bận đồ tây đen nhú mày khi nhìn thấy ánh mắt hỗn loạn của Tâm Lam, giọng ra lệnh cho người phụ nữ.

"Các người bị điên rồi!" – Tâm Lam lắc đầu nói, cô cảm thấy từ lúc tỉnh lại đến bây giờ mọi chuyện diễn ra cô hoàn toàn không hiểu gì cả! Triệu Khả Như là ai vì sao họ lại gọi cô là Triệu Khả Như.

"Cô nhìn đi, người điên mới là cô, cô điên đủ chưa?" – Người đàn ông hung hăng đưa tờ báo cho Tâm Lam xem sau đó là bức hình hai người một là người đàn ông đang đứng trước mặt cô, còn lại là một thiếu nữ xinh đẹp, quý phái nhưng có vẻ xa cách. Sau đó Tổng Hiệu Thần đưa gương soi mặt đến nhét vào tay của Tâm Lam. Vừa nhìn thấy gương mặt trong gương cô hoàn toàn bất động, miệng há to không phát thành lời, gương soi vô thức rớt xuống từ tay cô. Không tin vào mắt mình cô đưa bàn tay có phần run rẩy nhặt gương lên nhìn lần nữa, gương mặt hiện lên trong gương là một gương mặt hoàn toàn xa lạ với cô, tại sao... Chắc chắn là đang mơ, đúng vậy cô đang nằm mơ thấy ác mộng.

"Nếu muốn điên, cô điên một mình đi đừng có kéo tôi theo, xử lý hậu quả cho cô thật sự rất phiền!" – Tổng Hiệu Thần cau có bức dọc, giọng nói chứa đầy sự chán ghét nhìn hành động của Sở Tâm Lam trước mặt.

"Triệu tiểu thư có chỗ nào cảm thấy khó chịu? Đầu có đau hay không?" – Bác sĩ nhanh chóng bước vào cửa liền liên tục hỏi thăm Tâm Lam vẫn bất động im lặng, cô chỉ biết lắc đầu xem như trả lời những câu hỏi của bác sĩ.

"Mất trí nhớ tạm thời..." – Tổng Hiệu Thần lập lại nhận định của bác sĩ, mắt quay nhìn Tâm Lam đang ngồi trên giường nhìn anh – "Đây đâu phải chuyện trên phim! Bác sĩ khả năng nhớ lại bao nhiêu phần trăm và mất bao lâu thì có thể hồi phục?"

"Tôi cũng không thể nói trước được, có thể do chấn động đầu mạnh! Trước mắt chúng ta cứ phải theo dõi bệnh nhân!" – Nói đoạn bác sĩ đi ra bên ngoài để lại Tổng Hiệu Thần cùng Sở Tâm Lam lại trong phòng.

"không cần biết cô mất trí nhớ thật hay giả vì mất trí nhớ nhưng tháng sau đám cưới cũng phải diễn ra, nếu cô không tự nguyện đến thì tôi sẽ trôi cô mang đến lễ đường!" – Tổng Hiệu Thần lạnh nhạt nói, ánh mắt chán ghét không muốn nhìn đến gương mặt Sở Tâm Lam – "Dùng tẩu sẽ nhanh chóng đến chăm sóc cô, biết điều ngồi yên để tôi còn thu đẹp tàn dư mà cô để lại!" – Nói xong Tổng Hiệu Thần mở cửa bước ra bên ngoài không quên đóng mạnh cửa thể hiện rõ sự tức giận của anh.

- Tâm Lam ngồi trên giường nhìn mình trong gương rồi bất ngờ gờ tay tự tát mình một cái. Cảm nhận được sự đau đớn truyền đến trên má điều đó nhắc nhở Tâm Lam đây hoàn toàn không phải là ác mộng, trong ác mộng sẽ không cảm thấy đau như vậy! Nhưng chuyện gì đang diễn ra, tại sao ngủ một giấc dậy Sở Tâm Lam cô lại trở thành một Triệu Khả Như hoàn toàn xa lạ như vậy.

Sở Tâm Lam run run nhìn cho rõ gương mặt của mình trong gương, một gương mặt xa lạ đang nhìn lại cô, bỏ qua những vết bầm nhẹ ra thì mọi thứ đều rất hoàn hảo, một gương mặt hoàn hảo, một làn da hoàn hảo, đưa tay tự sờ lên mặt mình Sở Tâm Lam vẫn hoàn toàn chưa thể chấp nhận được hiện tại, chuyện đang diễn ra thật sự quá điên rồ. Đầu óc cô quay cuồng trống rỗng cố nhớ lại mọi chuyện đã diễn ra nhưng cô chỉ có thể nhớ được trước khi màn

đen chiếm hữu toàn bộ tâm trí của cô thì cô chính là Sở Tâm Lam, một Sở Tâm Lam đáng thương đang buồn thương cho số phận của mình rồi một ánh sáng chói lóa từ chiếc xe đang lao đến cô. Và một lần nữa khi ánh sáng chói lóa khiến cô thức tỉnh, cô lại trở thành Triệu Khả Như hoàn toàn xa lạ.

Note: mọi người thích thì vote nhiều nhiều cho Mèo ghen!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Tại sao lại là ta?

Đúng như lời Tổng Hiếu Thần, không lâu sau một phụ nữ trung niên đến chăm sóc Tâm Lam, người đó chính là Dung tẩu. Chuyện Tâm Lam bị mất trí nhớ cũng được Tổng Hiếu Thần thông báo rộng rãi cho 2 bên gia đình nhưng để tránh báo chí chĩa mũi giắt tít chuyện này lên trang bìa nên anh không cho mọi người đến bệnh viện thăm cô, bên cạnh đó để tránh đem dài lăm mòng lễ cưới cũng được dời lại sớm hơn dự kiến hai tuần.

"Tiểu thư à, cô vì sao lại tự chạy xe trên đường như vậy? Cô có biết chuyện lần này khiến thiếu gia thật sự rất đau đầu lo lắng hay không?" - Dung tẩu thấp giọng nói. Bà vừa múc canh ra chén thái độ cung kính như đầu đó vẫn chứa đầy sự không hài lòng. Dung tẩu từ trẻ đã là quản gia của Tổng gia, đương nhiên cũng hết sức trung thành với Tổng gia, cho nên việc Triệu Khả Như gây rắc rối như vậy đương nhiên bà không mấy thiện cảm với cô.

"Tôi quả thật không biết mình đang và đã gây nên hậu quả như thế nào nữa cô có thể nói cho tôi biết được hay không?" – Tâm Lam khỏ sở cười không được mà khóc cũng không xong, từ lúc tỉnh lại đến bây giờ mọi người liên tục nói cô gây ra họa lớn nhưng lại không một ai chịu nói cho cô biết đó là họa gì.

"Thật sự tiểu thư không nhớ gì, bình thường chuyện đi lại của cô có tài xế lo nhưng không hiểu tại sao hôm đó cô lại tự lấy xe đi ra bên ngoài, lại chạy với tốc độ rất cao vô tình đụng phải người ta" – Dung tẩu có phần khó khăn, một mồi nói chuyện này, bà chậm rãi đưa bát canh đến trước mặt Sở Tâm Lam, mùi thơm của bát canh nhanh chóng lan tỏa khắp nơi, khiến người khác kích thích vị giác vô cùng.

"Rồi người Khả Như đụng, à không tôi đụng bây giờ ra sao?" – Sở Tâm Lam mặc dù trong bụng cồn cào biểu tình vì đói nhưng vẫn bỏ qua bát canh đang nghi ngút khói thơm lừng nức mũi trước mặt, có chút khỏ sở hỏi. Quả thật chuyện này rất lớn, đem qua cô đã suy nghĩ rất lâu, nếu Triệu Khả Như chịu tội trước pháp luật không phải là chính cô phải chịu cái tội mà không phải do cô gây ra hay sao, còn thương lượng thì còn phải tùy vào tình trạng của người kia nữa.

"Hiện tại... Người đó vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt!" - Dung tẩu nói lắc đầu, thông tin bà biết được cũng chỉ là lồm bồm nghe được trong buổi ăn cơm của gia đình Tổng gia, còn ngọn ngành thế nào thật sự bản thân bà cũng chưa sáng tỏ.

"Tôi có thể đi gặp người ta hay không?" – Sở Tâm Lam nghe vậy liền sốt sắng hơn, y như phía cuối đường hầm cuối cùng cũng nhìn thấy được ánh sáng.

"Ngần vạn lần không được, người ta không biết người đụng là ai... Chuyện thương thảo đã có luật sư lo rồi, tiểu thư không cần phải lo lắng! Nếu như Tổng thiếu biết tiểu thư lên đi thăm không chừng sẽ nổi cơn tam bành." – Dung tẩu vừa nghe xong có chút gấp gáp lắc tay can ngăn, bà biết nếu người nhà của nạn nhân biết người đụng con gái mình là một người sau tai nạn hoàn toàn bình an vô sự, còn con gái họ lại bất tỉnh hôn mê có thể sẽ không chịu chấp nhận thương lượng, lúc đó Tổng gia càng rắc rối hơn.

"Nhưng ít nhất cũng nên nói cho tôi biết nạn nhân ở đâu được không?" – Tâm Lam có chút ngoài ý trước thái độ cương quyết như vậy của Dung tẩu.

"Nhưng..." - Dung tẩu không biết có nên nói hay không nhưng nhìn thấy thái độ có chút tha thiết của Triệu Khả Như mà mềm lòng - "Thôi được rồi nhưng cô không được lên đi gặp người ta đâu, Tổng thiếu mà biết thì sẽ lớn chuyện đó..." - Dung tẩu ngập ngừng nhìn Triệu Khả Như, vừa nghe nói cô ngay lập tức gật đầu chắc chắn - "Cô gái ấy cũng đang ở đây được Tổng gia thay cô thanh toán mọi chi phí!" - Dung tẩu nhỏ giọng nói như thể sợ người nào khác nghe thấy thì thật không hay cho lắm. Bà cũng không biết mình nói chuyện này cho Tâm Lam là đúng hay sai.

"Dung tẩu có thể lấy điện thoại của tôi cho tôi được không? Tôi cần dùng đến nó!" – Tâm Lam tuy muốn đi thăm nạn nhân thay mặt Khả Như nhận lỗi nhưng nghe theo lời Dung tẩu cũng rất hợp lý nếu chỉ vì sự kém hiểu biết của mình mà làm mọi việc thêm khó khăn không chừng cái tên Tổng Hiếu Thần kia sẽ ăn thịt cô mất.

"Để tôi nói lại với thiếu gia giúp cô, hiện tiểu thư chỉ cần nghỉ ngơi an nhàn đợi ngày về Tổng gia thôi!" – Dung tẩu ôn nhu gật đầu, bà tin chắc người trước mặt mình thật sự mất trí nhớ, tuy bà không giỏi giang gì nhưng cũng đã sống mấy chục năm rồi, quản gia Tổng gia nói dễ không dễ nhưng khó thì cũng không phải khó nhưng bà vẫn giữ được chức vụ đó lâu như vậy ngoài việc trung thành ra tất nhiên cũng phải làm được việc, mà việc bà thấy mình tốt nhất chính là nhìn sắc mặt người khác đoán tâm tình họ. Triệu Khả Như ngày trước trong trí nhớ của bà không chỉ kiêu ngạo còn vô cùng khó chịu, tính cách có chút xa cách, nhưng người hiện ngồi uống canh trước mặt bà lại vô cùng hòa nhã vui vẻ, cách nói chuyện lịch sự lễ độ, hơn hết ánh mắt nhìn bà hoàn toàn không phải ánh mắt giả dối.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Trò đùa

Ngày hôm sau Dung tẩu mang đến một chiếc điện thoại mới tinh đưa cho Tâm Lam.

"Triệu tiểu thư, điện thoại của cô hiện đã bị hư hại cực kì nặng sau tai nạn nên Tổng thiếu đã đổi cho cô một chiếc khác!" – Nhận điện thoại từ tay Dung Tẩu, Tâm Lam nhìn chiếc điện thoại mới tinh còn để trong hộp mà ngáp ngừng.

"Không sao như vậy thật tốt! Cảm ơn Dung tẩu!" – Tâm Lam vui vẻ nói, tâm tình đặc biệt tốt, cô không ngờ có ngày mình có thể sử dụng chiếc điện thoại đời mới nhất như vậy! Giá trị chiếc điện thoại này có thể nói bằng 4 tháng lương không ăn uống của cô công lại. Cầm trên tay tạo cho cô có cảm giác sống trong thân thể này cũng không hẳn là không tốt.

Tuy đã tiếp xúc qua một Triệu Khả Như ôn nhu ngày hôm qua, nhưng khi nghe được từ miệng cô nói tiếng cảm ơn bà vẫn không thích nghi được điều đó có chút ngáp ngừng nhìn cô gái vui vẻ xem soi chiếc điện thoại trước mặt. Dung tẩu mang thức ăn đến rồi xin phép quay về nhà vì tầm hai giờ nữa sẽ có người đến đón Tâm Lam trở về nhà nên bà cần về nhà chuẩn bị một chút.

Tâm Lam cẩn thận quan sát Dung tẩu đi ra đóng cửa lại rồi cô mới đi ra bên ngoài ban công ngồi, quả thật thật phức tạp, nhờ thân phận này mà Sở Tâm Lam cô đây mới cơ hội ở trong phòng VIP của bệnh viện có ban công, ghế bành như khách sạn nghỉ dưỡng. Suy nghĩ băng quơ một thoáng liền nhớ ra mục đích thật sự mình cần có cái điện thoại, cô liền nhanh tay bấm vào số của chính mình, trong giây phút tiếng tuyệt tuyệt vang lên Sở Tâm Lam có cảm giác trái tim cô cũng đang bị bóp nghẹn lại.

"Alo! Đây là số điện thoại của Sở Tâm Lam!" – Một giọng nói nam trầm trầm vang lên trái tim Tâm Lam như ngừng đập, cô nhận ra giọng nói đó chính là Sở Tâm Lâm là em trai của mình.

"Chào cậu, tôi là bạn của Tâm Lam.. Có thể cho tôi nói chuyện với cô ấy được hay không?" – Tâm Lam chậm rãi nói, cô nghĩ cô gái đảo hồn với mình chắc cũng đang hoảng hốt bên trong cơ thể và môi trường xa lạ như cô. Nếu như hai người gặp mặt nhau có thể tìm được cách trở lại đúng vị trí của mình.

"Chắc là không thể rồi, chị tôi hiện tại không thể nghe máy được!" – Sở Tâm Lâm thấp giọng nói, có thể nghe ra được sự buồn bã trong lời nói của đứa trẻ 15 tuổi.

"Cậu cứ đưa đi, nói với chị gái cậu Triệu Khả Như gọi cô ấy chắc chắn nghe máy!" – Tâm lam có chút hồi hã. Cô tin chắc nếu Triệu Khả Như nghe người gọi đến là mình chắc chắn cho dù đang bận loạn cũng sẽ nghe điện thoại ngay lập tức.

"Em e rằng không thể vì chị ấy... Chị ấy thật sự không gượng được nữa rồi, bác sĩ nói chị ấy khó mà tỉnh lại nữa rồi!" – Những lời Tâm Lâm nói khiến Tâm Lam như chết điếng, cái gì mà không thể tỉnh lại nữa rồi. Nghe tiếng thút thít của em trai trong điện thoại khiến trái tim Tâm Lam siết chặt đến mức nghẹn lại.

"Em nói cái gì? Em nói chị biết mọi người đang ở đâu!?" – Tâm Lam đứng bật dậy nói như hét toáng vào điện thoại.

"Chị ấy đang ở phòng chăm sóc đặc biệt, bệnh viện K!" – Đầu dây bên kia thều thào. Giọng nói ngắt quãng vì tiếng nấc nghẹn lại.

Tâm Lam vút điện thoại sang bên, chớp lấy bộ quần áo Dung tẩu chuẩn bị sẵn để trên tủ thay vào liền lao đi đến bên phòng chăm sóc đặc biệt, vừa quẹo cua cô đã nhìn thấy dáng người tiều tụy của ba mình, đứa em nhỏ buồn bã nhìn vào bên trong, phóng theo tầm mắt Tâm Lam nhìn thấy một Sở Tâm Lam đang dây nhợ đầy người nằm đó. Trái tim Tâm Lam như rớt xuống, một cái cảm giác thật sự rất kì cục khi nhìn thấy chính mình đang nằm đó yếu ớt như ngọn đèn sắp cạn nhiên liệu.

"Chị là người vừa mới gọi cho chị em đúng không?" – Nhìn thấy Tâm Lam đứng nhìn chị gái mình có phần thương tâm, Tâm Lâm liền đánh tiếng hỏi thăm.

"À đúng rồi, chị của em vì sao lại như vậy?" – Tâm Lam có chút run rẩy trong giọng nói, cho dù cố gắng thể hiện sự tự nhiên nhất có thể.

"Chị em bị người ta tông phải... Hiện tại hôn mê sâu đang được theo dõi!" – Tâm Lâm rầu rĩ nói, nét thương tâm hiện rất rõ trên gương mặt người thiếu niên 15 tuổi.

"Có biết người đụng hay không?" – Sở Tâm Lam rụt rè hỏi đặt tay lên tấm kính ngăn cách phòng chăm sóc đặc biệt và bên ngoài. Bàn tay cô đã ướt đầm mồ hôi vì căng thẳng.

"Tổng thì!" – Ba Tâm Lam nãy giờ ngồi im lặng bất thình lình lên tiếng. Tâm Lam như bị chấn động thân thể bất ngờ run lên khó kiểm soát, mắt cô kinh hoàng tột độ, đầu óc chột quay cuồng lên, hình ảnh chiếc xe lao nhanh trên đường tông thẳng chính diện vào cô, cô bị hất tung lên không trung. Trong khoảnh khắc ấy Tâm Lam không còn cảm thấy đau đớn nữa, thân thể nhẹ hẫng, sau đó là mọi thứ xung quanh cô liền tối đen, tiếng ong ong khiến đầu cô đau

nhói.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thay đổi trớ trêu!

"Chị có sao không?" - Tâm Lâm nhìn người phụ nữ trước mặt thể hiện sự thất thần trong ánh mắt, gương mặt tái nhợt thể hiện sự đau đớn lên tiếng. Tiếng hỏi của Tâm Lâm mang Sở Tâm Lam quay trở lại hiện tại, cô lấy lại bình tĩnh cố gắng đứng vững trên mặt đất.

"Vây...rồi mọi người như thế nào?" – Nhớ đến việc Tổng Hiểu Thần nói đang dọn dẹp hậu hoạn do cô gây ra thì bản thân chỉ có thể nuốt khan nước bọt nói.

"Bên Tổng thị muốn chúng ta bỏ qua mọi chuyện, bên đó sẽ trả một khoản tiền rất lớn xem như bồi thường và sẽ chăm sóc chị Tâm Lam cho đến khi tỉnh lại!" – Sở Tâm Lâm vừa nói vừa nhìn cha mình, Tâm Lâm có thể nhận ra được sự bài xích trong ánh mắt cha khi nghe chuyện đó.

"Không đời nào ta không chấp nhận!" – Ba Tâm Lam bất ngờ hét to.

"Ba...!" – Tâm Lâm có phản xúc động muốn nói nhưng thanh âm nghẹn nơi cổ khó nói thành lời. Cô muốn khuyên can nhưng trong hoàn cảnh này thì cô nên nói như thế nào, lấy danh phận gì nói với ông.

"Ta không thể đem tính mạng con gái mình để bán cho quỷ dữ như vậy! Phải khiến người làm lỗi trả giá, dù đó có là Tổng thị thì đã sao!" – Ba Tâm Lam có phản bức xúc đáp.

Sở Tâm Lam im lặng suy xét chống đối với Tổng gia có khác nào lấy trứng chọi vào đá đã vậy hiện tại người chịu trách nhiệm là cô, mọi chuyện thật sự trớ trêu, nếu phải ngồi tù không phải cô đang ngồi tù cho việc Khả Như gây tai nạn cho cô hay sao, về mặt Tâm Lâm có phần đau thương khổ sở không nói rõ được. Tâm Lâm nhìn Tâm Lâm bất động cạnh bên thờ dài ra.

"Ba... Bác có thể nghe con nói được hay không?" – Sở Tâm Lam rụt rè lên tiếng nói, thanh âm bác sao trở nên xa lạ như vậy với cô quá. Thấy ba mình im lặng không phản ứng Tâm Lam nhẹ giọng nói tiếp – "Con biết gia đình mình thật sự rất khó khăn nhưng đối phương là Tổng thị, chúng ta địch lại không nổi!"

"Nhưng không thể dễ yên như vậy!" – Ba Tâm Lam giận dữ phản ứng lại. Bàn tay ông nắm thành nắm, sự đau khổ của người cha khi nhìn thấy đứa con gái nhỏ của mình phải bị như vậy làm sao có thể lấy tiền bạc và quyền thế đổi được chứ.

"Đúng nhưng chúng ta nên thỏa hiệp với họ. Con cũng rất hiểu Tâm Lam con tin cô ấy cũng muốn như vậy, bác nghe con nói hết được không!" – Nhìn thấy ba mình như sắp phản kháng lại cô nhanh chóng chặn lại, ông như muốn nói gì đó nhưng nhìn ánh mắt kiên nghị của Tâm Lam lại thôi – "Tiền điều trị Tâm Lam trong phòng chăm sóc đặc biệt này quả thật không ít, gia đình mình chắc chắn không đủ điều kiện. Bên cạnh đó nếu nhận khoản tiền đó, gia đình mình có thể có cuộc sống tốt hơn, Tâm Lâm có thể học hết đại học theo đuổi ước mơ của em nó như vậy có phải tốt hơn hay không!"

"Nhưng còn Tâm Lam thì sao?" – Ba Tâm Lam đau đớn nhìn vào phòng, quả thật những điều đó không phải ông chưa từng nghĩ qua có điều như thế nào cũng không nuốt trôi được. Nhìn đứa con gái tội nghiệp đang cố gắng giành sự sống mỗi ngày mà lòng ông như đang chảy máu.

"Con biết Tâm Lam chịu rất nhiều đau đớn nhưng nếu làm tới cùng thì cô ấy vẫn phải chịu đau đớn và biết đâu còn không thể được điều trị đến cùng... Như vậy thật sự không đáng!" – Sở Tâm Lam khổ sở nhìn ba mình đau khổ không kiềm được lòng.

- bất ngờ điện thoại reng lên, Tâm Lâm lấy ra xem thấy số điện thoại lạ có chút ngỡ ngàng ai lại biết số điện thoại này của cô chứ, cô chỉ mới dùng nó còn chưa đến một giờ đồng hồ cơ mà.

"Alo"

"Cô đang ở nơi nào vậy hả? Còn muốn gây nên chuyện gì nữa? Cô sợ tôi quá rành rồi hay sao?" – Tổng Hiểu Thần vừa nghe tiếng bắt máy của Tâm Lâm nhanh chóng phát sung thiên. Anh đến bệnh viện làm thủ tục xuất viện cho cô, nhưng đến chờ anh chính là phòng bệnh trống không một bóng người.

"Tôi... Tôi về ngay!" – Tâm Lâm hoảng hốt lắp bắp đáp rồi nhanh chóng cúp máy đứng lên. Cô đau khổ nhìn ba cũng như em trai đang tiêu tụy vì cơ thể bất động của mình bên trong, còn linh hồn cô lại đang vướng vào cuộc đời của một người khác, muốn nói cho ba cô biết nhưng chuyện đó quả thật không thể nói ra, không chừng người khác còn nghĩ cô điên.

"Con có việc phải đi đây, nếu có chuyện gì xin hãy liên lạc với con. Bác nên suy nghĩ lại những gì con nói. Con tin Sở Tâm Lam cũng sẽ suy nghĩ như con! Con xin phép!" – Mặc dù vô cùng quyến luyến nhưng với khối cơ thể của Triệu Khả Như cô không có cách nào có thể ở lại lâu hơn, mặt khác nếu như để Tổng Hiểu Thần biết cô đến nơi này có thể anh ta sẽ trời cô lại mà mang cho cá sấu ăn thịt không chừng. Nghĩ đến gương mặt như khối băng lạnh

đăng đăng sát khí khiến Tâm Lam rung mình.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tổng gia

Tổng Hiểu Thần có phần bức bối sau khi làm hết thủ tục xuất viện thì đưa Sở Tâm Lam rời đi, suốt đoạn đường anh không nói bất kì một lời nào, Tâm Lam cũng vì vậy mà không tiện mở miệng, cô cảm thấy nếu có thể tốt nhất nên tránh xa người đàn ông này càng xa càng tốt, tốt nhất không nên dây bất kỳ chuyện gì liên quan đến anh ta.

Xe cứ đều đều chạy trên đường cuối cùng quẹo đến trước khu biệt thự biệt lập, nơi xa hoa và bí ẩn nhất của thành phố S này. Nơi mà Sở Tâm Lam từng có ước muốn một lần vào bên trong tham quan âu cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Tổng gia là một trong những gia đình quyền quý bậc nhất thành phố S đương nhiên ở bên trong này cũng không có gì lạ nhưng cái khiến Tâm Lam kinh ngạc cực độ chính là sự xa hoa của nơi này.

"Cảm ơn!" – Người trực cổng giúp Tâm Lam mở cửa xe, cô cười nhẹ nhàng nói cảm ơn, mắt bắt đầu dán chặt vào tòa biệt thự xa hoa trước mặt mình, quả thật quá phổ trương! cô không hề để ý đến ánh mắt kinh hãi của người mới được nhận lời cảm ơn từ cô cũng như ánh mắt của Tổng Hiểu Thần bên cạnh. Anh không biết Sở Tâm Lam cũng có gương mặt thân thiện cũng như thái độ nhã nhặn như vậy, quả thật cô bị mất trí nhớ không phải là trò đùa.

"Còn tính đứng đó ngó đến bao giờ! Mọi người Tổng gia đang đợi cô bên trong!" – Tổng Hiểu Thần đi vào, thấy Sở Tâm Lam vẫn ngơ ngác nhìn quanh có chút buồn cười, ý cười thoáng nhẹ qua khóe mắt anh nhanh chóng biến đi nhường chỗ cho sự lạnh lùng. Anh sai những bước chân dài đánh tiếng cộc cộc trên nền đá hoa cương bóng loáng, một sự xa hoa khiến Sở Tâm Lam lạc lõng đến phát sợ.

"Ồ!" – Tâm Lam đáp lại có chút bất ngờ nhanh chóng chạy theo. Bên trong còn xa hoa hơn bên ngoài, một món đồ trong nhà có thể bằng một năm lương của Tâm Lam không chừng, cô không kiềm chế được ánh mắt ngạc nhiên nhìn xung quanh. Nhìn cô bây giờ không khác gì trẻ nhỏ lần đầu tiên đi đi tham quan viện bảo tàng, cái gì cũng mới lạ, cũng quá đẹp quá quý giá, cái gì cũng khiến cho cô phải trầm trồ.

"Cô có thói hay không, nhìn cô như vậy thật không quen! Nhanh lên mọi người đợi cô rất lâu rồi!" – Tổng Hiểu Thần chịu không đựng lên tiếng nói. Sở Tâm Lam trẻ mới rồi cất bước chạy theo vào bên trong. Phòng khách chắc có diện tích rộng bằng cả cái nhà của cô, à có khi còn rộng hơn không chừng, ngồi trên ghế sofa là những gương mặt nếu nói xa lạ thì cũng không quá xa lạ vì những ngày qua cô đã nhìn thấy khá nhiều trên các mặt báo, nhưng đây chính là lần đầu tiên cô đối diện với họ bên ngoài.

"Ba mẹ! Như ý muốn mẹ con đưa Triệu Khả Như về đây!" – Tổng Hiểu Thần vẫn giữ thái độ lạnh nhạt hướng về người phụ nữ duy nhất ngồi trên ghế nói. Ánh mắt bà vui vẻ hài lòng nhìn Tâm Lam.

"Con xin chào!" – Tâm Lam lúng túng cúi người chào mọi người. Cô không biết hành động của mình như thế nào để đừng thất lễ cho nên cái cúi người có chút sượng sùng kỳ lạ.

"Ngaoan, Khả Như của chúng ta là một đứa trẻ ngoan, mau đến đây ngồi, chắc con đã rất mệt!" – Tổng phu nhân nhanh chóng đứng lên đến cầm tay Sở Tâm Lam kéo đến ghế ôn nhu nói. Tâm Lam có chút không quen cũng như không tự nhiên trước hành động của bà.

"ạ!"

"Bác sĩ nói thế nào!" – Tổng lão gia ôn tồn quay sang Tổng Hiểu Thần hỏi.

"Theo dõi thêm thôi, kí ức quay lại thì cần thời gian!" – Tổng Hiểu Thần cung kính đáp lại. Ánh mắt anh lơ đãng quét một lượt gương mặt những người ngồi trong phòng khách.

"Chuyện đám cưới?" – Tổng lão gia có chút ái ngại nói.

"Bên phía Triệu gia đồng ý cho con đưa Khả Như về đây chăm sóc cũng như đồng ý dời đám cưới vào cuối tuần sau, sau khi con đi công tác về!" – Tổng Hiểu Thần ôn tồn đáp, ánh mắt có nhìn về phía Tâm Lam dò xét. Cô nghe vậy mở to mắt ngơ ngác nhìn anh, tuần sau chứ không phải tháng sau hay sao! Rõ ràng trên báo cô đọc được nói là hôn sự sẽ diễn ra vào tháng sau cơ mà.

"Như vậy cũng tốt!" – Tổng phu nhân gạt gù nắm bàn tay của Tâm Lam âu yếm. Gương mặt của bà thể hiện rõ sự hiền từ, tuy đã là một người có tuổi nhưng hiện nhan sắc cũng vẫn còn rất mặn mà, quả thật người giàu có thật tốt.

"Tổng Hiểu Thiên giới thiệu lại từ đầu với chị!" – Người thanh niên duy nhất còn lại nãy giờ ngồi im lặng nhìn Sở Tâm Lam bất ngờ lên tiếng, anh cười vui vẻ với Tâm Lam. Quan sát kĩ anh ta và Tổng Hiểu Thần giống nhau đến 6 7 phần nhất là đôi mắt, nhưng cậu ta có vẻ thân thiện hơn anh trai mình rất nhiều.

"Chào cậu!" – Sở Tâm Lam vui vẻ cười đáp lại nụ cười của Tống Hiểu Thiên, anh ta có chút ngỡ ngàng nhưng cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Tống Hiểu Thiên cũng có chút gấp gáp muốn nói thêm nhưng lại thôi, thay vào đó là một nụ cười.

"Thôi chắc Khả Như mệt rồi, hai đứa mau mau lên lầu nghỉ ngơi, chiều nay còn bay nữa con cũng nên đi nghỉ ngơi đi!" – Tống phu nhân vừa nói vừa nhìn Tống Hiểu Thần, anh gật đầu tỏ ý tán đồng liền nhanh đứng lên rời đi, không quan tâm đến Sở Tâm Lam còn chưa hiểu mọi chuyện đang diễn ra là gì.

"Khả Như đi thôi em!" – Tống Hiểu Thần chợt quay lại vui vẻ nói với Sở Tâm Lam một cách nhẹ nhàng, khiến cô kinh ngạc nhìn anh như không tin vào tai của mình. Thấy cô bất động anh đưa tay vừa nắm vừa kéo cô lên lầu, như bị điểm trúng huyệt Tâm Lam không phản kháng lại mà như con rối cứ thế mà đi theo ngoan ngoãn.

"Cô có thôi đừng ánh mắt đó nhìn tôi hay không hả?" – Vừa vào bên trong phòng Tống Hiểu Thần như quay lại lạnh lùng chán ghét, anh buông mạnh cô ra khiến Tâm Lam có chút loạn choạng do mất thăng bằng. Cô thích nghi không kịp trước sự biến hóa trong thái độ của anh mà ngỡ ngàng – "Đây là phòng của tôi và cô, cô nghỉ ngơi đi!"

Thấy Tâm Lam vẫn cứ ngỡ ngàng nhìn mình, Tống Hiểu Thần có phần chán ghét nhú nhú mày, lấy tay xoa xoa thái dương tỏ ý đau đầu vô cùng.

"Tôi quên chưa nói với cô, mối quan hệ của chúng ta là tôi cho cô tự do rời khỏi Triệu gia còn tôi lợi dụng thân phận Triệu tiểu thư của cô để đường đường chính chính lên nắm quyền Tống thị, cho nên mối quan hệ của chúng ta chính là lợi dụng lẫn nhau do đó trước mặt người khác xin cô hãy diễn cho tròn vai người vợ ngoan hiền giúp tôi!" – Tống Hiểu Thần lấy vài thứ đồ bỏ vào vali, ôn tồn nói. Anh không cần biết Triệu Khả Như là giả mất trí hay mất trí thật nhưng màn kịch hôn nhân này nhất định cả hai cùng phải diễn cho đạt, anh không cho phép bất kỳ ai hay bất kỳ chuyện gì ngăn cản.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đám cưới

Tống Hiểu Thần đi công tác một tuần đúng như lời anh ta nói, trong thời gian đó Sở Tâm Lam như công chúa bị giam trong lâu đài, lấy lý do cô chưa khỏe nên Tống phu nhân không cho phép cô ra khỏi nhà, bà hay gọi cô xuống nói chuyện cũng như giới thiệu mọi người, mọi thứ trong căn nhà này cho cô nghe. Sở Tâm Lam nhận ra vị Tống phu nhân này quả thật rất đáng mến không có hách dịch như những vị phu nhân giàu có khác, Tâm Lam liền nhớ lại người phu nhân đã khiến cô khổ sở cảm thấy thật khác nhau, trong nhà mọi người đặc biệt rất sợ cô đôi khi làm sai ý cô đã sợ xanh mặt. Riêng Tống Hiểu Thiên thì lại hoàn toàn không giống với Tống Hiểu Thần, anh vui vẻ hơn thân thiện hơn rất nhiều, thường xuyên đến ngồi nói chuyện giải sầu với Tâm Lam khi thấy cô lặng người suy nghĩ.

"Trước ngày chuẩn bị làm cô dâu cô có hỏi hợp không?" – Tống Hiểu Thiên chậm chạp vừa đi đến ngồi xuống cái ghế còn lại ngay bên cạnh Sở Tâm Lam trong vườn.

"Hiểu Thiên hôm nay cậu không phải đi làm sao?" – Sở Tâm Lam đang thả suy nghĩ của mình, nghe tiếng liền vui vẻ nói với Hiểu Thiên, cô với Hiểu Thiên tuy không biết trước đây Khả Như với anh ta thế nào nhưng hiện tại mối quan hệ của cô với cậu em chồng hờ này coi bộ rất tốt, cô có cảm giác mình rất có hảo cảm với anh.

"Hôm nay anh hai đã quay trở về nên tôi coi bộ được thư thái!" – Tống Hiểu Thiên có chút lười biếng nói.

"À quá ra anh trai cậu đã quay về à!" – Sở Tâm Lam nhàn nhạt cười nói, việc đi hay về hay ở đâu của Tống Hiểu Thần quả thật không liên quan đến cô.

"Sao cô không đi mua sắm ít đồ, mẹ mới đi ra ngoài!" – Tống Hiểu Thiên cười nói, quả thật sau khi mất trí nhớ Hiểu Thần có cảm giác người trước mặt mình không giống với trước kia, đến cả sở thích cũng không còn giống nữa.

"Thôi, tôi thấy mọi thứ đã là quá nhiều rồi, không thấy cần tiêu thêm tiền!" – Sở Tâm Lam lắc đầu, quả thật cô hiện không thiếu thứ gì, quần áo bận mỗi ngày một bộ cũng không hết, giày và túi xách cũng quả thật nhiều như một cái shop thời trang. Ngày đầu tiên nhìn thấy chúng Tâm Lam đã nghĩ đến việc bán bớt để lấy tiền.

"Cô thật sự thay đổi quá!" – Tống Hiểu Thiên nhẹ giọng cười nói. Nhớ ngày trước cứ rảnh rỗi Tâm Lam không tự nhốt mình trong phòng thì sẽ đi ra ngoài mua sắm, được sinh ra từ gia đình giàu có đối với sở thích tiêu tiền vào đồ hiệu của các vị tiểu thư thật không phải lạ. nhưng nay cô lại bảo quá nhiều thật sự là rất kì lạ.

"À, tôi thật sự có vài thứ muốn mua cậu có thể mua giúp tôi được không? Tôi vay tiền cậu nhé, vì thẻ của tôi... Tôi không nhớ pass!" – Tâm Lam có chút ngập ngừng ngượng ngùng nói với Tống Hiểu Thiên.

"Cô muốn mua thứ gì? À thẻ tín dụng của cô không nhớ pass sao cô không nói!" – Tống Hiểu Thiên nhìn Tâm Lam, nghe cô nói có thứ muốn mua anh liền cảm thấy vui vẻ, giúp được cô bất kỳ điều gì anh đều rất sẵn lòng. Cách khó xử cũng như ngượng ngùng của cô lại khiến anh nhìn người phụ nữ trước mặt lặng đi một chút.

"Tôi muốn mua vài quyển sách, nhưng lại..." – Tâm Lam bỏ dở câu nói cười khó xử. Tống Hiểu Thiên nghe nói đến việc cô nhờ mua sách lại có chút ngạc nhiên.

"Được cô nhấn tin tên sách hay hình ảnh của nó sang cho tôi nhé!" – Tống Hiểu Thiên cười nói, nhìn ra xa thấy cổng nhà mở ra một chiếc xe bóng loáng màu đen chạy vào sân, không giấu được ánh mắt có chút quái dị quay sang nói với Tâm Lam – "Tôi không phiền hai người nữa tôi đi trước!"

Tống Hiểu Thần từ xa đã nhìn thấy hai người Sở Tâm Lam và Tống Hiểu Thiên ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, anh khẽ nhíu mày, anh không biết Sở Tâm Lam lại có sở thích ngồi ngoài vườn hoa trò chuyện với người khác như vậy, ngày trước giữa anh và cô gặp nhau chỉ trao đổi về điều kiện, rồi ai nấy đi những tấm ảnh hẹn hò đều là dàn dựng để nhà báo chụp được mà thôi. Tống Hiểu Thần cũng không biết Triệu Khả Như lại có thể có mặt dịu dàng như vậy.

.....

Đám cưới danh gia vọng tộc không phải chuyện đùa, có thật sự rất rất nhiều thứ nhưng chung quy cô Sở Tâm Lam không cần chuẩn bị cái gì cả họ có tiền và đồng tiền thay họ làm mọi thứ. Từ ngày Tống Hiểu Thần đi công tác về thì liên tục không về nhà, nên chuyện gặp anh nói chuyện hay đơn giản như đổi chất cũng không có, cuối cùng đến ngày người ta áp tải cô lên xe đến lễ đường xa hoa bậc nhất thành phố S này cô vẫn chưa thể nói chuyện được với Tống Hiểu Thần.

Sở Tâm Lam như một con búp bê xinh đẹp được người ta bận vào một chiếc váy lộng lẫy nhất, mang những trang sức đắt nhất, xinh đẹp ngồi đó chờ đợi. Người nhà Triệu gia có vào hỏi thăm nhưng chung quy cũng không có nhiều tình cảm, Sở Tâm Lam có dò la được Triệu Khả Như là con gái của Triệu phu nhân danh chính ngôn thuận nhưng không may bà mất sớm cho nên Triệu lão gia cưới thêm người khác về và sinh ra Triệu Khánh làm người nối dõi cũng có Triệu Khả Hân. Trong Triệu gia ngoài Triệu lão gia thương yêu cô còn lại đều xem cô như cái gai trong mắt mà kiềm kẹp, cho nên cô rất muốn thoát được nơi đó và chính việc cầu hôn của Tống thị vừa giúp Triệu gia vừa giúp bản thân Khả Như thoát khỏi nên đó cho nên cô đã nhanh chóng đồng ý cuộc hôn nhân này.

Cánh cửa phòng chờ mở tung ra, đúng ngay cửa chính là chú rể Tống Hiểu Thần, anh hôm nay bận một bộ âu phục màu đen tuyền, mái tóc chải cao nhìn thật sự rất có khí chất. Tống Hiểu Thần nhìn Sở Tâm Lam ngồi trước mặt xinh đẹp đang đưa đôi mắt hoang mang nhìn anh, mắt mấy giây Tống Hiểu Thần mới ý thức được việc bản thân ngạc nhiên, lặng người khi nhìn thấy hình ảnh xinh đẹp của Tâm Lam. Quả thật không phủ nhận được cô rất xinh đẹp, không phải xinh đẹp theo kiểu những người phụ nữ bây giờ, nét đẹp của cô vô cùng kiêu kỳ, nét đẹp khiến người khác phải ngoái nhìn nhưng không thể chạm đến.

"Đi ra bên ngoài, xong hôm nay nữa là đúng như kế hoạch của chúng ta, tôi và cô đều có lợi!" – Tống Hiểu Thần đến trước mặt Tâm Lam nói, Sở Tâm Lam không nói gì đứng lên đưa tay sang khoác lên tay Hiểu Thần. Cả hai cùng sánh bước đi ra sảnh tiệc trong sự reo hò của quan khách. Mọi người xâm xỉ nhau rằng cả hai là trai tài và gái sắc, Sở Tâm Lam nghĩ bản thân đang vay mượn thân xác của người khác thì phải làm cho trọn ý nguyện của người đó bên cạnh đó cái danh nghĩa vợ chồng này chung quy cũng chỉ là hữu danh và vô thực mà thôi. Cô cố gắng nở nụ cười thật tươi, kiêu hãnh bước đi về phía trước, bên cạnh cô người đàn ông xa lạ, lạnh lùng này sau hôm nay sẽ trở thành người chồng chính thức của cô, có thể chỉ là hình thức bên ngoài, nhưng nếu đã diễn thì cô sẽ diễn thay cho đến khi có thể trở về chính thân xác của mình.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tống thiếu phu nhân

Sau đám cưới lấy lý do sức khỏe Sở Tâm Lam thật sự chưa hồi phục cho nên chuyện đi hưởng tuần trăng mật vì thế được dời lại, Tâm Lam thấy điều đó thật sự thoải mái vì cô không cảm thấy mình sẽ vui vẻ thoải mái khi đi du lịch một mình với Tống Hiểu Thần. Và lấy lý do để dời vợ chồng trẻ cảm thấy tự do cho nên cả hai sẽ ra sống riêng tại biệt thự nhỏ của Tống Hiểu Thần, đến bây giờ Tâm Lam mới biết những ngày Hiểu Thần không về nhà là anh đến đây sống.

"Tống thiếu gia, phu nhân đang trên phòng để Tú tẩu đi gọi người!" – Nhìn thấy Tống Hiểu Thần sai bước từ bên ngoài cửa đi vào, Tú tẩu, tổng quản của biệt thự nhỏ chạy ra lên tiếng nói, từ lúc cưới xong đến giờ cũng gần một tuần bà mới thấy thiếu gia quay trở lại nhà mình.

"Không cần!" – Tống Hiểu Thần mặt có chút khó chịu lạnh lùng nói, anh không quan tâm những người làm trong nhà đang lo sợ nhìn anh mà một mạch đi về phòng của mình.

"Á!" – Sở Tâm Lam đang thay áo đúng lúc Tống Hiểu Thần đi vào, cô giật mình hét toáng lên, đôi mắt Tống Hiểu Thần bị thu hút bởi làn da trắng mịn màng không tí vết của Sở Tâm Lam, cô cuống quýt quay mặt lại nhanh chóng bận lại áo chỉnh tề.

"Anh, đồ vô lại! Sao vào không gõ cửa!" – Sở Tâm Lam có phần tức giận, hai má cô đỏ hồng không biết vì ngượng hay vì giận nhưng lại càng khiến gương mặt xinh đẹp của cô trở nên kiêu diễm hơn.

"Hừ nhà tôi, phòng của tôi thì mắc gì tôi phải gõ cửa trước khi vào!" – Tống Hiểu Thần lấy lại tinh thần điềm đạm nói, ánh mắt anh nhìn hút vào gương mặt xinh đẹp của Sở Tâm Lam, gương mặt cô càng đỏ hơn khi nhìn thấy anh nhìn mình như vậy lại khiến tâm tình Hiểu Thần ban nãy có phần bức mình liền có ý muốn trêu đùa, anh không ngờ Triệu Khả Như còn có thể có gương mặt như vậy.

"Dù là phòng anh nhưng... Cũng là phòng tôi, anh cũng nên ý tứ một chút!" – Sở Tâm Lam thấp giọng nói, cô biết có nói thế nào cũng không nói lại Hiểu Thần – "Anh tìm tôi có việc?"

- Hiểu Thần quăng lên bàn một túi giấy, những quyển sách bên trong hơi trồi ra bên ngoài, Sở Tâm Lam nghi hoặc nhìn Tống Hiểu Thần, ban nãy tâm tình có chút tốt lên, liền nhớ đến chuyện này thì sắc mặt anh liền trở nên lạnh lùng vô cùng.

"Tại sao cô muốn mua những thứ này không tự mua, hay chỉ ít thì cũng nói với tôi sao lại tùy tiện nhờ vả Tống Hiểu Thiên!" – Tống Hiểu Thần nghiêng răng nói, vẻ mặt chứa đầy sự không vui vẻ. Ánh mắt nhìn thẳng Triệu Khả Như dò xét, khi nhận được những quyển sách này từ Tống Hiểu Thiên, trong đầu anh hiện lên rất nhiều suy nghĩ, cuối cùng không không chừa được những gì diễn ra trong đầu anh đành phải quay về nhà gấp cô.

"À sách tôi nhờ Hiểu Thiên mua giúp đã có rồi sao!" – Thái độ từ khó hiểu rồi lại vui sướng biến đổi trên gương mặt của Tâm Lam khiến Hiểu Thần có chút mềm lòng, anh không nghĩ một người lạnh lùng như Triệu Khả Như lại có thể vui vẻ như vậy chỉ vì vài quyển sách ít tiền. Hay cô vui vẻ vì một chuyện khác.

"Tôi nói cô không nghe hay sao? Còn nữa đây là cái gì? Sao cô không nói cho tôi biết cô cần thế. Cô với Hiểu Thiên thân nhau như vậy sao? Cô có xem tôi là chồng cô hay không?" – Tống Hiểu Thần nghiêng răng nói từng chữ, anh nghi ngờ nhìn Sở Tâm Lam, khi nhìn thấy những thứ Hiểu Thiên đưa anh đã nghĩ cô có lại trí nhớ. Suy nghĩ này không biết vì sao lại khiến anh rất không vui.

"Tôi... Vì Hiểu Thiên thật sự dễ nói chuyện hơn anh! Tôi thật khó gặp anh!" – Sở Tâm Lam có chút ngoài ý khi thấy thái độ tức giận của Tống Hiểu Thần, lập bập giải thích. Cô không hiểu vì sao chỉ vì mấy quyển sách này anh lại có thể nổi giận đến như vậy.

"Nếu không gặp tôi cô có thể nhắn tin, cô làm như vậy, tôi là chồng cô cô có nhớ không?" – Tống Hiểu Thần tựa lưng vào ghế, đôi mắt chán ghét nhử nhử nhìn Sở Tâm Lam. Trước mặt Tống Hiểu Thần, Triệu Khả Như như một con mèo nhỏ bị bắt gặp ăn vụng liền cố gắng giải thích trong sự yếu đuối.

"Tôi không có số điện thoại của anh, tôi biết anh chán ghét tôi, sợ làm phiền anh. Tôi không có ý gì khác cả!" – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói, cô vẫn không hiểu vì sao Tống Hiểu Thần lại nổi giận như vậy? Cô chỉ nói sự thật thôi mà, nói chuyện với anh cô luôn có cảm giác muốn nghẹt thở thì làm sao dám xin thứ gì. Người lỗi chính là anh anh phải xem lại mình mới đúng, có sao lại nổi trận lôi đình với cô.

"Cô, tôi nhắc lại xin cô hãy nhớ hôm nay, cô đã làm Tống thiếu phu nhân nên làm gì cũng phải xem tôi là chồng cô, cô xin nhớ giùm cho!" – Tống Hiểu Thần quăng card lên bàn, liếc mắt nói, đứng lên nhìn Sở Tâm Lam đang mở to đôi mắt trong như mặt hồ nhìn anh.

"Có chuyện gì?" – Tống Hiểu Thần lên tiếng.

"Thưa thiếu gia, đã đến giờ cơm, thức ăn đã chuẩn bị xong rồi. còn có..." – Lời nói của Tú tẩu dừng lại đôi chút, ánh mắt e dè nhìn về phía Sở Tâm Lam – "Cố tiểu thư đến đợi cậu dưới nhà!"

"Được rồi, chúng tôi xuống ngay!" – Tống Hiểu Thần gương mặt giảm cau có nhưng giọng nói vẫn đượm sự lạnh nhạt nói. Quay nhìn lướt qua gương mặt ngơ ngác của Triệu Khả Như, bỏ cô lại đằng sau nhàn nhạt bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cố Minh Ngạn

Sở Tâm Lam sửa sang lại đầu tóc, thoa chút son vào gương mặt mộc, ít ra có khách đến nhà cô không thể xề xòa như vậy mà đi xuống được. Trong lòng có chút cảm thán Triệu Khả Như thật điểm phúc mặt mộc thôi cũng đã đủ làm ngây ngất lòng người rồi thật sự rất rất hâm mộ.

"Tống thiếu phu nhân!" – Người làm chuẩn bị bàn ăn nhanh chóng lên tiếng. Tống Hiểu Thần đang đứng nói chuyện với Cố Minh Ngạn cũng theo phản xạ quay đầu lại nhìn. Sở Tâm Lam đóng vai nữ chủ nhân của ngôi nhà tự nhiên cười nụ cười mỉm đi xuống, ánh sáng của đèn vàng cũng như phong cách rất bình dị của cô tô thêm chút son khiến cho Tống Hiểu Thần có chút ngỡ ngàng. Tuy anh biết Triệu Khả Như xinh đẹp nhưng anh chưa bao giờ thật sự chú ý thấy cô xinh đẹp, trừ hôm lễ cưới ra.

"Chào cô Cố tiểu thư, lần đầu gặp mặt!" – Sở Tâm Lam vui vẻ nói với Cố Minh Ngạn.

"Tống thiếu phu nhân thật khác, trước đây phong cách của cô với bây giờ khác quá!" – Cố Minh Ngạn cũng có chút ngoài ý, trong trí nhớ của cô Triệu

Khả Như là người thích trang điểm đậm nhưng hôm nay lại hết sức nhẹ nhàng có phần thuần khiết thể này khiến cô có chút ngỡ ngàng. Nói chính xác một chút trong trí nhớ Cố Minh Ngạn, Triệu Khả Như không hề ôn nhu như thế này.

"À vậy sao? Nếu Cố tiểu thư không có việc gì bận hay đến dùng bữa cùng chúng tôi nhé!" – Sở Tâm Lam cười vui vẻ đáp lại, anh nói cô nên diễn tốt vai trò một người vợ, anh cho cô mọi thứ thì xem như cô diễn một chút đáp lại phí trả công của anh. Tống Hiểu Thần hơi nhướng mày khi nghe cô nói, anh muốn mở miệng từ chối nhưng Cố Minh Ngạn lại nhanh hơn anh một bước gạt đầu đồng ý. Bước qua Tống Hiểu Thần vào bàn ăn.

Tống Hiểu Thần đến ngồi bên cạnh Sở Tâm Lam còn Cố Minh Ngạn thì ngồi đối diện, nhìn bàn thức ăn Tống Hiểu Thần có chút nhíu mày. Thấy thái độ của cả hai người có chút hiểu kỳ Tâm Lam dịu dàng nói.

"Cố Tiểu Thư không biết có vừa miệng cô không? Vì dạo gần đây đột nhiên ngán dầu mỡ nên tôi ăn chay thành ra thức ăn đạm bạc như vậy, mong rằng không làm cô phật ý!"

"À không sao, tôi cũng thích ăn thanh đạm như vậy!" – Cố Minh Ngạn có chút lúng túng, cô nhớ trong tiềm thức của mình Triệu Khả Như là một người lạnh lùng, không quan tâm xung quanh, khó chịu lòng chứ sao lại có thể ôn nhu và tao nhã như vậy.

"Vâng Tống thiếu phu nhân, tôi có chuẩn bị thịt riêng cho thiếu gia và Cố tiểu thư nên phu nhân không cần bận tâm!" – Tú tẩu lên tiếng nói.

"À cảm ơn Tú tẩu, bà thật chu đáo!" – Sở Tâm Lam vừa nói vừa cười tươi rạng rỡ nhìn Tú tẩu. Cố Minh Ngạn quay sang nhìn Tống Hiểu Thần thì bất gặp ánh mắt anh cũng đang đặt vào người Sở Tâm Lam. Anh không ngờ một Triệu Khả Như lại có thể ôn nhu với mọi người như vậy, anh có cảm giác Triệu Khả Như mất trí nhớ này thù vị hơn Triệu Khả Như ngày trước rất nhiều.

"Hiểu Thần, thật sự không thích ăn chay lắm!" – Cố Minh Ngạn cười nói, bên lên nhìn Tống Hiểu Thần. Cố Minh Ngạn đưa ánh mắt chứa đầy tình ý nhìn Tống Hiểu Thần, cô không hề có cảm giác e dè trước sự có mặt của Triệu Khả Như một chút nào.

"Vậy à! Tôi vẫn có thể ăn mặn không bắt buộc ăn chay!" – Sở Tâm Lam quay sang nhìn Tống Hiểu Thần vừa cười vừa nói. Tống Hiểu Thần đau đầu nhất chính là phụ nữ đầu võ mồm với nhau, anh không nghĩ Cố Minh Ngạn lại đến tận đây tìm anh, càng không nghĩ đến được Triệu Khả Như lại mời cô ta ở lại dùng cơm.

"không sao, chay cũng tốt, chúng ta nên ăn đi!" – Tống Hiểu Thần nhanh chóng lên tiếng, nhận được ánh mắt Cố Minh Ngạn có chút không hài lòng khi nghe anh nói như vậy nhưng anh cố ý phớt lờ không quan tâm đến. Bữa cơm diễn ra nhanh chóng trong cái bầu không khí quái dị. do đó khẩu vị của Tâm Lam cũng không được ngon miệng như mọi ngày.

"Hiểu Thần, anh cho em quá giang về Cố gia được không?" – Cố Minh Ngạn vui vẻ ngụ ý, ánh mắt chứa đầy nhu tình nhìn Tống Hiểu Thần. Anh vô ý nhìn về phía Tâm Lam thấy cô nhìn hai người bằng ánh mắt nghi ngại, có bị mù thì cũng nhận ra được mối quan hệ của hai người này hoàn toàn không bình thường, nhưng Sở Tâm Lam không biết mình nên diễn vai trò như thế nào liền nhanh chóng cúi mặt quay đi như về không quan tâm, anh lại có chút không hài lòng.

"À để tôi cho tài xế đưa cô về, hôm nay tôi không có đi ra ngoài!" – Nói đoạn Tống Hiểu Thần hướng Tú tẩu nói, bà nhanh chóng phân phó tài xế. Cố Minh Ngạn có chút bất ngờ khi bị Hiểu Thần từ chối như vậy, mặt không giấu được sự bất mãn đi ra về trước khi đi còn không quên nói nhỏ điều gì đó vào tai Hiểu Thần đầy ám muội. Tâm Lam cũng ngạc nhiên trước sự từ chối của Hiểu Thần, cô lại trở nên lúng túng, lần đầu tiên ngay sau ngày cưới Tống Hiểu Thần ở qua đêm tại nhà.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Trêu chọc

"Anh không đi với Cố tiểu thư à?" – Sở Tâm Lam nhàn nhạt ngồi trên ghế mây ngoài lan can chậm rãi nói khi thấy Tống Hiểu Thần đi lên, thấy tài xế đưa Cố Minh Ngạn ra bên ngoài. Thấy anh không trả lời cô lật trang sách ra vừa lật vừa nói – "Người tình bé nhỏ của anh thật sự rất dũng cảm đến tận nhà khiêu khích!"

"Cô biết à?" – Tống Hiểu Thần, thay áo thun còi đi trang phục đồ tây cứng nhắc ngày thường, nghe lời Tâm Lam nói có chút ngoài ý, dừng lại rồi cũng nhàn nhạt nói.

"Tôi đâu có bị mù, cô ta liên tục bắn những tia nhìn tình cảm cho anh và những tia nhìn như muốn ăn tươi tơi cơ mà!" – Tâm Lam như không quan tâm vẫn cúi đầu nói. Tay cô nhẹ nhàng lật từng trang sách một cách cẩn thận nhất có thể.

"Cô ghen à?" – Tống Hiểu Thần cười giọng điệu có chút khinh khỉnh nói.

"Không! Tôi là cái gì của anh mà ghen! Chỉ là xin anh lần sau đừng mang cô ấy về đây, tôi có cảm giác mình như con cóc lắm!" – Sở tâm Lam thàn thở

dài, dù cô một chút tình cảm với anh cũng không có và anh với cô toàn sự chán ghét nhưng quả thật trong vai trò người vợ thấy người tình của chồng nhưng vẫn phải vui vẻ thì thật sự thấy mình ngốc quá mức.

"Quả thật cô đang ghen!" – Tống Hiểu Thần cười nhếch mép ngồi xuống chiếc ghế mây còn lại ngoài lan can. Nếu người ngoài nhìn vào quả thật là một đôi vợ chồng hòa thuận vui vẻ vô cùng, một bức tranh vô cùng tuyệt vời.

"Cái thẻ phiên anh gửi lại cho Hiểu Thiên!" – Sở Tâm Lam chậm rãi nói, cô không có ý xin tiền của Tống Hiểu Thần, khi nghe nói đến thẻ cô đã có chút ngoài ý, người giàu có dư tiền quả thật rất thích vung tiền bạc.

"Đó là thẻ tôi, đưa cho cô pass ngày sinh của cô! Còn dùng hay không dùng tôi không quan tâm, tiền sinh hoạt phí cũng như lợi suất cổ phần của cô ở Tổng thị đều sẽ được chuyển vào đó." – Tống Hiểu Thần tâm tình có chút tốt lên khi nghe Tâm lam muốn trả lại cho Hiểu Thiên. Anh cũng không hiểu vì sao ở bên người phụ nữ này đặc biệt tâm tính anh lại rất hay thay đổi có thể đang ôn hòa liền muốn phát hỏa và ngược lại.

"Anh không đi đến với người tình của anh hay sao?" – Sở Tâm Lam có chút kinh ngạc khi nhìn thấy Tống Hiểu Thần ở nhà đến tối muộn không có ý định muốn rời đi, anh vẫn nhàn nhã ngồi đọc tài liệu trên laptop.

"Đây là nhà tôi, đi hay ở đâu có đến lượt cô quản!" – Tống Hiểu Thần có chút phật ý, khi nghe câu hỏi của Tâm Lam, cô dùng giọng điệu như thể anh ở nhà là điều rất kinh khủng.

"Này anh làm gì vậy?" – Sở Tâm Lam la to lên khi nhìn thấy Tống Hiểu Thần đột ngột cởi áo ra bước đến gần cô. Hai má Sở tâm Lam bắt đầu đỏ hồng lên, trong đầu chạy ra bao nhiêu là tình huống. Mắt cô trừng to nhìn thẳng Tống Hiểu Thần không rời đi một giây phút nào cả.

Nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt, gương mặt ửng hồng đôi mắt trong veo nhìn mình, Tống Hiểu Thần có chút buồn cười anh cứ thế tiến lại gần sát Sở Tâm Lam, gương mặt anh sát bên mặt cô, hơi thở nồng nàn phả vào tai cô, anh nghe rất rõ mùi hương thoang thoảng của cô, mùi hương Mộc Lan, anh chậm rãi nói thì thầm vào vành tai đang đỏ lên vì ngượng ngùng. – "Tôi đi tắm cô cũng muốn quản sao?"

Nói xong Tống Hiểu Thần buông Sở Tâm Lam quay người bước vào phòng tắm, Sở Tâm Lam thất thần nhìn theo anh, đến khi chỉ còn mình cô trong phòng dường như tất cả sức lực cứ thế bay mất cô ngồi khụy xuống đất. nhịp tim đang đập loạn như thể đang biểu tình.

"Cái tên dở hơi kia!" – Sở Tâm Lam hét toáng lên tỏ ra khí tức giận ngùn ngụt. Cô nhanh chóng đứng lên không thể thất thố như vậy trước mặt hán ta nữa, Tâm Lam bắt đầu đi tới đi lui tìm cách đối phó với Tống Hiểu Thần. Trong lòng thầm ca thán sao anh không đi khỏi nhà như mọi lần có phải mọi chuyện đều êm đềm hay sao.

Tiếng nước chảy ngưng lại, trái tim Sở Tâm Lam một lần nữa nhảy nhồm lên.

"Sở Tâm Lam bình tĩnh, mày cứ vậy chúng ta thua mất!" – Tâm Lam đưa tay lên ngực tự trấn an mình. Cánh cửa phòng tắm mở ra cô đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đó, Tống Hiểu Thần với thân thể trần khoe da thịt còn ẩm hơi nước anh chỉ quần hờ hững chiếc khăn ngang hông bước ra nhìn Sở Tâm Lam đang ngồi trên giường.

"Á, anh bị biến thái hả? Sao không mặc quần áo!" – Sở Tâm Lam hét lên, quay mặt sang chỗ khác, cô cảm nhận được gương mặt mình đang nóng dần lên. Trái tim lại không nghe lời ra sức nhảy múa không ngừng.

"Ha vợ chồng với nhau như vậy là biến thái hay sao!" – Tống Hiểu Thần dùng khăn lau khô tóc nhú mày nhìn Sở Tâm Lam – "Hay cô cảm thấy khó cường lại với thân thể của tôi!" – Anh cười ngụ ý, không biết sao Sở Tâm Lam ngang ngược sau khi mất đi trí nhớ lại trở nên đáng yêu như vậy, khiến Tống Hiểu Thần thật sự muốn đùa giỡn với cô một chút.

"Con khỉ!" – Sở Tâm Lam quơ chiếc gối chọi về phía Tống Hiểu Thần, vô tình chiếc gối đụng vào chiếc khăn quần hờ hững khiến nó tuột ra.

"Á!!!!!" - Sở Tâm Lam hét lên lấy tay che mắt mình lại.

"Ây da xem ra cô muốn tôi lấm đúng không? Nên mới cuồng nhiệt mạnh mẽ như vậy!"- Tống Hiểu Thần nhìn thái độ của Tâm Lam mà nhếch môi cười, trên người anh bên dưới chiếc khăn là quần chip nhưng anh có cảm giác cô không biết điều đó nên cũng muốn trêu đùa đến cùng. Vừa nghe anh nói như vậy Tâm Lam nhanh chóng lấy chăn trùm lên mình quyết tâm trốn luôn bên trong đó.

"Anh bị động tình hả vậy thì chạy đi mà tìm người tình bé nhỏ của anh đi để tôi yên!" - Sở Tâm Lam la toáng lên, cả người vẫn trốn trong chăn.

"Đây là nhà tôi, đi hay ở không do cô quyết định!" – Tống Hiểu Thần đột nhiên nghe những lời Sở Tâm Lam nói có chút phật ý lửa giận cứ thế dâng lên không rõ nguyên do. Giọng nói anh cũng trở nên lạnh nhạt như thường ngày. Anh ném chiếc khăn lau tóc xuống sàn nhà nhanh chóng bận quần áo vào rồi đi ra ngoài. Nghe tiếng đóng cửa lại Tâm lam mới thở phào nhẹ nhõm mở nhẹ chăn ra quan sát bên ngoài xem thật sự anh có đi khỏi rồi hay chưa mới quyết định chui ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Người tình

Sau đêm đó Tống Hiểu Thần liên tiếp cả tuần không về nhà, Sở Tâm Lam cũng không hứng thú hỏi thăm cũng như quan tâm, ở nhà hoài cũng chán, nhớ trước đây cô từng hy vọng được nghỉ khỏe mà vẫn có nhiều tiền để tiêu sài, bây giờ được vậy lại thấy sao thời gian dài quá.

"Thiếu phu nhân! Phu nhân mới gọi điện nhắc người và thiếu gia chiều nay về ăn cơm tối!" – Tú tẩu lên phân phó lại lời của Tống phu nhân, Sở Tâm Lam nhủ mảy nhưng cũng nhanh chóng gật đầu. Cười nhau đến giờ nàng chưa có cơ hội gặp lại người nhà học Tống, nên mèm chút nữa nàng quên mất gia đình chồng hờ này.

"Tống Hiểu Thần có biết chưa?" - Suy nghĩ nhanh đến Tống Hiểu Thần, Sở Tâm Lam vội nói vọng lại.

"Dạ phu nhân nói cô nói với Tống thiếu giúp bà nên phiền thiếu phu nhân gọi cho thiếu gia ạ!" – Nói đoạn Tú tẩu lui xuống, để lại Sở Tâm Lam khó xử ngồi đó, quả thật việc gọi điện thoại cho Tống Hiểu Thần với cô hơi khó khăn. Cầm chặt chiếc điện thoại trong tay bấm nút gọi rồi lại tắt năm lần bảy lượt như vậy cuối cùng Sở Tâm Lam quyết định dùng phương thức đơn giản nhất để liên lạc đó chính là gửi tin nhắn.

- Soạn tin nhắn gửi đi, đợi mãi vẫn không thấy hồi âm trả lời, mắt cô luôn dán chặt vào màn hình điện thoại mãi đến 30 phút cuối cùng Sở Tâm Lam quyết định gọi điện thoại cho Hiểu Thần, nghe tiếng chuông đổ bên tai mà cô có thể cảm nhận được rõ tiếng tim mình đang đập bên dưới lồng ngực, chuông đổ rất lâu sau mới có người bắt máy.

"Alo" – Đầu dây bên kia là một giọng nữ bắt máy. Âm thanh ngọt ngào, dịu dàng nghe vào đến tai liền cảm thấy thoải mái vô cùng, chẳng trách Tống Hiểu Thần đi mãi không quay về nhà.

"Alo... Cho tôi gặp Tống Hiểu Thần!" - Sở Tâm Lam không lường trước tình huống này nên có chút bối ngỡ ấp úng nói. Trái tim đột nhiên đập mạnh y chang như cô vợ đi bắt gian chồng mình ngoại tình.

"Hiểu Thần đang tắm, có gì cô nhắn lại tôi sẽ nhắn lại giúp cô!" – Giọng nói bên kia có chút trịnh thượng như thể đang cười nhạo cô. Sở Tâm Lam chưa từng rơi vào tình trạng này cô không biết mình nên làm gì cho đúng, tiểu tam đang cố ý nói cho cô biết sự tồn tại của cô ta, một người vợ danh chính ngôn thuận như cô phải xin phép cô ta mới có thể nói chuyện được với chồng mình. Suy nghĩ cứ chạy dài trong đầu Sở Tâm Lam cho đến khi nghe thoáng thoáng trong điện thoại thanh âm trầm ổn của Tống Hiểu Thần thì cô mới quay trở lại thực tại.

"Ai cho cô cầm điện thoại của tôi vậy?" – Chỉ mới nghe được giọng nói bên ngoài mà trái tim Sở Tâm Lam yếu ớt khẽ run sợ.

"Alo, tôi Hiểu Thần ai vậy?" - Tống Hiểu Thần mang giọng điệu vô cùng khó chịu nói vào điện thoại, y cực kỳ ghét người nào chạm vào những vật dụng cá nhân của y, đặc biệt là điện thoại.

"Mẹ nhắn tối nay cả hai về nhà ăn cơm! Tôi không biết anh có thời gian đón tôi hay tôi tự đi sang đó!" – Tâm Lam hít một hơi rồi nói một mạch khiến đầu dây bên kia cũng có chút giật mình.

"Đợi ở nhà, 5h đúng tôi đón cô!" - Tống Hiểu Thần mở màn hình điện thoại ra nhìn hàng tên đang nhảy múa trên đó "Triệu Khả Như" rồi mới chậm rãi nói.

"Được!" – Không một lời hỏi han hay hoạch học kiểu người phụ nữ đó là ai, mà chỉ những lời đối đáp nhạt nhẽo như vậy, Tâm Lam thật sự không biết hành xử như vậy có đúng hay không nhưng tự nhủ mình là gì mà hỏi hán nên cũng cứ thế để nặng cảm xúc đó xuống, cô có thể biết được người phụ nữ ấy là ai nhưng biết thì có thể làm gì. Suy nghĩ hồi lâu cô quyết định đi vào trong chuẩn bị đồ.

Còn về phía Tống Hiểu Thần sau khi nghe điện thoại xong tâm tình cực kì không vui, giọng nói nhàn nhạt của Sở Tâm Lam làm y khó chịu. Cô hoàn toàn không một chút gì quan tâm đến người bắt máy điện thoại của anh là ai, dù anh biết giữa anh và cô cũng không là gì ngoài cái danh phận nhưng thái độ bất cần đó lại khiến anh vô cùng khó chịu.

"Tôi nói lần đầu cũng như lần cuối tuyệt đối đừng tự ý đụng vào điện thoại của tôi!" – Tống Hiểu Thần trút cơn thịnh nộ đang bùng lên trong lòng sang người ngồi bên cạnh, anh nhíu mày, gương mặt đầy tức giận nhìn Cố Minh Ngạn đang e ấp ngồi bên cạnh, bị Hiểu Thần quát mắng cô rùng mình sợ sệt.

"Em không cố ý, vì anh đang tắm mà điện thoại lại reo rất lâu nên!" - Cố Minh Ngạn nũng nịu giải thích, cơ thể như thanh xuân của cô tựa hoàn toàn lên người Hiểu Thần.

"Cô đừng nghĩ tôi không biết vì sao cô lại bắt máy! Cố mà an phận đừng gây phiền phức nếu không đừng trách tôi!" - Tống Hiểu Thần đứng bật dậy cơ thể như mùa xuân của Minh Ngạn ngã nhào xuống ghế, anh dùng ánh mắt chán ghét nhìn cô rồi rời đi.

"Hừ hay lắm Triệu Khả Như cô nghĩ với đầu óc mù mịt của mình sẽ giành Hiểu Thần lại từ tay tôi sao!" – Nhìn thấy Hiểu Thần bước ra bên ngoài, lạnh lùng không quay đầu nhìn lại Minh Ngạn từ từ ngồi thẳng dậy, nỗi đau khổ trên gương mặt nhanh chóng biến mất đi thay vào đó là gương mặt toan tính hiểm độc.

Chương 12: Trở về nhà

Suốt cả chặng đường đi về Tổng gia Tổng Hiểu Thần cũng như Sở Tâm Lam không ai nói với ai bất kì một lời nào, cô không chú tâm vào người ngồi bên cạnh mình mà thả hồn vào những thứ bên ngoài cửa sổ, cô lo lắng hơn chính là buổi họp mặt gia đình. Xe cứ thế tiến vào sân nhà Tổng gia, đón họ ngay công là Lan tẩu, quản gia nhà Tổng gia.

"Cảm ơn Lan quản gia!" – Sở Tâm Lam vui vẻ nói khi Lan tẩu mở cửa cho cô, Lan tẩu mỉm cười ban đầu bà có chút không quen với thái độ khách khí của Sở Tâm Lam nhưng thời gian trước có sống chung nên việc này bà cũng đã quá quen thuộc.

"Mọi người đông đủ chưa?" – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt đi vào tiện miệng hỏi.

"Đã đông đủ chỉ còn thiếu cậu với thiếu phu nhân mà thôi!" - Lan tẩu cười vui vẻ nói. Thái độ Tổng Hiểu Thần có thể rất hách dịch với mọi người nhưng đặc biệt trừ Tổng lão gia và phu nhân ra thì người còn lại anh nhả nhận chính là Lan tẩu.

"Được nhanh vào trong!" – Tổng Hiểu Thần gật đầu nói băng quơ, nhưng Sở Tâm Lam biết anh đang nói với mình, ngoan ngoãn đi theo phía sau như mèo con đi theo chân mẹ.

Buổi ăn diễn ra âm trầm hơn ngày thường, Sở Tâm Lam chậm rãi ăn thức ăn của mình sau khi lí nhí mời mọi người dùng bữa ngon miệng, cô chưa bao giờ cảm thấy bữa cơm nào lại khó chịu đến như vậy. Tổng Hiểu Thần có nhìn Tâm Lam dò xét vài lần nhưng khi nhìn thấy ánh mắt như muốn hỏi có chuyện gì của cô thì anh chỉ cười rồi không nói gì. Sau khi buổi tối kết thúc Tổng phu nhân là người chủ động lên tiếng trước tiên.

"Hai đứa về nhà sống luôn đi, nơi này rộng lớn cần không gian riêng thì có không gian riêng!" - Tổng phu nhân luôn duy trì nụ cười cùng ánh mắt trông chờ nhìn hết Tổng Hiểu Thần rồi lại đến Triệu Khả Như.

"Hả?" – Tâm Lam nghe thấy thì không kiềm được thốt lên âm thanh kinh ngạc, mọi người đều chú ý đến hành động này của cô, nhận ra mình có chút thất thố nên nhanh nhìn sang Tổng Hiểu Thần cầu cứu.

"Không được! Chúng con không quen!" – Tổng Hiểu Thần cũng ngạc nhiên không kém, vì chuyện sống riêng ngay từ đầu đã bàn luận, thống nhất vì để không gian tự do cho đôi vợ chồng mới cưới nên anh và Triệu Khả Như sẽ dọn sang biệt thự nhỏ mang tên anh nên khi bị nhắc lại anh không khỏi bất ngờ.

"Hai đứa nên về nhà này sống đi không bàn cãi nữa!" – Tổng lão gia lên tiếng, cả Sở Tâm Lam cũng như Tổng Hiểu Thần đều mở to mắt khi nghe lời quyết định của ông. Thái độ dứt khoát của Tổng lão gia khiến Tâm Lam dờ khóc dờ cười.

"Tại sao? Chẳng phải mọi chuyện đang tốt đẹp tại sao phải thay đổi!" – Tổng Hiểu Thần nhíu mày nói, giọng có chút khản trương.

"Tốt đẹp đúng rồi với anh thì như thế này là tốt đẹp!" – Tổng lão gia ném những bức ảnh lên bàn, trước mặt là hình của Tổng Hiểu Thần thân mật với Cố Minh Ngạn, Sở Tâm Lam nhìn những bức hình như bị thôi miên rồi lại quay sang nhìn Hiểu Thần đang cứng người im lặng.

"Cái này em mua lại được từ báo săn tin." – Tổng Hiểu Thần ôn tồn nói, mối quan hệ giữa Cố Minh Ngạn cùng Tổng Hiểu Thần không phải anh không biết nhưng việc để lộ tin này cho phóng viên thật sự không hay tí nào. Vừa nói anh vừa đưa mắt nhìn Sở Tâm Lam xem biểu hiện của cô.

"Đã ăn vụng thì phải biết chùi mép, chuyện này may mắn chưa ảnh hưởng đến công ty nên 2 đứa về đây sống đi. Sống theo quy tắc trong nhà này!" – Tổng lão gia ôn tồn quyết định rồi quay gót đi vào thư phòng - "Hiểu Thần vào đây!" - có chút chần chừ nhưng Tổng Hiểu Thần cũng nhanh chóng nói gót đi vào trong.

"Ta đã cho Lan tẩu về bên đó lấy đồ cho 2 đứa, từ tối nay hãy ở đây. Quy định trong nhà này là không được qua đêm bên ngoài, trừ khi đi công tác!" – Tổng phu nhân cũng đứng lên nói.

"Mỗi ngày đều phải ngủ ở nhà!" – Tất cả mọi thứ đều trôi qua não Tâm Lam không có gì đáng động lại, với cô những chuyện kia hoàn toàn không có gì là lưu tâm duy chỉ việc ngủ cùng nhau mỗi tối khiến cô không kịp thích nghi.

"Khả Như, đàn ông ai cũng trăng hoa, con sống từ nhỏ trong hào môn chắc cũng hiểu, ta biết con đã rất đau lòng nhưng từ từ mọi thứ sẽ qua!" - Tổng phu nhân không quên trước khi rời đi nhấn nhủ cùng Tâm Lam, tay bà ầm ập vỗ vỗ nhẹ lên vai cô.

Trong đầu cô mếu máo, việc Tổng Hiểu Thần yêu ai, cặp kè với ai cô không quan tâm, cái cô lưu tâm là cô và anh ấy sẽ ở chung một chỗ mỗi đêm như vậy làm sao cô dám ngủ cơ chứ. Đưa đôi mắt cầu cứu qua nhìn Tổng Hiểu Thần, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng, đăm chiêu nhưng chan chứa giận dữ khiến cô không dám mở miệng nói gì thêm.

"Cố Minh Ngạn cô chán sống rồi!" – Tổng Hiểu Thần gần giọng nói từng tiếng, Tâm lam nghe những lời nói đó cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chung phòng

Ngồi trên giường Sở Tâm Lam vô cùng căng thẳng, tiếng nước chảy trong nhà tắm khiến cô càng thêm khẩn trương.

"Anh ngủ tại đây đi, tôi sang phòng dành cho khách ngủ nhé! Lây lý do tôi bị cảm để không lấy cho anh!" – Thấy cửa phòng tắm mở ra, Hiểu Thần đi ra bên ngoài Sở Tâm lam nhanh chóng lên tiếng.

"Cô muốn muốn gây thêm chuyện gì nữa?" – Tâm tình đã sẵn không vui vẻ, bị Tâm Lam làm phiền nên nhũn mảy khó chịu, giọng điệu vô cùng khó chịu gắt gỏng.

"Tôi... Lỗi do anh chứ bộ, nếu anh yêu cô ấy sao ngay từ đầu không cưới cô gái đó mà lại cưới tôi. Dù tôi biết chúng ta là cái gì nhưng, với địa vị như anh cần gì danh phận của tôi!" – Sở tâm lam la hét lên, cô cảm thấy bất bình vì sao lỗi người khác lại bắt cô gánh chịu, vì sao người làm lỗi lại có thể lớn tiếng trách mắng cô chứ. Đang yên đang lành tự nhiên lại bị bắt vào thế khó xử như vậy.

"Cô thì cô biết cái gì! Bây giờ cô không nhớ gì cả thì hãy ngoan ngoãn làm theo những gì tôi nói đi. Cô chỉ cần an phận làm Tổng thiếu phu nhân thôi, chuyện của tôi cô đừng quản và ngược lại chuyện của cô cũng không phải chuyện của tôi. Quan hệ của chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém!" – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt nói, ánh mắt nhìn xoáy vào đôi mắt trong veo của Tâm Lam. Nghe anh nói cô như muốn mở miệng ra nói gì đó rồi lại thôi. Rằng cô vô thức cắn môi mình đến đau nhói.

Tổng Hiểu Thần có chút phật ý đi đến bên giường rồi nằm quay lưng lại với bên đối diện.

"Có ghế sofa nếu thích cô cứ bên đó mà ngủ!" – Tổng Hiểu Thần không quay đầu lại ôn tồn bảo. Tâm tình anh cũng cực kỳ không tốt, sau lưng bị người khác giờ trò là điều khiến Tổng Hiểu Thần ghét nhất, nay còn bị quản giáo cả việc tự do nên anh không còn tâm trí chú ý đến tâm tình của người nào khác nữa.

"Anh, tại sao tôi phải ngủ sofa trong khi anh sung sướng với giường êm cơ chứ!" – Nói đoạn Tâm Lam cũng leo lên giường quay lưng về phía còn lại, lấy chiếc gối ôm tẩm giữa hai người như kiểu phân chia lãnh thổ rõ ràng. Tức giận hậm hực cộng với việc lo lắng khi bên cạnh có một người khác khiến Tâm Lam không chợp được mắt.

Sở Tâm Lam nhàn nhạt nhìn người đàn ông nằm ngủ bên cạnh mình, hơi thở anh đều đều êm dịu, trong đầu cô văng vẳng thanh âm vừa chán ghét, vừa mệt mỏi của Tổng Hiểu Thần "Cô chỉ cần an phận làm Tổng thiếu phu nhân thôi, chuyện của tôi cô đừng quản và ngược lại chuyện của cô cũng không phải chuyện của tôi. Quan hệ của chúng ta chỉ là một cuộc giao dịch không hơn không kém!".

....

"Chào cô, là do không ngon giấc hay sao lại thức sớm vậy?" – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt cầm ly cafe nóng trên tay đi đến ngồi xuống chiếc ghế còn trống sau vườn. Dù trước hay sau khi đã kết hôn cùng với Tổng Hiểu Thần nhưng anh vẫn không hề gọi cô bằng chị, ban đầu Sở Tâm Lam cũng có chút ngạc nhiên nhưng cô cũng không mấy quan tâm nên không nói đến.

"Chào cậu Hiểu Thần, không tôi có thói quen thức sớm thôi, tăn bộ hít thở không khí cũng tốt!" – Tâm Lam có chút giật mình nhưng nhanh chóng thể hiện nụ cười tươi đáp lại.

"Anh hai vẫn ngủ à?" - Tổng Hiểu Thần đặt ly cafe lên bàn, tự nhiên ngồi vào chiếc ghế trống còn lại, nhàn nhạt ung dung nhìn Sở Tâm Lam cười. Thói quen dậy sớm của cô khiến anh cảm thấy khá thú vị, trong trí nhớ Tổng Hiểu Thần, Triệu Khả Như là một con sâu ngủ, việc khó khăn nhất của cô chính là rời khỏi giường sớm, cô có thể thức rất khuya nên cư nhiên không thể dậy sớm. Quả thật mất trí nhớ khiến cô thành một người hoàn toàn xa lạ.

"Ừ anh ấy ban này thì vẫn còn ngủ!" – Tâm Lam vô thức quay lại nhìn về phía ban công phòng mình nhàn nhạt trả lời.

"Cô thay đổi nhiều thật đó, ngày trước nếu chưa qua 9h không bao giờ chị ra khỏi giường!" – Hiểu Thần đưa ly cafe lên miệng uống, cố gắng khơi gợi câu chuyện.

"Vậy à! Tôi bây giờ lại thấy dậy sớm thì thời gian một ngày sẽ dài hơn. Mặc dù bây giờ tôi không biết dùng nó để làm cái gì!" – Tâm Lam cười khổ cúi đầu nhìn những con bướm còn đang vờn những bông hoa trước mặt. Cô từng thấy một ngày hai mươi tư giờ với cô là quá ít ỏi nhưng hiện tại cô chưa bao giờ nghĩ thời gian một ngày có thể dài đến như vậy.

"Những quyển sách cô thấy hài lòng không?" – Hiểu Thần nhìn thấy ẩn ý trong ánh mắt đượm buồn của Tâm Lam, anh không hiểu lắm câu nói.

"À tôi vẫn chưa cảm ơn cậu nữa, cảm ơn cậu! Tôi rất thích tôi đã đọc xong hết rồi. Chúng thật hay!" – Nhắc đến sách mắt Tâm Lam sáng rực rỡ, cô

dùng nụ cười tươi nhất có thể đối diện với Hiểu Thiên, anh nhìn thấy được rõ ý cười vui vẻ trong mắt cô, đã lâu rồi anh không nhìn thấy được nụ cười vô ưu như vậy, ánh mắt có chút ngất ngây nhìn cô.

"Đôi khi tôi nghĩ cô bị mất trí nhớ như vậy lại hay, chuyện không vui thì đều đã quên và lại cô còn có thể cười tươi như vậy thật sự tôi rất mừng!" - Tổng Hiểu Thiên cười nhạt nói, Triệu Khả Như mà anh biết không vô lo như Triệu Khả Như trước mặt anh, Triệu Khả Như mà anh biết sống trong sự tranh đấu mà lớn lên, mọi chuyện đối với cô không đơn giản chỉ có hai màu đen và trắng.

Đứng trên ban công Hiểu Thần không nghe được cuộc nói chuyện của hai người nhưng có thể nhận ra không khí vui vẻ cũng như tâm tình rất tốt của hai người đột nhiên trong lòng anh có chút khó chịu.

"Tại sao với tôi cô chỉ có sợ hãi, chỉ có tranh cãi mà chưa bao giờ vui vẻ như vậy, còn dùng tâm tình vui vẻ đó đối xử với người khác như vậy!" - Hiểu Thần thăm nghĩ trong lòng, anh nhíu khẽ mày thử lực trong trí nhớ của mình đã bao giờ cô cười với anh như vậy hay chưa.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Gặp nhau

Sau chuyện bị báo chí bắt gặp Tổng Hiểu Thần như cắt mọi sự liên hệ với Cố Minh Ngạn, anh tuân thủ mọi quy tắc trong nhà không những ngày nào cũng về nhà ngủ mà còn thường xuyên về sớm dùng cơm chung với mọi người. Mọi quan hệ giữa Tâm Lam cũng như bình thường vẫn nhàn nhạt. Cô hay giả vờ ngủ khi anh đi vào phòng tắm nên hoàn toàn không có cơ hội rơi vào tình huống khó xử.

Nhận được điện thoại muốn gặp mặt của Cố Minh Ngạn, Tâm lam có chút do dự nhưng thâm tâm lại thôi thúc cô đi nên cô đã đồng ý đến. Địa điểm được chọn là một quán nước sang trọng cách Tổng thị hai ngã tư đường. Tâm Lam chọn một chiếc váy trắng, trang điểm nhẹ nhàng nhìn hình ảnh Triệu Khả Như trong gương cô không khỏi ai oán, gương mặt xinh đẹp kia quả thật động lòng người.

"Xin lỗi tôi đến muộn!" - Cố Minh Ngạn cố ý đến muộn để cho Tâm Lam phải ngồi đợi, như muốn nói với cô, cô ta hơn cô một bậc nhưng vẫn cố đưa ra gương mặt ấy náy vô cùng. Nhưng Sở Tâm Lam sao lại không hiểu được chứ, người nếu muốn mua cô sẽ phụ họa cho.

"À không sao, tôi là người đặc biệt uy tín về giờ giấc nên việc đợi những người đến trễ cũng quen rồi!" - Tâm Lam cười dịu dàng nói - "Cô muốn gặp tôi có chuyện gì?" - Tâm Lam không cho cơ hội Minh Ngạn mua mớ nên đi vào thẳng vấn đề.

"Chuyện của tôi với Hiểu Thần tôi tin chắc cô cũng đã biết..." - Cố Minh Ngạn cố ý kéo dài câu nói quan sát sự chuyển đổi tâm tình trên mặt Tâm Lam - "Hiểu Thần nói tôi biết cô và anh ấy là vợ chồng trên danh nghĩa mà thôi, tôi mới là người anh ấy muốn bên cạnh, có thể mang lại cho anh ấy hạnh phúc."

"Rồi sao?" - Tâm Lam không hề bất ngờ trước những gì Cố Minh Ngạn nói, vẫn dùng thái độ nhàn nhạt nhìn Minh Ngạn trước mặt, cô biết tiểu tam thường diễn rất đạt nhưng không ngờ da mặt của tiểu tam lại dày đến mức như vậy.

"Cô hãy tìm cách ra ngoài sống đi, để anh ấy tự do bên tôi!" - Không còn giữ thái độ khép nép như ban đầu, Minh Ngạn nghiêm nhiên dựa lưng vào ghế, hai tay khoanh trước người khoan thai nói như kiểu người bề trên đang nói chuyện với những người có thân phận thấp hơn mình.

"Để xem trong tình huống này, phản ứng đúng thì tôi nên đứng lên tát cô một cái, hất nước vào mặt cô rồi dùng khăn bỏ đi đúng không?" - Tâm Lam nhàn nhạt nói, ánh mắt xoáy vào gương mặt Minh Ngạn, nụ cười ôn nhu vẫn hiện diện trên gương mặt xinh đẹp chưa hề tắt đi - "Và khi tôi làm những điều đó, phóng viên cô cài sẵn sẽ chụp được hình ảnh đó, ngày hôm sau tôi chắc chắn sẽ là người nổi nhất thành phố S này với chủ đề đánh ghen, cô sẽ khóc lóc thảm thương lấy được lòng thương cảm của cộng đồng mạng. Cô thấy tôi nói như vậy có đúng không?" - Những việc này không phải Sở Tâm Lam cô có kinh nghiệm mà do xem phim nhiều quá thành ra có chút dự cảm, cô chỉ đoán mò và nói thị uy mà thôi.

"Cô!" - Cố Minh Ngạn không ngờ mọi kế hoạch của mình đều bị Sở Tâm Lam nhìn thấu tất cả, Minh Ngạn không nói nên lời, mở to mắt kinh hãi nhìn Tâm Lam, theo cô biết Triệu Khả Như là người tuy ương ngạnh nhưng miệng lưỡi chắc chắn không phải kiểu khó đối phó như vậy không ngờ khi mất trí nhớ đột nhiên trở nên thâm sâu như vậy, quả thật cô đã quá khinh địch.

"Chuyện của cô và Tổng Hiểu Thần tôi nghĩ cô nên gặp anh ấy và giải quyết, đừng đến tìm tôi nữa! Chào cô tôi đi trước!" - nói xong Tâm Lam cười vui vẻ khiến người ngoài nhìn chỉ thấy đây là một cuộc gặp gỡ giữa hai người bạn không hơn, không kém. Đứng lên bước đi, dáng vẻ thướt tha sang trọng của cô rời khỏi quán, Minh Ngạn không ngờ mình gài bẫy người khác lại bị chính cái bẫy của mình quật lại đau đớn.

Tâm Lam ngồi vào trong xe, cô mới để lộ nên đáng sợ hãi, cô thở ra một hơi thật dài trấn an mình - "Người giàu có thật đáng sợ!" - Tự nói với mình khi chiếc xe từ từ lăn bánh rời đi.

Chiếc cốc trên bàn vô thức bay xuống đất, gương mặt kiều diễm của Minh Ngạn đông cứng lại, cơ thể hơi khẽ run rẩy vì sợ hãi, cô không dám ngược lên nhìn gương mặt lạnh lùng của Tống Hiểu Thần.

"Cô nghĩ tôi cho cô ở bên cạnh, nên cô tự cho mình cái quyền tự tung tự tác như vậy sao?" – Tống Hiểu Thần nghiêng răng nói từng lời chậm rãi nhưng vô cùng đanh thép, lạnh lùng nhìn người phụ nữ bên cạnh.

"em không có!" – Minh Ngạn e ấp cúi đầu nói. Người cô bắt giắc run lên vì sợ, cô tự cho mình cái quyền chiến đấu giành lại người đàn ông như Tống Hiểu Thần vì cho đến hiện tại cô chính là người phụ nữ được Tống Hiểu Thần cho phép ở bên cạnh lâu đến như vậy, bên ngoài những người nịnh bợ có khi còn gọi cô chính là Tống thiếu phu nhân, thế rồi đột nhiên mọi thứ đảo lộn tất cả khi xuất hiện Triệu Khả Như.

"Chuyện phóng viên lần trước tôi chưa xử tội cô, hôm nay còn dám giờ trò sau lưng tôi một lần nữa. Cô nghĩ tôi dễ dàng qua mặt như vậy sao?" – Vẫn thái độ lạnh lùng nhàn nhạt, Hiểu Thần nói, đáy mắt chứa tia chán ghét nhìn người phụ nữ cơ thể như mùa xuân lấp ló sau bộ đồ ngủ mỏng manh trước mặt.

"Không em chỉ muốn thử giúp bản thân mình, cho anh có thể đến bên em như trước mà thôi! Người ta nhớ anh mà!" - Minh Ngạn dán sát người cô vào người Hiểu Thần, thần thái diễm lệ cố gắng quyến rũ anh. Cô tự tung tự tác như vậy là vì cô nghĩ cô yêu anh nhiều như vậy và anh cũng yêu cô cho nên cô có quyền đánh dấu chủ quyền của mình với người phụ nữ chỉ có danh phận đó.

"Bên tôi lâu như vậy cô vẫn không hiểu hay sao! Nếu vậy chúng ta dừng lại tại đây đi!" - Hiểu Thần lạnh lùng đẩy Minh Ngạn ra đứng lên. Như không tin vào tai mình những gì anh nói, cô nhanh chóng Minh Ngạn ôm chặt lấy Hiểu Thần.

"Đừng Hiểu Thần, em chỉ vì nghĩ nông cạn nên làm vậy về sau em không thể nữa, anh đừng bỏ em! Xin anh đó, em sẽ ngoan ngoãn!" – Người Minh Ngạn khẽ rung lên, cô biết Hiểu Thần nói là làm được. Cô vẫn biết bản thân mình yêu anh nhiều hơn anh yêu cô cho nên việc xuống nước này cũng không có gì là cô không thể làm, việc cô có thể yên ổn bên anh lâu như vậy là vì cô hiểu ý anh, an phận không đòi hỏi và cũng không bao giờ làm anh phải bận tâm.

"Nếu muốn ở lại thì cô nên biết rõ vị trí của mình cũng như an phận một chút!" – Vẫn giọng nói lạnh nhạt không thay đổi.

"Em hứa chỉ cần anh đừng bỏ em là được!" - Minh Ngạn thở phào nhẹ nhõm – "Nhưng thật sự Triệu Khả Như sau khi mất trí nhớ rất đáng sợ... Cô ấy như một con người khác! Thâm thúy và khó đoán!"

"Cô lại phạm phải sai lầm, đừng bao giờ nói xấu Khả Như trước mặt tôi vì như thế nào cô ấy cũng là Tống thiếu phu nhân, vợ của Tống Hiểu Thần này!" – Hiểu Thần chán ghét khi nghe Minh Ngạn cố ý nói xấu Khả Như với anh, anh cảm giác khó chịu liền không chân chừ bước về phía trước rồi đi, để lại Minh Ngạn đứng ngẩn ngơ nhìn theo. Cô lập tức giận đến run người, mọi thứ cô có được tự dưng đều vỡ vụn trong vòng một ngày, mọi người trước mặt vẫn không nói gì nhưng sau lưng không khỏi cười nhạo cô. Đến Tống Hiểu Thần mọi ngày đều yên ổn bên cô cũng trở nên khó chịu và chán ghét cô.

"Triệu Khả Như là do cô nên Hiểu Thần mới đối xử với tôi như vậy. Nếu không có sự xuất hiện của Khả Như mất trí thì anh ấy sẽ không đối xử với tôi như vậy! Tôi sẽ trả lại cho cô gấp mười lần!"

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Say xỉn

"Hôm nay tôi nghe nói cô đi gặp Cố Minh Ngạn!" – Vừa bước vào phòng Tống Hiểu Thần cởi áo vest bên ngoài để lên ghế sofa, giọng điệu có chút kì lạ nói.

"Đúng vậy cô ta nói với anh à?" – Sở Tâm Lam nhíu mày nhìn về hướng Tống Hiểu Thần đang đứng nói, trong lòng cô thầm nghĩ, chắc cô nhân tình bé nhỏ kia về khóc lóc với anh một trận đúng không.

"Sao cô lại phải đi gặp cô ta?" – Hiểu Thần cởi caravat nhíu mày khó khăn nói, gương mặt vô cùng khó hiểu.

"Cô ta hẹn tôi, đương nhiên tôi phải đi gặp cô ta!" – Tâm Lam vẫn giữ nguyên vị trí, đưa đôi mắt kinh ngạc nhìn Hiểu Thần lạnh lùng trước mắt.

"Cô trở nên ngoan ngoãn như vậy từ bao giờ, sao tôi nói cô không nghe nhưng toàn đi nghe người bên ngoài là như thế nào?" – Hiểu Thần khó chịu đi đến bên Tâm Lam, cô thấy vậy cũng đứng lên lấy thế có thể chống cự nếu như anh giờ trò vũ phu.

"Tôi đâu phải con rối, nhân tình của anh muốn giờ trò với tôi thì tôi phải hát cùng cô ấy chứ!" – Tâm Lam bực mình hét lên. Hiểu Thần đi gần để trước mặt Tâm Lam bất ngờ anh lại loạn choạng theo phản xạ cô đưa tay và người mình ra đỡ anh, nhưng do cơ thể Hiểu Thần nặng trĩu sức lực nhỏ bé của Sở Tâm Lam không cách nào có thể chịu nổi, cuối cùng cả hai người cùng ngã nhào xuống giường. Hai người thật sự rất sát gần nhau, khoảng cách gương mặt của Tống Hiểu Thần chỉ cách cô tầm 2 cm là chạm đến được, Sở Tâm Lam mở to mắt nhìn thẳng đôi mắt của người đối diện, cô có thể cảm nhận rất

rõ hơi thở của anh, tim cô bắt đầu đập liên hồi trong lồng ngực, đây là lần đầu tiên cô ở khoảng cách gần như vậy với một người đàn ông.

"Anh uống rượu à?" – Sở Tâm lam nhú mảy, quay mặt sang bên tránh né, hai tay đang cố dùng sức đẩy cơ thể nặng nề của Tống Hiểu Thần ra. Mùi xạ hương thoang thoảng pha lẫn với mùi rượu bao trùm lấy cô.

"Cô đừng đi gặp cô ta nữa, không đáng đâu!" – Giọng Tống Hiểu Thần lạc đi vì say rượu.

"Rồi không đi, không đi!" – Sở Tâm Lam gật gù chịu ý, cô biết người khi say đột nhiên trở nên ấu trĩ hơn nên nếu muốn thoát ra khỏi cái tình cảnh này thì tốt nhất nên chịu theo ý anh ta.

"Còn nữa, tôi không thích cô vui vẻ cười đùa với người con trai khác!" – Mắt nhìn chăm chăm gương mặt Tâm Lam, Hiểu Thần cười cười nói.

"Tôi có như vậy với người đàn ông nào đâu?" – Tâm Lam nhú mảy nhìn Tống Hiểu Thần.

"Tống Hiểu Thần!" – Anh gục đầu xuống nói lý nhí bên tai của Tâm Lam – "Kể cả cậu ta cũng không được!"

Sở Tâm Lam không đáp, người vẫn còn chấn động với những gì anh ta nói, cơ thể Hiểu Thần hoàn toàn đè lên người Sở Tâm Lam, đầu anh gục trên vai cô, hơi thở anh đều đều Tâm Lam biết anh đã ngủ.

"Này này đừng ngủ vậy chứ, người tôi tê quá!" – Tâm Lam nói, nhưng người đàn ông trước mặt vẫn im lặng bình yên ngủ ngon lành không có chút gì là khó chịu.

Cuối cùng Sở Tâm Lam đành dùng hết sức bình sinh mà đẩy Hiểu Thần sang bên, cuối cùng cơ thể cô cũng thoải mái. Nhanh chóng đứng lên Tâm Lam nhú mảy nhìn bộ dạng Tống Hiểu Thần say mềm nằm ngủ nửa người trên giường, nửa người dưới đất cô thở dài. Dù thế nào cũng nên cho người say rượu được ngủ thoải mái. Cô lại tiếp tục lôi kéo anh ta lên giường đang hoang. Bất ngờ Tống Hiểu Thần mở mắt dậy nhìn Sở Tâm Lam cô cũng đứng hình không dám động đậy gì thêm. Chưa đợi Tâm Lam kịp phản ứng Tống Hiểu Thần đã nắm bàn tay cô kéo mạnh khiến cô ngã vào lòng anh rồi cứ thế gắt gao ôm chặt lấy cô. Một lần nữa mùi xạ hương pha lẫn mùi rượu lại quấn quýt xung quanh cô.

"Này buông tôi ra, anh đừng nghĩ say xỉn rồi muốn làm gì thì làm nhé!" – Tâm Lam ra sức vùng vẫy trong vòng tay Hiểu Thần nhưng chung quy vẫn là phí sức. Anh vẫn điềm đạm nhắm mắt gắt gao ôm chặt cô mà ngủ ngon lành.

"Xin lỗi, tôi làm cô dậy!" – Tống Hiểu Thần giật mình dậy, nhìn gương mặt điềm đạm đang say sưa ngủ trong vòng tay của mình đột nhiên động khiến Tâm Lam mở mắt ra nhìn.

Cả hai đều đang trong tư thế thân mật hết sức ám muội, Tâm Lam lướt lại bộ não mình nhớ lại chuyện hôm qua nhanh chóng ngồi bật dậy nhích ra xa Tống Hiểu Thần.

"Tôi đâu có ăn thịt cô cần gì né dữ vậy!!" – Tống Hiểu Thần nhú mảy khi nhìn thấy thái độ của Tâm Lam, anh chống tay ngồi thẳng dậy đột ngột khụy xuống, Tâm Lam mở to mắt phẫn xạ nhích lại gần.

"Anh sao vậy?" – Giọng điệu có chút lo lắng Tâm Lam hỏi.

"Bị cái đầu nặng trĩu của cô đè cả đêm... Tay tôi tê mất cả cảm giác!" – Tống Hiểu Thần dờ khóc, dờ cười nói.

"Đáng đời anh, say xỉn còn giờ trò lưu manh!" – Lèm bèm trong miệng Tâm Lam đứng lên.

"Cô nói cái gì đó!" – Hiểu Thần nhú mảy hỏi.

"Tôi nói đi pha nước ấm cho anh tắm nhé!" – Tâm Lam cười nhếch môi đầy giả tạo nói với Hiểu Thần rồi nhanh chóng chuồn vào nhà tắm tránh ánh mắt đầy soi mói của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Những tắm ảnh

- "Thiếu phu nhân cô có thư!"- Tiếng Lan tẩu bên ngoài vọng vào.

"Ai gửi cho tôi vậy?" – Tâm Lam nhú mảy đặt quyển sách đang đọc dở, đi ra bên ngoài nhận phong bì.

"Tôi cũng không biết không có đề tên người gửi hay địa chỉ nữa!" – Lan Tẩu nhanh chóng đáp rồi cúi người chào, đóng cửa. Tâm Lam cầm phong bì

trên tay lật trước lật sau xem, vốn vẹn trên đó chỉ có tên người nhận là Triệu Khả Như ngoài ra không còn bất kì một cái tên nào khác.

"Asaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa" – Tâm Lam mở phong bì ra xem, những bức ảnh từ từ lấy ra cô hốt hoảng hét lớn, toàn bộ sắp ảnh cứ thế rớt xuống đất. Đó là những bức ảnh chụp những con thú đã bị giết chết một cách tàn bạo, máu me be bét, tất cả những bức ảnh đều chứa những nội dung như vậy.

- "Có chuyện gì vậy Khả Như? Có chuyện gì vậy?" – Tinh cò Tổng Hiểu Thiên đi ngang qua nghe tiếng hét thất thanh của Tâm Lam nên vô cùng lo lắng liền gõ cửa hỏi, không nghe thấy tiếng người đáp lại anh nhanh chóng mở cửa bước vào bên trong. Lan tẩu cũng nghe tiếng hét nhanh chóng có mặt.

Tổng Hiểu Thiên nhìn thấy Tâm Lam đứng bất động giữa phòng, theo ánh mắt của cô anh nhìn xuống xấp ảnh đang nằm trên mặt đất, nhanh chóng nhặt lên xem. Ánh mắt anh có chút khác lạ lo lắng nhìn Sở Tâm Lam.

"Ai gửi cho cô những tấm hình này!" – Xem từng tấm hình Hiểu Thiên nhủ mầy, quay sang nhìn gương mặt xanh lét của Tâm Lam, cô sợ đến mức không mở được miệng nói chuyện – "Lan tẩu phiền đi lấy cho thiếu phu nhân một ly trà nóng!" – Lan tẩu nghe vậy liền rời đi và nhanh chóng quay trở lại với tách trà gừng khói nghi ngút bay.

"Tôi... Tôi không biết!" – Giọng nói Tâm Lam vô thức run rẩy, bàn tay cô cũng vô thức rung lên. Từ nhỏ Tâm Lam không sợ gì chỉ duy nhất sợ nhất chính là máu, một màu đỏ ám ảnh cô vô cùng. Chỉ nhìn những bức ảnh đó nhưng cô có thể nghe thấy được mùi tanh vô cùng của máu xộc thẳng lên mũi mình.

"Khả Như bình tĩnh ngồi xuống đây!" – Tổng Hiểu Thiên đưa tay đỡ vai Tâm Lam kéo cô ngồi xuống ghế dài ở cuối giường, nhận ly trà gừng từ tay Lan tẩu đưa cho Tâm Lam.

"Có gắng hít thở đều vào rồi uống ly trà nóng cho định thần lại! Cần thận coi chừng phỏng." – Tổng Hiểu Thiên ôn nhu nói, ánh mắt ôn nhu không giấu được sự lo lắng nhìn cô. Anh cảm thấy vô cùng xót xa khi thấy người phụ nữ đang run rẩy nhỏ bé trước mặt, cảm giác người này thật sự cần được che chở rất nhiều.

"Mọi người làm gì tập trung đông đủ vào phòng tôi như vậy?" – Giọng nói trầm trầm bất ngờ phát ra mang theo chút khó chịu khiến mọi người tập trung về phía cửa. Tổng Hiểu Thần đứng đó nhủ mầy nhìn Hiểu Thiên đang ân cần chăm sóc Sở Tâm Lam.

"Đại thiếu gia cậu về rồi!" – Lan tẩu hơi co người lại nói. Tuy bà từ nhỏ đã ở Tổng gia nhìn anh lớn lên nhưng chung quy vẫn có một chút sợ sệt mỗi khi cảm nhận được sự lạnh lùng tỏa ra từ người Tổng Hiểu Thần.

"Anh về rồi, tôi đi ra ngoài đây, cô bình tâm lại đi nhé!" – Thấy sắc mặt Tổng Hiểu Thần khó coi, Tổng Hiểu Thiên quay sang nói với Sở Tâm Lam, rồi nhanh chóng rút bàn tay đang đặt trên vai cô trở về, đứng lên nhanh chóng rời đi. Đi ngang qua mặt Tổng Hiểu Thần Tổng Hiểu Thiên muốn nói gì đó dừng lại nhưng rồi lại không nói gì rời đi. Lan tẩu cũng nhanh chóng dôi bước theo cuối cùng trong gian phòng còn lại Sở Tâm Lam cùng anh.

Tổng Hiểu Thần đi vào phòng ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt một lượt xung quanh rồi đặt chú ý vào xếp ảnh trên giường sau đó dời sự chú ý lên gương mặt đang nhìn anh chăm chú của Sở Tâm Lam. Cô như con mèo nhỏ bị ướt mưa, sợ sệt run rẩy vô cùng đáng thương.

"Cô đã ổn định lại chưa?" – Vẫn giọng điệu nhàn nhạt, không thể hiện nhiều cảm xúc, trầm mặc nhìn Sở Tâm Lam.

"Ohm..." – Không trả lời Tâm Lam chỉ gật đầu rồi phát ra âm thanh nhỏ trong cổ họng, đứng lên để tách trà lên bàn rồi nhìn Tổng Hiểu Thần.

"Đem vứt hết đi! Chuyện này cô đừng quan tâm tôi sẽ giải quyết nó!" – Tổng Hiểu Thần vứt những bức ảnh vào sọt rác, cởi áo vest caravat vứt lên lưng ghế sofa rồi một mình ngồi xuống.

Sở Tâm Lam nhận ra tâm sắc không vui hiện rất rõ ràng của Tổng Hiểu Thần nên không muốn dây dưa tự chuốc lấy phiền phức vào người. Sau khi đã bình tâm trở lại, cô nhón chân rón rén như kẻ trộm đi ra bên ngoài ban công nơi cô thường ngồi đọc sách cũng như vẽ vời. Cô thật tâm không biết được ai lại gửi cho Triệu Khả Như những bức ảnh như vậy, nhưng cô biết chắc chắn một điều đó chính là người đó thật sự rất căm ghét Triệu Khả Như.

"Cô nên hạn chế thân thiết với Tổng Hiểu Thiên đi, dù gì cậu ta cũng là danh nghĩa em chồng của cô!" – Tổng Hiểu Thần gằn giọng nói, ánh mắt anh vẫn luôn dõi theo mọi động tác của cô từ lúc vào phòng cho đến bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Chết tâm

Đang đi ra đến cửa nghe Tổng Hiểu Thần nói, Sở Tâm Lam mở to mắt quay người lại nhìn anh như thể không tin được vào tai mình. Không lẽ người đàn ông này đang ghen với chính em trai của mình hay sao.

"Ý anh nói như vậy là như thế nào?" – Sở Tâm Lam kiên nhẫn hỏi lại.

"Ý tôi quá rõ ràng, tôi không thích lặp lại lời nói, bây giờ cô là vợ của tôi, cô nên ý tứ hành động của mình một chút!" – Hiểu Thần vẫn thái độ nhàn nhạt bất cần nói.

"Anh bị điên hả? Tôi với Hiểu Thiên có chuyện gì mà anh nói vậy! Tôi không có kiểu lăng loàn như anh!" – Mặt kiên nhẫn Sở Tâm lam hết to lên, chuyện những bức ảnh làm tâm trạng cô đã không được tốt nên nhanh chóng phát hỏa.

"Cô nói cái gì!" – Tổng Hiểu Thần sẵn tâm tình đã không được vui nghe Sở Tâm Lam nói như vậy thật sự không kiềm chế được cơn giận bộc phát lên.

"Tôi... Tôi nói anh đó, cô vợ vẫn lăng nhăng thì đừng có nói tôi này nọ, tôi không giống như anh!" – Sở Tâm Lam nhìn thấy sự tức giận hiện rõ trên gương mặt của Tổng Hiểu Thần nhưng vì bản thân bị nhục mạ nên cô cũng liều mình nói lại.

Tổng Hiểu Thần giận dữ đi đến trước mặt Sở Tâm Lam, cô có chút rụt rè lùi lại sau 2 bước nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra kiên định hất mặt lên nói – "Anh tính đánh tôi sao? Nếu anh đánh tôi anh không đáng làm đàn ông!"

"Được tôi sẽ cho cô biết tôi có phải đàn ông hay không! Vì cô làm vợ hữu danh vô thực nên cô không xem tôi là chồng đúng không!" – Nói đoạn không để Sở Tâm Lam kịp phản ứng Tổng Hiểu Thần ôm ngang người Sở Tâm Lam ném cô lên giường, cơ thể Triệu Khả Như khá nhẹ nên việc nhấc cô lên như vậy không mấy khó khăn cũng như tổn sức của Tổng Hiểu Thần. Bị bất ngờ nên không phản ứng kịp, đã vậy cơ thể bị nhấc lên quãng xuống khiến người hơi mất thăng bằng chưa thể ngồi dậy ngay.

Tổng Hiểu Thần hung hăng xé quần áo trên người Sở Tâm Lam, cô sợ co rúm người lại la hét nhưng mặc cô có phản kháng thế nào cũng không chống lại được sức lực của người đàn ông đang giận dữ. Sở Tâm Lam biết càng chống cự càng vô ích nên cuối cùng cô buông xuôi không chống cự nữa, Tổng Hiểu Thần nhìn cơ thể xinh đẹp trắng hồng mịn màng của Sở Tâm Lam đến nhứt mắt, rồi bắt đầu hôn lên cổ cô.

"Nếu anh muốn tôi chết tâm với anh, hận anh đến suốt cuộc đời thì anh cứ tiếp tục, dù sao tôi cũng là vợ anh cứ coi như tình một đêm cũng không có gì to tát đúng không!" – Nước mắt lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của Triệu Khả Như, giọng nói chán ghét vô cùng của cô khiến mọi động tác của Tổng Hiểu Thần dừng lại, người anh đông cứng lại sau đó anh nhanh chóng rời khỏi cơ thể của cô. Sở Tâm Lam kéo tấm chăn che thân thể mình lại Tổng Hiểu Thần không nói lời nào rồi quay người bỏ ra bên ngoài.

"Lan tẩu nói với mẹ tôi, tôi đi công tác sang Pháp tầm 7 ngày! Chuyện những tấm hình tôi sẽ thu xếp đừng có nói loạn cả lên!" – Tổng Hiểu Thần phân phó cho Lan tẩu, Sở Tâm lam nghe được loáng thoáng trước khi cửa phòng đóng lại.

Cô ngồi đó cố gắng trấn tĩnh lại bản thân mình, cô không ngờ những câu nói đó có thể ngăn cản được hành động của Tổng Hiểu Thần, nghe anh nói như vậy cô thậm chí phả nhẹ nhõm, ít nhất một tuần cô sẽ không cần phải chạm mặt với anh.

.....

- "Đây là những giấy tờ anh cần kí tên trong thời gian anh đi em đã xử lý rồi chỉ thiếu chữ kí xác nhận!" – Tổng Hiểu Thần ngồi trên bàn làm việc thì có tiếng gõ cửa Tổng Hiểu Thiên đi vào bên trong, tay ôm và cái bìa hồ sơ nói.

"Chuyện mang hồ sơ sang đây chắc không phiền giám đốc như cậu, có chuyện gì cần nói thì nói đi!" – Vừa lấy bút kí tên, Hiểu Thần nhàn nhạt nói, anh và Hiểu Thiên từ nhỏ đã sống chung với nhau, nên vừa nhìn liền biết người đối diện thật lòng muốn cái gì.

"Sau khi tai nạn xảy ra quả thật Khả Như thay đổi rất nhiều, anh nên quan tâm đến cô ấy một chút!" – Tổng Hiểu Thiên điềm đạm nói.

"Khả Như, tôi không nghĩ bây giờ cậu có thể gọi trống cái tên đó như vậy!" – Tổng Hiểu Thiên cười nhếch mép nói giọng đầy châm biếm khiêu khích!

"Em..."

"Chuyện của hai người khi còn bên Mỹ không phải tôi không điều tra ra nên cậu nên giữ cho đúng bốn phận của mình!" – Tổng Hiểu Thần ngồi tựa vào ghế xoay nhàn nhạt nhìn Tổng Hiểu Thiên sắc mặt biến hóa

"Cậu chắc thất vọng lắm khi cô ấy hoàn toàn không nhận ra mình nhỉ?" - Tổng Hiểu Thần thấy Hiểu Thiên không trả lời liền nói tiếp.

"Anh, chuyện bên Mỹ đã xong rồi, anh lùi ra để làm gì! Bây giờ cô ấy là vợ của anh, đối với em cô ấy hiện tại là vợ của anh!" – Tổng Hiểu Thiên có chút ngạc nhiên nhưng không quá mức bất ngờ. Một người như Tổng Hiểu Thần làm gì có chuyện mà anh ta không tra ra được cơ chứ. Tổng Hiểu Thiên cúi mặt cười nhạt nói. Lời nói từ miệng nói ra nhưng anh lại cảm nhận được rất rõ trái tim mình lại đau thắt lại.

"Cậu nên nhớ những lời mình nói! Nếu cậu biết nguyên nhân cô ấy bị tai nạn như thế nào thì cậu sẽ không có cái bộ dạng dương dương tự đắc như vậy đâu!"

Chương 18: Người cũ

"Ý anh nói như vậy là sao? Anh nói rõ hơn được không?" – Tống Hiểu Thiên nhíu mày, anh thật sự rất bất ngờ khi nghe câu nói của Tống Hiểu Thần, cố gắng không để lộ ra bộ dạng sốt ruột của mình cho Tống Hiểu Thần thấy được.

"Cái hôm bị tai nạn cô ấy biết được cậu chính là em trai tôi, chúng tôi đã bắt đồng quan điểm và cô ấy chạy trốn. Cậu nói xem có phải vì cậu hay không?" – Tống Hiểu Thần nhàn nhạt nói, Tống Hiểu Thiên như không tin vào tai của mình, anh hoàn toàn không biết những chuyện này, lúc ở Mỹ anh đã muốn nhân cơ hội về nước dự đám cưới anh trai để tìm kiếm cô nhưng khi nhìn thấy tấm ảnh hạnh phúc của hai người bị phóng viên chụp được đăng cáo khắp mặt báo anh đã vô cùng hoảng loạn.

"Anh nói thật không?"

"Cho nên cậu nên nhớ hiện tại hai người là chị dâu em chồng mà giữ cho đúng mực!" - Tống Hiểu Thần cười nhếch môi, dụng ý của anh đã đạt được nên trong lòng vô cùng thoải mái.

"Không thể nào?" – Đôi mắt Tống Hiểu Thiên sáng lên, quả thật tâm anh tưởng đã chết khi hay tin vợ của anh trai mình thiên kim nhà Triệu thị lại chính là Triệu Khả Như người yêu của bản thân mình, nhưng nay khi gặp lại Triệu Khả Như anh lại có chút hy vọng trở lại. Anh sẽ cố gắng bên cạnh cô giúp cô lấy lại trí nhớ sẽ trở lại làm triệu Khả Như cao cao tại thượng của anh.

"Hừ nhưng rất tiếc, tôi lại đang cảm thấy Triệu Khả Như bây giờ rất hợp ý tôi, không lâu trước chúng tôi đã thành vợ chồng thực sự rồi. Cô ấy cũng không biết cậu ngoại trừ danh phận em chồng mà thôi!" – Tống Hiểu Thần nhàn nhạt nói, anh chấp đôi bàn tay trước ngực, người dựa vào ghế khoan thai nói.

"Ý của anh là sao?"- Tống hiểu Thiên như không tin vào tai mình.

"Là cậu nên biết Triệu Khả Như bây giờ và Triệu Khả Như ngày xưa không giống nhau, cậu nên tự điều chỉnh bản thân mình lại!" – Tống Hiểu Thần ôn nhu nói, tuy giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng nghe vẫn rất rõ ràng sự cứng nhắc khó chịu bên trong.

"Anh!" – Tống Hiểu Thiên kiềm chế cảm xúc tức giận đứng lên đi ra bên ngoài.

Trong những ngày qua Tống Hiểu Thần đã tự mình suy nghĩ anh thật sự không hiểu vì sao lại như vậy, tại sao anh lại cực kì bức tức khi nhìn thấy Tống Hiểu Thiên bên cạnh Triệu Khả Như, anh càng bức tức hơn khi Triệu Khả Như tuy đã mất đi trí nhớ nhưng vẫn dùng ánh mắt thân thiện nhìn cậu ta, trong khi với anh lúc nào cô cũng phòng ngự.

Anh nhớ đến ngày hôm đó, ngày mà anh dường như bị dục vọng và tức giận làm quẩn trí thì khi nhìn thấy cô khóc cũng như nghe câu nói lạnh lùng của cô khiến trái tim anh lại hơi khó chịu. Anh bỏ đi 1 tuần để bản thân bình tâm trở lại cuối cùng anh đã biết anh đã bị Triệu Khả Như nguyền rủa, lạ lẫm kia từ từ đi vào tâm trí của mình.

"Chuyện gì?" – Tống Hiểu Thần nhíu mày nhấn nút điện thoại nội bộ hỏi.

"Thưa tổng giám đốc cô Cố đến tìm ngài!" – Tiếng thư ký bên ngoài nhẹ nhàng đáp. Cố Minh Ngạn đang đứng trước mặt thư ký cười thỏa mãn. Chuyện là khi cô đến đây muốn gặp Tống Hiểu Thần thì bị chặn bên ngoài bảo anh đang bận, chắc chắn những người này không biết cô là ai nên mới có thái độ như vậy. Liền có chút uy quyền nói họ gọi điện cho Tống thiếu chắc chắn anh sẽ chịu gặp mặt cô ngay.

"Bảo cô ấy hôm nay tôi bận không tiếp!" – Tống Hiểu Thần nhíu mày vẻ mặt lộ đầy vẻ chán ghét, rồi nhanh chóng đập máy. Người phụ nữ mặt dày này còn dám đến đây, bản thân anh đã không muốn truy cứu cô, nhưng cô vẫn không biết an phận một chút nào.

"Cố tiểu thư, tổng giám đốc sắp có cuộc họp quan trọng thật không thể tiếp cô!" – Thư ký xoay người cười nói với Cố Minh Ngạn, điều đó khiến nụ cười đang nở trên môi cô cứng đờ méo mó.

"Chắc chắn do cô không nói rõ cô Cố nào cho nên Hiểu Thần mới không gặp tôi! Cô nên gọi lại nói rõ một chút, thư ký mà không biết cách làm việc gì cả!" - Cố Minh Ngạn có chút mất mặt đã vậy còn vô cùng khó chịu, kiêu kỳ nói.

"Cô Cố, Tống thiếu đã nói như vậy, cô nên quay về cho khi khác lại đến!" - Thư ký kiên nhẫn nói, cô đã là thư ký nhiều năm của Tống Hiểu Thần sao không hiểu tính anh, nếu cô gọi lần nữa không chừng đến công việc cũng không giữ được.

Thấy không nói được cô thư ký nên Cố Minh Ngạn cứ thế ngang nhiên xông vào bên trong, do không lường trước được việc này nên thư ký không kịp cản lại.

Cúp điện thoại chưa lâu Tống Hiểu Thần trầm mặc xoay ghế nhìn bên ngoài cửa sổ thì nghe tiếng thư ký vang lên sau lưng khẽ nhíu mày khó chịu quay lại nhìn sự nhốn nháo kia là gì.

"Tổng giám đốc, Có tiểu thư cứ thế xông vào, em ngăn không được!" – Thư kí vô cùng khó xử, vẻ mặt lộ rõ sự sợ sệt khi nhìn thấy rõ sắc mặt không được tốt của Tổng Hiệu Thần. Sáng nay khi nhìn thấy vẻ mặt hằm hằm đi ra bên ngoài của Tổng Hiệu Thần cô đã tự nhủ hôm nay tuyệt đối không được làm sai bất cứ thứ gì nếu như không muốn lãnh đủ, ai ngờ!!!

"Do cô không nói rõ tôi là ai nên Tổng thiếu mới không chịu gặp!" – Cố Minh Ngan lớn tiếng nói.

"Được rồi cô ra làm công việc của mình đi!" – Tổng Hiệu Thần điềm đạm nói, thư kí nhanh chóng đi ra bên ngoài đóng cửa lại thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dừng lại đi

"Cô đến đây làm gì?" – Giọng điệu lạnh lùng Tổng Hiệu Thần hỏi.

"Hiệu Thần anh không nhớ em sao, người ta nhớ anh muốn chết hơn tháng nay anh không chịu đến gặp người ta gì hết trơn hà, cho nên người ta hôm nay liền phải chạy đến đây để gặp anh." – Cố Minh Ngan vừa nhìn thấy cánh cửa đóng lại liền chạy đến sà vào lòng Tổng Hiệu Thần.

"Cô làm loạn đủ chưa?" – Vẫn giữ thái độ nhàn nhạt giọng nói lạnh lùng.

"Tại người ta nhớ anh quá mà!!!!" – Giọng nói nũng nịu khiến người nghe cảm thấy mềm yếu như chú mèo nhỏ nay lại trở nên vô cùng đáng ghét trong mắt Tổng Hiệu Thần.

"Tôi đã nói cô nên biết thân phận của mình nhưng cô vẫn cứ nghĩ sau lưng tôi làm những chuyện gì tôi không biết hay sao?" – Giọng điệu dần mất kiên nhẫn của Tổng Hiệu Thần thể hiện rất rõ ràng, ánh mắt anh ngoài tia lạnh lùng không hề có bất kỳ một chút tình cảm nào.

"Không em đâu có làm gì?" – Cố Minh Ngan thoáng giật mình sợ sệt, cô khẽ rùng mình nhưng nhanh chóng dùng dáng vẻ ủy mị của mình che giấu đi.

"Cố Minh Ngan, tôi nói cho cô biết cô đã đẩy đến giới hạn chịu đựng của tôi rồi nên cô tự liệu bản thân mình, đừng cố ý xuất hiện trước mặt tôi nữa!" – Tổng Hiệu Thần dùng tay đẩy Cố Minh Ngan ra

"Ý anh là thế nào? Em nào có làm gì!!!" – Cố Minh Ngan tỏ vẻ nhu nhược nhìn vô cùng đáng thương. – "Em yêu anh thế nào anh không rõ hay sao! Anh đừng như vậy mà em biết anh cũng yêu em mà đúng không? Anh chỉ đang dối em thôi đúng không?"

"Yêu! Cô đừng buồn cười như vậy, ngay từ lúc đầu mối quan hệ của chúng ta là một cuộc trao đổi không phải sao! Tôi cho cô tiền bạc, cứu cái công ty của gia đình cô, cô cho tôi cơ thể. Không phải như vậy sao?" – Tổng Hiệu Thần cười tỏ rõ thái độ khinh thường trong mắt.

"không em không tin, anh chắc chắn có tình cảm với em nếu không anh sẽ không bên cạnh em lâu như vậy những chuyện tình của anh đều chóng vánh âu chỉ có em là lâu như vậy!" – Cố Minh Nhận nước mắt đầy mặt, hai tay cô cố gắng ôm choàng qua cổ Tổng Hiệu Thần.

"Đơn giản vì cô ngoan ngoãn biết thân phận, nhưng hiện tại cô không còn biết an phận nữa!" – Tổng Hiệu Thần nhíu mày độ chán ghét tăng cao trong lời nói cũng như nét mặt.

"Tại vì Triệu Khả Như thay đổi nên anh mới như vậy với em đúng không?" – Cố Minh Nhận rữ rượi khóc thương, nước mắt rơi là cả trên gương mặt được trang điểm vô cùng kỹ càng.

"Do bản thân cô không liên quan gì đến Khả Như cả, do cô không biết nơi nào thuộc về mình mà thôi!" – Tổng Hiệu Thần nghe cô nói như vậy khẽ nhíu mày, sự chán ghét khó chịu gần như lên đến cực điểm. Dùng tay đẩy người Cố Minh Ngan ra.

"Xin anh cho em thêm cơ hội, xin anh tha cho em lần này đi em sẽ không làm những chuyện ngu ngốc như vậy nữa, không uy hiếp cô ấy nữa, ngoan ngoãn làm người tình bí mật của anh!" – Cố Minh Nhận đi đến trước mặt Tổng Hiệu Thần cố gắng cầu xin.

"Tôi không cho ai 2 cơ hội cả, tự cô làm tự cô chịu! Đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Tôi có khả năng giúp Cố gia cũng có khả năng làm nó trở thành con số 0. Nên cô hãy ngoan ngoãn đi!" – Tổng Hiệu Thần nói đoạn, vuốt áo vest thẳng lại đến bên bàn nhấn nút điện thoại nội bộ.

"Tiễn Có tiểu thư ra ngoài!" – Nói với thư kí bên ngoài qua điện thoại.

"Tổng giám đốc có... Có Triệu tiểu thư đợi ngoài khá lâu rồi ạ!" – Thư kí nói vào điện thoại, ánh mắt vô cùng ngại ngùng nhìn về hướng Sở Tâm Lam đang ngồi đợi. Trong lòng thầm nghĩ sao hôm nay phụ nữ bên cạnh giám đốc lữ lượt kéo đến công ty thế này, nhìn người ngồi đợi đáng vẻ thanh cao như vậy thật không biết là tiểu thư gia đình nào. Gương mặt cô lại xinh đẹp đến như vậy, phụ nữ bên cạnh Tổng thiếu luôn luôn thuộc dạng xinh đẹp có

thừa mà.

Sở Tâm Lam đến tính gặp Tổng Hiểu Thần nói vài chuyện, nhưng biết anh có khách liền ôn nhu ngồi bên ngoài đợi.

"Triệu tiểu thư?" – Tổng Hiểu Thần nhíu mày suy nghĩ đến Triệu Khả Như nhưng nhanh chóng gạt đi ý nghĩ đó vì tin rằng cô ấy sẽ không chủ động đến gặp mình sau chuyện ngày hôm đó, còn nếu có thì phải là Tổng thiếu phu nhân chứ.

"Dạ cô ấy bảo tên là Triệu Khả Như! Không hẹn trước, nên nếu giám đốc không muốn gặp tôi sẽ nói với cô ấy!" - Thư ký thấp giọng nói để Sở Tâm Lam đang ngồi kia không thể nghe thấy được.

"Khả Như" – Nhìn lên đồng hồ cũng gần đến giờ nghỉ trưa vội nói với thư kí – "Gọi điện thoại đặt bàn cho tôi tại nhà hàng Nhật đi, à sau khi tôi đi khỏi hãy cho người tiễn Cố tiểu thư xuống đừng để cô ấy làm ồn ào. Nếu cần thì bịt miệng lại!"- Vừa nói vừa đưa ánh mắt chán ghét nhìn Cố Minh Ngạn đang làm vẻ ủy khuất đau khổ trước mặt. Nghe Hiểu Thần nói, Minh Ngạn trợn mắt như không tin vào những gì mình nghe. Trong lòng thầm hận Triệu Khả Như vô cùng, chỉ vì cô ta xuất hiện Tổng Hiểu Thần liền đối xử với cô như vậy.

"Anh sợ Khả Như biết em ở đây hay sao? Quả thật vì cô ấy nên anh mới bỏ qua em mà!" – Minh Ngạn khóc ngất lên, ánh mắt thù hận hiện sâu khi nói đến Triệu Khả Như. Không quan tâm đến lời nói của Cố Minh Ngạn, Tổng Hiểu Thần bước ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cải thiện một chút

Cánh cửa văn phòng mở ra Tổng Hiểu Thần nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp ngồi thong dong trên ghế sofa chờ đợi, cô bận bộ váy màu vàng nhạt không quá chói chang nhưng lại vô cùng thanh lịch, thấy động tĩnh cô cũng ngước lên nhìn anh. Vừa nhìn thấy Tổng hiểu Thần nhớ ngay chuyện lần trước sắc mặt Sở Tâm lam lập tức đỏ ửng lên cúi mặt quay đi chỗ khác.

"Cô ấy là Triệu Khả Như là Tổng thiếu phu nhân! Cô nên ghi nhớ lần sau đừng tất trách như vậy nữa!" – Quay sang nói với thư kí rồi đi đến bên kéo tay Sở tâm Lam vào bên trong thang máy. Bị kéo bất ngờ nên cô ngơ ngác đi theo chưa hiểu rõ tình hình hiện tại là như thế nào.

Thư Ký ngơ ngác không tin được những gì nghe nói, trong lòng thầm than khổ, hôm nay là ngày quái quỷ gì cô lại làm cho sếp không được vui đến như vậy. Nhân tình thì cứ thế xông thẳng vào phòng, phu nhân bị cho ngồi bên ngoài đợi dài cổ. Trong lòng cô khóc không thành tiếng.

Đến khi đã yên vị ngồi trong xe Sở Tâm Lam mới ngăn người ra hỏi.

"Tổng Hiểu Thần, anh mang tôi đi đâu vậy? Tôi có chuyện muốn nói với anh!" – Sở Tâm Lam quay sang nói với Tổng Hiểu Thần. Không trả lời cô, anh quay nhìn cô rồi vươn người sang, khoảng cách giữa anh và cô thật sự rất gần, mùi xạ hương quen thuộc của anh lại thoang thoảng nơi đầu mũi cô, khoảng cách gần đến mức cô không dám cử động vì chỉ một chút thôi cô cũng có thể nhẹ nhàng hôn lên má anh. Tổng Hiểu Thần nhẹ nhàng chậm chạp cài dây an toàn cho Sở Tâm lam, anh nhếch môi cười khi thấy thái độ của cô.

Cùng lúc đó tại văn phòng

Nói đến Cố Minh Ngạn sau khi Tổng Hiểu Thần rời đi, cô liền thay đổi thái độ không còn tình cảnh đáng thương ban nãy nữa. Tự giác đứng lên ung dung đi ra bên ngoài, không cần đợi bảo vệ phải áp tải ra ngoài gây mất mặt. Trong lòng thầm nguyên rủa Triệu Khả Như, mọi chuyện ngày hôm nay Tổng Hiểu Thần đối xử như vậy với cô chính là bởi vì Triệu Khả Như, nên cô thề trong lòng mình sẽ bắt Khả Như chịu gấp đôi những đau khổ hiện tại cô phải chịu. nhưng cô biết nếu hiện tại làm không khéo người lãnh hậu quả chính là cô. Tổng Hiểu Thần nói được là làm được cho nên cô cần phải vô cùng cẩn thận.

.....

"Tổng Hiểu Thần, tôi muốn mở một hiệu thời trang. Thật sự ở không tôi thấy quá nhàm chán!" – Sở Tâm Lam ngồi trước những món ăn tươi sống trước mặt, nghiêm nghị nói, quan sát nét mặt của Hiểu Thần. Cô đã suy nghĩ rất lâu mới lấy được dũng khí nói chuyện này với anh.

"Em cần tiền hay sao?" - Tổng Hiểu Thần nhíu mày, gấp miếng cá sống để vào bát cô hỏi. Anh không nghĩ đột nhiên cô lại có hứng thú với thời trang, kinh doanh như vậy.

"Không, tôi thấy cả ngày chỉ biết ở nhà lẩn quẩn không thú vị cũng không biết mình có ích gì! Nên muốn có một cửa hàng bán quần áo. Tôi trước đây có vẽ rất nhiều mẫu quần áo, muốn biến nó thật sự thành trang phục!" – Sở Tâm Lam hào hứng nói, đôi mắt cô sáng lấp lánh - "Trang phục mang thương hiệu của riêng mình!"

"Lần đầu tiên tôi nghe một tiểu thư đài cát lại nói chán nản đấy!" - Tổng Hiểu Thần vô cùng cao hứng, vừa gấp thêm một miếng cá nữa bỏ vào đĩa của

Sở Tâm Lam, vui vẻ nói.

"Thật tôi thấy mua sắm rồi cũng chán... Đi dạo mãi cũng chán. Trong nhà tôi lại không biết nói chuyện này cho ai ngoài anh vì đúng như anh nói, anh là chồng tôi!" – Câu nói dần trở nên lí nhí nhưng Hiểu Thần có thể nghe rất rõ. Tâm tình anh đặc biệt trở nên vui vẻ, khóe miệng nở nụ cười khiến Sở Tâm Lam đang lo sợ giật mình trước thái độ của anh!

"Tôi sẽ dùng thời gian suy nghĩ chuyện này! Nhưng trước mắt em cần nói rõ cho tôi biết định hướng làm như thế nào tôi sẽ giúp em!" – Tâm tình tốt nên giọng nói cũng đặc biệt trở nên dịu dàng hơn. Nghe vậy ánh mắt Tâm Lam trở nên long lanh, khóe miệng nở lên một nụ cười vô cùng vui vẻ.

"thật sao!" - Không màng đến những thức ăn ngon trước mặt, vừa nghe Hiểu Thần nói, Sở Tâm Lam vui như nhặt được vàng, hớn hờ mở to đôi mắt lấp lánh nhìn anh.

"Tôi không gạt em! Nhưng..!"- Hiểu Thần ngập ngừng nói, ánh mắt anh không sao dứt ra được nụ cười tươi như nắng mùa hạ trên gương mặt Tâm Lam.

"Nhưng sao?" – cô nhíu mày hỏi lại, nụ cười nhanh chóng bị cuốn đi khỏi gương mặt xinh đẹp, khiến người đối diện trong lòng thầm tiếc.

"Không có gì bây giờ em ăn đi. Tôi đưa em về nhà tối tôi trở về chúng ta nói về việc này được chứ!" – Tổng Hiểu Thần hướng mắt về những món ăn trên bàn nói. Từ lúc vào đây đến khi thức ăn đã được chuẩn bị đầy đủ, cô chỉ mãi nói vẫn chưa động đũa.

"Được!" – Sở Tâm Lam nhu thuận nói. Vui vẻ cười cúi xuống ăn uống cũng có vẻ ngon miệng hơn. Cô ăn hết tất cả những thứ anh gắp cho cô, thật sự hiện tại trong người cô vô cùng hào hứng, việc làm Tổng Hiểu Thần vui vẻ cô điều có thể làm được vì cô biết nếu làm anh vui chắc chắn anh sẽ có thể giúp cô thực hiện ước mơ này.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thêm một bước chiếm tiện nghi

Sở Tâm Lam hào hứng vừa về đến nhà đã chạy nhanh lên phòng và bắt đầu bắt tay vào viết về cửa hàng mà cô muốn, từng thứ từng thứ một cần chuẩn bị ra cũng soạn những mẫu trang phục bán thân tự vẽ ra, cô tuy may không phải tệ, cũng đã từng học may nhưng nếu muốn mở tiệm thời trang danh tiếng thì cần một người thợ may lành nghề thì mới được.

Tối đó Sở Tâm Lam ngồi ngoài phòng khách ngắm trông, khi vừa thấy Tổng Hiểu Thần mở cửa bước vào cô nhanh chóng chạy đến trước mặt anh gương mặt hào hứng.

"Anh ăn tối chưa?" - Chóp chóp đôi mắt to tròn trong veo nhìn Tổng Hiểu Thần.

"Chưa!" – Tổng Hiểu Thần hơi ngạc nhiên với thái độ quá mức của cô nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút ấm áp. Nhìn gương mặt không giấu nổi sự phấn khích như trẻ nhỏ của cô anh chỉ có thể cảm thán trong lòng.

"Nhanh nhanh đến đây ngồi xuống dùng cơm!" – Sở Tâm Lam tự nhiên nắm tay, kéo Hiểu Thần nhanh chóng ngồi vào bàn ăn, cô đã dặn đầu bếp chuẩn bị đồ ăn cho anh nên khi vừa thấy Hiểu Thần về trong bếp đã nhanh chóng bày biện mọi thứ lên bàn, nhìn tuy không quá linh đình nhưng thật sự cũng kể là thịnh soạn. Hiểu Thần cười khi nhìn mọi thứ, những người hầu xung quanh cũng nhìn nhau tìm tìm cười trước sự chuyển biến thái độ của hai người, Tổng thiếu của họ lần đầu tiên bị người ta lôi kéo như vậy lại không hề tức giận một chút nào, mà ngược lại trên môi còn nở nụ cười vui vẻ, lâu lắm rồi anh không cười như vậy nữa rồi.

"Triệu Khả Như phải chi ngày nào em cũng đối với anh như vậy, anh nguyện sẽ về sớm ăn cơm cùng em!" – Tổng Hiểu Thần nháy mắt với cô, Sở Tâm Lam tự nhận thấy mình hơi thái quá nên vội cúi gầm mặt xuống vì mắc cỡ.

Tổng Hiểu Thần cười rồi nhanh chóng dùng món, đợi sau khi dùng bữa tối xong, Sở Tâm Lam không buông tha anh ngay được, cô lại lúi lúi kéo kéo anh về phòng rồi nhanh chóng đẩy anh vào nhà tắm bên trong quần áo cũng như mọi thứ đều được chuẩn bị chu đáo. Tổng Hiểu Thần bất ngờ mở cửa nhà tắm nhìn Sở Tâm Lam, hành động của anh khiến cô như bị chiếu tướng bất động tại chỗ.

"Triệu Khả Như, cưới vợ gần 1 năm, hôm nay tôi mới có cảm giác đúng mình đã có vợ!" – Nói đoạn nhìn ánh mắt ngạc nhiên của cô, không đợi cô phản ứng, anh nhanh chóng đóng cửa lại để cho Tâm Lam đứng ngẩn ngơ đó nhìn vào cánh cửa.

Cô đợi anh bên ngoài với xấp giấy tờ, một chiếc laptop để sẵn cùng nụ cười vô cùng sáng lạng.

"Cô nghiêm túc đến mức khiến tôi ngạc nhiên!" - Tổng Hiểu Thần biết nếu không bàn luận với cô thì chắc chắn cô sẽ không buông tha cho anh, lắc đầu cười khổ tự thân đi đến ngồi xuống bên cạnh cô.

Đêm đó Sở Tâm Lam cùng Tống Hiểu Thần nói về kế hoạch của cô một cách vô cùng nghiêm túc, anh chỉ ra những chỗ cô cần xem xét cũng như sửa đổi, nhìn Tâm Lam vui vẻ hào hứng khiến tâm tình Hiểu Thần thật sự rất vui, nhìn những mẫu váy cô vẽ anh vô cùng ngạc nhiên không ngờ cô lại giỏi đến như vậy, anh thật sự phải nhìn cô lại bằng ánh mắt khác.

Đã lâu lắm anh mới có cảm giác ấm áp vui vẻ như vậy, thật không nghĩ một cô gái như Triệu Khả Như sau khi mất đi trí nhớ lại trở nên thú vị đến như vậy, không những như vậy cô còn vô tình bước vào tim anh lúc nào không biết. Bên cạnh anh có rất nhiều phụ nữ, muốn phụ nữ đẹp có phụ nữ đẹp, muốn phụ nữ giỏi sẽ có phụ nữ giỏi. Nhưng tuyệt nhiên chưa có bất kỳ ai khiến anh phải để tâm đến như vậy.

"Khả Như chỗ này..." – Tống Hiểu Thần đang giúp cô chọn bàn thiết kế bố cục shop thời trang thì quay sang nhìn thấy cô đã ngoan ngoãn ngủ say bên cạnh anh. – "Triệu Khả Như em thật biết cách khiến người ta phải chú ý mà!" – Nói đoạn anh thu gom giấy trên bàn gọn gàng rồi nhẹ nhàng tắt máy tính, dịu dàng ôm Tâm Lam vào lòng mang đến bên giường ngủ. Cô đang ngủ được hơi ấm cứ thế rút vào người anh như con mèo nhỏ. Không ngăn ngại Tống Hiểu Thần ôm cô thân mật mà ngủ - "Phải chi lúc nào em cũng ôn thuận với anh như vậy thì thật tốt!"

Sáng tỉnh dậy thấy bản thân đang nằm trong vòng tay Tống Hiểu Thần ngủ say sưa, hơi thở anh cũng đều đều chứng tỏ vẫn còn đang ngủ, mùi hương xạ hương của riêng anh nồng đượm quẩn lấy cô không rời. Nhớ lại chuyện tối qua tự vấn trong lòng sao mình lại có thể dễ dàng ngủ như vậy chứ.

Đây không phải lần đầu tiên cô tỉnh dậy trong vòng tay của anh, cũng không còn xa lạ với gương mặt người đàn ông này nữa, nhưng chung quy tim cô vẫn cứ đập nhanh đến như vậy, nhìn gương mặt trầm ổn nằm ngủ bên cạnh trong lòng Tâm Lam thần suy nghĩ - "Tống Hiểu Thần phải chi ngày nào anh cũng ôn nhu với tôi như ngày hôm qua thì thật sự tốt biết mấy!" - Lợi dụng chút lơ đãng cô rút lại vào ngực anh tìm chút an yên, không biết từ bao giờ cô lại cảm thấy dễ chịu khi bị chiếm tiện nghi như thế này.

.....

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ký ức của Triệu Khả Như

"Triệu Khả Như!" – Sở Tâm Lam đang ngồi suy nghĩ về kế hoạch của mình, cô cần phải làm thật sự rất nhiều thứ như Tống Hiểu Thần nói, nghe tiếng gọi cô có chút giật mình quay đầu lại nhìn thấy người gọi là Tống Hiểu Thiên có chút ngờ người nhưng cô nhanh chóng nở nụ cười vui vẻ.

"Chào cậu Hiểu Thiên, dạo này cậu bận nhì, ít thấy cậu về nhà dùng cơm!" - Sở Tâm Lam ánh mắt háp háy ánh nhìn vui vẻ nhìn người đối diện.

"Dạo này tôi có chút chuyện cần suy nghĩ cho nên cũng khá bận rộn!" – Thái độ của Hiểu Thiên có chút khác thường không giống với thường ngày, một người nhạy cảm như Sở Tâm Lam đương nhiên nhận ra nhưng lại xem như không có gì chỉ cười cười.

"Cô đang làm gì vậy?" - Tống Hiểu Thiên nhìn thấy cô đang nhìn chăm chú thứ gì đó trên màn hình laptop liền đánh tiếng hỏi thăm.

"À tôi đang ngồi suy nghĩ một số việc thôi!" - Sở Tâm Lam có chút ngại ngùng vì sự xao lãng của mình với người ngồi bên cạnh, có chút áy náy trả lời.

"Dạo này cô có thấy nhớ chút gì về chuyện trước đây hay không?" – Tống Hiểu Thiên dùng ánh mắt dò xét, tâm trạng có chút hy vọng hỏi.

"Tôi cũng không có ấn tượng nhiều! Cứ nghĩ đến chỉ là một màu tối đen và đầu tôi lại đau lắm!" – Sở Tâm Lam lộ vẻ lúng túng ngay, cô nhanh trí thoái thác cho việc đau đầu.

"Triệu Khả Như là tiểu thư Triệu thị, người nắm giữ một phần cổ phần không nhỏ trong Tống thị, được mẹ ruột mình để lại, ngày trước từng đi Mỹ du học khoảng thời gian 4 năm!" – Anh dừng lại quan sát thái độ của Sở Tâm Lam cô hơi thoáng giật mình khi nghe nói mình từng sống tại Mỹ 4 năm – "Trong thời gian 4 năm này cô có quen một người bạn trai! Hai người rất yêu thương nhau, luôn cùng nhau đồng cam cộng khổ. Đã tính đến chuyện cùng nhau thành vợ chồng nhưng sau đó cô bị bắt về Triệu gia và phải kết hợp với cuộc hôn nhân này!"

"Chà!" – Sở Tâm Lam nghe vậy không khỏi cảm thán phát ra một tiếng, trong lòng Tống Hiểu Thiên dờ khóc dờ cười trước thái độ của Sở Tâm Lam như một thính giả đang nghe chuyện cuộc đời của một người khác chứ không phải của mình của cô

"Người con trai đấy đã rất đau khổ, đi tìm kiếm cô khắp nơi nhưng không truy ra được tung tích nào thì sau khi anh ta về nước mới hay được cô hoàn toàn không nhớ gì về anh ta nữa rồi. Anh ta như muốn buông xuôi mọi thứ, nhưng gần đây anh ta biết được cô mất trí nhớ vì anh ta cho nên anh ta biết cô vẫn còn thương anh ta rất nhiều! Và anh ta quyết tâm..." – Tống Hiểu Thiên vô cùng kiên nhẫn, chậm rãi nói rõ từng câu một cho dù cảm xúc trong anh đang dâng trào nhưng vẫn cố gắng kiềm nén lại, chưa nói hết được hết ý thì bị cắt ngang bởi tiếng chuông điện thoại.

- Tiếng chuông điện thoại của Sở Tâm Lam bắt đầu vang lên khiến cô giật bắn của người, đưa lên xem liền gật đầu với Tống Hiểu Thiên ngụ ý xin lỗi anh, vội vàng bắt máy.

"Alo! Tôi đang ở nhà! Không, đang nói chuyện với Hiếu Thiên ngoài vườn... Bây giờ hả? Tôi ra ngay!" – Cúp máy dùng ánh mắt ái ngại nhìn Hiếu Thiên khiến lòng anh như có một con dao cắm phập vào bên trong vậy. Những lời anh nói với cô này giờ hoàn toàn cứ như người lạ kể chuyện, cô không để bất kỳ điều gì vào đầu óc.

"Xin lỗi cậu! Hiếu Thần đang đợi ngay cổng, anh ta muốn cùng tôi đi đến một nơi nên chắc chuyện này lần sau chúng ta lại nói tiếp được không?" – Sở Tâm Lam cực kì ầy náy nhìn Tống Hiếu Thiên, quả thật chuyện anh kể nghe cực kì cảm động, cô rất thương cảm cho chàng trai kia nhưng tuyệt nhiên không có chút cảm xúc hay suy nghĩ gì vì đơn giản cô không phải Triệu Khả Như kí ức này thực chất không liên quan đến cô.

"Khả Như! Cô có biết người đàn ông đó đau khổ như thế nào khi biết người anh ta yêu hơn mạng sống của mình giờ đã thành vợ người khác hay không?" – Tống Hiếu Thiên nắm khuỷu tay Sở Tâm Lam giữ cô lại, bất ngờ Tâm Lam mở to mắt nhìn lần lượt khuỷu tay bị nắm rồi nhìn đến gương mặt có phần đau khổ của Tống Hiếu Thiên.

"Cậu làm cái gì vậy Tống Hiếu Thiên!" – Giọng nói trầm nhưng vô cùng khản trương của Tống Hiếu Thần vang lên phá tan đi cái bầu không khí vô cùng kì cục này! Quay sang nơi phát ra âm thanh nhìn gương mặt Tống Hiếu Thần như sắp đi giết người đến nơi khiến Sở Tâm Lam có chút rùng mình nhanh chóng lách ra khỏi bàn tay đang giữ chặt của Hiếu Thiên.

"Cậu là em chồng núu kéo chị dâu ngoài đường như vậy còn cái thể thống gì nữa?" – Quay sang giận dữ nói với Hiếu Thiên, Sở Tâm Lam thờ phào nhẹ nhõm khi thấy con thịnh nộ kia không phải là roi trên đầu của cô!

"Tôi xin lỗi!" – Nói đoạn không giải thích gì thêm Tống Hiếu Thiên quay người rồi đi để lại hai người đứng ngẩn ngơ, Sở Tâm Lam rụt rè nhìn Tống Hiếu Thần. Anh không nói lời nào nhanh chóng cũng quay người rồi đi, Tâm Lam cuống cuống chạy theo phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bất ngờ nổi tiếp

Ngồi trên xe bầu không khí im lặng cùng gương mặt đánh lại của Tống Hiếu Thần khiến Sở Tâm Lam như muốn không thở nổi, cô thật không hiểu sao anh lại giận dữ như vậy, anh giận vì cô nói ra xe ngay nhưng lại không đi ngay mà chần chờ hay sao?

"Ban này Hiếu Thiên nói những gì?" – Tống Hiếu Thần lên tiếng phá vỡ đi cái không khí đặc quẹo giữa hai người.

"À cũng không biết cậu ta nói gì... Kể về quá khứ lúc sống bên Mỹ của tôi thôi!" – Sở Tâm Lam cứ thế trả lời.

"Chỉ có vậy!" – Tống Hiếu Thần nghi ngờ nhìn vào gương chiếu hậu phản phát gương mặt Sở Tâm Lam.

"Đúng vậy, chỉ có vậy là anh xuất hiện đó!" – Sở Tâm Lam vui vẻ nói, quay nhìn gương mặt đánh lại của Tống Hiếu Thần, nụ cười trên mặt sượng lại rồi biến mất.

"Em có cảm xúc gì không?" – Tống Hiếu Thần thấp giọng dò hỏi.

"Không!" – Sở Tâm Lam dứt khoát trả lời, cô đánh chết cô cũng không thể nào có cảm xúc, có chăng là sự tội nghiệp dành cho người đàn ông trong câu chuyện mà thôi, dù cô đang ở trong cơ thể Triệu Khả Như nhưng Triệu Khả Như trong quá khứ và cô ở hiện tại hoàn toàn không liên hệ gì đến được nhau.

Nghe cô nói vậy gương mặt Tống Hiếu Thần giãn ra trông rõ, ánh mắt phảng phất ý cười nhưng nhanh chóng nhường chỗ cho gương mặt nhàn nhạt thường thấy.

"Tống Hiếu Thần, chúng ta đi đâu vậy?" – Sở Tâm Lam nhận ra tâm tình Hiếu Thần có vẻ ôn nhu hơn nên nhân cơ hội dò la.

"Đến nơi rồi em ắc biết!" – Nghe Hiếu Thần nhàn nhạt trả lời cô lè lưỡi xi một cái rồi dựa đầu vào ghế quay mặt ra bên ngoài nhìn những ngôi nhà, quán xá xung quanh cứ lướt lướt chạy dọc. Thấy hành động đó của cô, ý cười mạnh mẽ hằn lên trên khóe miệng của anh, nhưng cô đang quay mặt ra bên ngoài nên không nhìn thấy được.

Xe cứ vậy lướt qua những khu phố thương mại sầm uất, xe dừng lại Tâm Lam ngơ ngàng nhìn xung quanh rồi quay lại nhìn Tống Hiếu Thần ngồi bên cạnh, anh không tỏ ra bất kì một biểu hiện gì đặc biệt trên gương mặt. Mắt vẫn nhìn về phía trước, nhưng mây mù ngụ ý bảo Sở Tâm Lam tự mình nên xuống xe đi vào trong xem. Không chần chờ lâu Tâm Lam nhanh chóng xuống xe bước vào bên trong, Hiếu Thần cũng nhanh chóng nổi gót.

"Đây là như thế nào?" – Sở Tâm Lam ngạc nhiên nhìn Tống Hiếu Thần.

"Tên này tôi chỉ thấy nó hay thì đặt tạm em không thấy hài lòng có thể đổi cái khác!" – Vẫn nhàn nhạt Tống Hiếu Thần nói, như không nhìn thấy thái độ

của Sở Tâm Lam.

"Ý anh là nơi này cho tôi!" – Sở Tâm Lam ngờ ngợ nói, cô thật sự không tin vào những gì trước mặt mình đang thấy.

"Ừ tôi cảm thấy nơi này địa thế rất tốt, đối diện nhiều công ty lớn mặt khác cũng gần nhà tiện cho việc đi lại chăm nom!" – Tống Hiểu Thần ôn ả đi dạo một vòng nhìn ngó những thứ xung quanh.

"Anh cho trang trí tất cả?" – Sở Tâm Lam đôi mắt nhìn theo Hiểu Thần.

"Chỉ là tạm thời, nếu em không thích mọi thứ đều có thể đổi lại!" – Dừng lại ánh mắt anh chạm ánh mắt đang dò xét xen lẫn cảm xúc cảm động của cô, anh nhanh chóng tránh né đi! – "Trên lầu này tôi đã cho đặt 4 chiếc máy may cũng như máy khâu và những máy móc trong danh sách em nhờ tôi tìm hiểu rồi! Có thể đưa vào sản xuất ngay khi em muốn!"

"Anh chuẩn bị tất cả những thứ này trong 1 tuần hay sao?" – Chớp mắt liên tục khi Hiểu Thần đưa cô từ ngạc nhiên này sang cái ngạc nhiên khác quả thật cô không lường trước được!

"Một lát nữa thư ký sẽ đưa em đi xem mẫu vải cái này tôi không biết nên không chuẩn bị luôn được! Thợ lành nghề thì đầu tuần sẽ bắt đầu may được rồi! Em có ý kiến gì không?" – Tống Hiểu Thần vẫn thao thao bất tuyệt nhận ra sự im lặng của Sở Tâm Lam nên anh quay lại nhìn cô. – "Mặt tôi dính gì à?" – Tống Hiểu Thần nghi hoặc hỏi.

"Người có nhiều tiền sướng thật" – Tâm Lam chép miệng nói rồi quay sang chỗ khác. Tống Hiểu Thần ngẩn ngơ, anh không hiểu vì sao cô lại nói như vậy, bản thân cô cũng là tiểu thư Triệu gia đã bao giờ phải thiếu thốn đâu sao lại nói như vậy.

"Tống Hiểu Thần, tôi đã hiểu vì sao xung quanh anh lại nhiều phụ nữ như vậy rồi! Anh thật sự rất chu đáo!" – Vừa xem những đồ vật chung quanh cửa hàng Tâm Lam lơ đãng nói.

"Bây giờ biết cũng đâu có muộn!" – Hiểu Thần cũng nhàn nhạt nói. – "Tôi phải về thôi, tôi sắp có một cuộc họp quan trọng, tối nay sẽ mang những mẫu vải về nhà cho em từ từ chọn lựa. Bây giờ em cứ xem xét nơi này. Tầm 30 phút nữa tôi cho xe đến đón về! Tôi phải đi bây giờ rồi!" – Tống Hiểu Thần ôn tồn đi ra cửa nói.

"Được! Cảm ơn anh nhiều lắm! Tôi thật sự rất bất ngờ!" – Sở Tâm Lam vui vẻ cười híp mắt nói với Tống Hiểu Thần. Anh khẽ gật đầu rồi đi ra ngoài cửa.

"Xung quanh tôi không có nhiều phụ nữ đâu! Tôi với Cố Minh Ngạn cũng đã không là gì cả!" – Bất ngờ Tống Hiểu Thần quay lại nói rồi nhanh chóng bước ra bên ngoài, không quan tâm đến thái độ của Sở Tâm Lam.

Sở Tâm Lam mở tròn hai mắt nhìn bóng dáng Tống Hiểu Thần rời đi, cô không hiểu vì sao anh lại nói như vậy với cô, nhưng quả thật dạo gần đây Tống Hiểu Thần rất tốt với cô nên cũng có chút suy nghĩ loạn lên trong đầu.

"Dù thế nào thì người anh ta đối tốt cũng là Triệu Khả Như xinh đẹp chứ đâu phải mày đâu Sở Tâm Lam!"

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Món quà bất ngờ

Sở Tâm Lam mỗi ngày đều cực kì bận rộn cho nên tối đến thường ngủ ngay khi lên giường, dạo gần đây hầu như Tống Hiểu Thần rất ít ra ngoài vào ban đêm nữa nên việc chia đôi chiếc giường với Tống Hiểu Thần cũng trở thành một thói quen của cô. Hôm nào anh đi công tác thật sự cô thấy có chút trống trải, mối quan hệ của hai người cũng dần tốt lên ngoài những lời nói bàn công việc thì cũng đã bắt đầu nói chuyện phiếm vài câu. Không còn cảm giác phòng ngủ trước kia.

Ngày cửa hàng thời trang của Sở Tâm Lam khai trương nhận được rất nhiều sự chú ý thứ nhất do Triệu tiểu thư sở hữu ngoài hậu thuẫn Triệu gia còn có hậu thuẫn vững chắc Tống gia cho nên thu hút không ít người có địa vị xã hội đến. Lúc đứng phát biểu khai trương cũng như cắt băng khánh thành đều có Tống Hiểu Thần đứng cạnh bên, cô cũng nhắc đến sự giúp đỡ rất nhiều từ anh khiến báo chí suýt xoa về sự thuận tình của đôi vợ chồng trai tài gái sắc này.

"Chúc mừng cô! Tôi không nghĩ cô có tài lẻ này mà một người chơi với nhau gần 20 năm như tôi lại không biết đó!" – Cố Minh Ngạn đến mang một lẵng hoa to đừng nói. Sở Tâm Lam có chút bất ngờ khi thấy sự xuất hiện của Cố Minh Ngạn, Tống Hiểu Thần vừa rời đi thì cô ta đến ngay thật sự khiến người ta không khỏi suy nghĩ.

"Tôi còn nhiều thứ mà cô không biết lắm!" – Nhận lẵng hoa Sở Tâm Lam vui vẻ cười, cô cũng muốn nhìn xem người con gái trước mặt muốn giờ trò gì,

chẳng phải Tống Hiểu Thần đã nói hai người bọn họ đã chấm dứt rồi hay sao.

"Đúng vậy! Nhưng chuyện cô mất trí nhớ lại vô tình làm một người đau khổ đến sống không nổi cô có biết không?" – Cố Minh Ngạn làm ra vẻ thần bí nói, gương mặt tỏ ý khó xử đầy đau buồn. Ánh mắt ý cười hiện lên vô cùng rõ ràng nhìn Sở Tâm Lam.

"Ý cô là sao tôi không hiểu!" – Sở Tâm Lam nhún mày, linh cảm trong lòng có chuyện không tốt sắp diễn ra.

"Tôi có món quà này tặng cho cô nhân ngày khai trương! Chúc cô sống hạnh phúc mọi chuyện thuận lợi nhé. Tôi có việc phải đi trước hôm khác sẽ ghé đến ủng hộ!" – Cố Minh Ngạn đưa một chiếc hộp nhỏ nhỏ cho Sở Tâm lam, cười cười gian trá nói rồi nhanh chóng rời đi. Cầm món quà trên tay trong lòng Sở Tâm Lam vô cùng nghi hoặc.

....

Sở Tâm Lam ngồi trước màn hình vi tính, một đoạn video được mở lên, trước mặt cô là hình ảnh Triệu Khả Như mà cô chưa từng biết, một Triệu Khả Như trầm ổn có chút hống hách trong ánh mắt nhưng nếu quan sát có thể nhận thấy sự cô đơn trong mắt cô ta. Cô ấy ngồi đó chăm chú đọc sách rồi bỗng ánh mắt trở nên âm áp khi người nào đó xuất hiện, cô vui vẻ nắm tay anh ta, dành cho người đó một nụ cười khả ái nhất.

Chuyển sang một clip khác Triệu Khả Như vừa cười vừa la hét chạy trên tuyết, rồi cô đến nắm tay người đang quay clip níu kéo, có lời nói từ chối nhưng cuối cùng anh cũng chịu thua để máy quay lại mình cùng cô chơi ném tuyết. Sở Tâm Lam như chết trân khi nhìn thấy gương mặt người đàn ông đó Tống Hiểu Thiên. Những clip sau cứ dần dần được mở lên là những clip vui vẻ của hai người họ được ghi lại trong thời gian cả hai du học tại Mỹ. Sở Tâm Lam rồi bời suy nghĩ tại sao Triệu Khả Như là người yêu của Tống Hiểu Thiên xong lại thành vợ của Tống Hiểu Thần.

Sở Tâm Lam bây giờ đã hiểu vì sao Tống Hiểu Thần lại tức giận khi thấy cô thân thiết với Tống Hiểu Thiên, nhưng trong mối quan hệ tay ba này tại sao lại rơi đến như vậy! Mãi mê suy nghĩ Tống Hiểu Thần bước vào lúc nào cô cũng không hay, anh quan sát thấy Sở Tâm Lam đang bất động thanh sắc trước clip đang dừng lại là nụ cười vui vẻ của Tống Hiểu Thiên khi được Triệu Khả Như đặt nụ hôn lên mặt khiến trái tim Tống Hiểu Thần như trùng xuống.

Nghe tiếng động Sở Tâm Lam ngược lên nhìn Tống Hiểu Thần, anh nhận ra vẻ hoang mang của cô trong ánh mắt.

"Cố Minh Ngạn đưa tôi usb này, tôi không biết chuyện này là như thế nào anh có thể nói cho tôi hiểu được hay không?" – Sở Tâm Lam không để Tống Hiểu Thần lên tiếng, cô đã nhanh chóng lên tiếng trước. Gương mặt không còn nụ cười vui vẻ thường ngày nữa, mà thay vào đó là sự lo lắng, ánh mắt vô cùng hoang mang bất định như đứa trẻ bị lạc mất cha mẹ của mình.

"Cố Minh Ngạn! Cô ta xem lời cảnh báo của tôi như trò đùa hay sao!" – Tống Hiểu Thần tức giận nghiêng răng ken két, rồi nhìn thấy những biểu hiện trên gương mặt Sở Tâm Lam khiến lòng Tống Hiểu Thần thất lại – "Em.. Có ấn tượng gì không?" – Tống Hiểu Thần đợi chờ lo lắng câu trả lời của Sở Tâm Lam. Cô không trả lời nhanh chóng lắc đầu, cô chỉ không hiểu bản chất của mối tình tay ba này là như thế nào vì hiện cô đang bị ép uống trở thành nữ chính bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tôi đã phải lòng em mất rồi

"Nhưng tôi có một thắc mắc... Mối quan hệ này là như thế nào?" – Sở Tâm Lam có phần rụt rè đánh tiếng hỏi.

"Nếu tôi nói, em có tin tưởng tôi hay không?" – Tống Hiểu Thần khẽ sở cười nhạt, mối quan hệ giữa anh và Triệu Khả Như vừa mới có chút khởi sắc, anh luyến tiếc cảm giác thân quen âm áp những ngày qua, thật sự tham lam không muốn bị đánh mất.

"Trong nhà này anh dù sao cũng là chồng tôi, tôi không tin anh thì tôi biết tin ai bây giờ!" – Sở Tâm Lam thở dài rồi nhẹ giọng nói. Nghe điều đó Tống Hiểu Thần ý cười đậm trên đôi mắt, im lặng nhìn Sở Tâm lam hồi lâu rồi đáp.

"Tôi nói sau khi em bị tai nạn mới biết quan hệ của em với Hiểu Thiên em có tin không!" – Hiểu Thần dùng câu hỏi mào đầu dò xét. Tâm Lam im lặng vài giây rồi gật gao gật đầu.

"Được, Tổng chủ tịch muốn chọn người vào vị trí tổng giám đốc của Tổng thị vì hiện tại Tổng gia chỉ giữ có 49% cổ phần công ty cho nên không thể toàn quyền quyết định mà phải đưa ra hội đồng. Trong hội đồng có chú 3 cũng là người họ Tống làm le vị trí ghế ngồi, này thật sự rất khó cho tôi có thể được chọn." - Dừng lại quan sát nhận thấy Tâm Lam đang chăm chú nghe không hề tỏ chút thái độ nào lại bắt đầu nói tiếp – "Triệu thị nắm 15 % cổ phần của Tổng Thị hay nói chính xác hơn em Triệu Khả Như đang nắm trong tay 15% đó. Cổ phần đó do mẹ đẻ của em để lại dưới danh nghĩa của em cho nên dù người Triệu gia có thêm muốn thế nào cũng không được vô được!"

"Sau đó thì việc giao dịch của chúng ta?" – Sở Tâm lam bắt đầu hiểu hơn về cái mối quan hệ vợ chồng này.

"Em được gia đình cho đi du học bên Mỹ nhưng sau hơn 2, 3 năm gì đó thì bị bắt đem về dù em không muốn. Em chống trả quyết liệt nhưng vẫn yếu thế hơn những người trong Triệu gia. Họ ép gả em cho Tổng Thanh Thủy con trai chú 3 với quyền lợi là 5% cổ phần Tổng thị là điều kiện. Sau đó em đã đến gặp tôi để nói về giao dịch này!"- Tổng Hiểu Thần nhìn gương mặt lạnh nghe phía trước, cô ngạc nhiên đến độ đôi mắt quên cả việc chớp lại.

"Tôi á hả?" - Sở Tâm Lam nghe điều đó ngạc nhiên vô cùng, đưa tay tự chỉ vào mình khẳng định lại một lần nữa.

"Ừ là em, em gặp tôi giao dịch. Em nói sẽ cho tôi như danh nghĩa 15% của em để có thể toàn quyền hơn 60% quyết định bổ nhiệm không cần thông qua hội đồng quản trị. Nhưng bù lại phải cho em được tự do sau 3 năm! Sau đó cái ngày em bị tai nạn chính là ngày Tổng Hiểu Thiên về nước em biết cậu ấy là em trai tôi, chúng ta đã cãi nhau và rồi em bỏ đi sau đó tai nạn xảy ra!" - Tổng Hiểu Thần nói từng tiếng chậm chạp.

"Khoang, vậy cuộc hôn nhân này chỉ tồn tại 3 năm đúng không?" – Cả sự việc Tâm Lam chỉ chú ý đến mốc thời gian 3 năm mà thôi.

"Nhưng... Sau khoảng thời gian sống cùng em tôi nghĩ tôi đã phải lòng em mất rồi!" – Tổng Hiểu Thần nhẹ giọng nói, anh không nghĩ mình lại nói ra những lời như vậy, anh không nghĩ bản thân lại thổ lộ những lời này cho cô. Chỉ vì thấy được ánh mắt như có tia ban mai hy vọng của cô làm anh cảm thấy bị nghẹt thở, không thể kiềm chế được cảm xúc bản thân!

Tâm Lam như không tin vào tai mình, im lặng nhìn Hiểu Thần, cô không nghĩ anh sẽ nói điều này với mình.

"Nếu... Anh lo lắng về 15% thì nếu sau này tôi vẫn sẽ giúp anh nắm quyền 15% như vậy cho nên anh không cần lo lắng!" – Im lặng một quãng Tâm Lam vội nói, ánh mắt Tổng Hiểu Thần tối đen lại về mặt trở nên u ám khó hiểu.

"Em nghĩ tôi là người đàn ông đánh mất cả linh hồn vì danh vọng hay sao! Em coi thường tôi quá!" – Tổng Hiểu Thần dùng ánh mắt có phần tức giận nhưng lại đượm buồn nhìn Tâm Lam, ánh mắt khắc khoải như đục sâu vào tâm hồn của bản thân mình làm cô cảm thấy trái tim mình hơi nhói trong ngực. Không đợi cô phản ứng Tổng Hiểu Thần đứng lên đi ra bên ngoài, đến khi cô có lại phản ứng đuổi theo anh đã lên xe đi mất.

"Hiểu Thần, Hiểu Thần!" – Giọng cô gọi anh lọt thò vào màn đêm tĩnh mịch của khu vườn, ánh đèn màu đỏ sau xe cứ mãi chạy xa cô, anh không nghe cô gọi. Cô không biết sau khi nhìn thấy ánh mắt đau lòng đó của anh cô lại khó chịu đến như vậy!

"Tâm Lam!" – Tổng Hiểu Thiên trên lầu nhìn thấy một màn vừa rồi người đi người đuổi của Tâm Lam và Hiểu Thần, tồn tồn nhẹ giọng nói.

"Chào cậu, Hiểu Thiên!" – Tâm Lam có chút mất tự nhiên khi thấy Hiểu Thiên, quả thật dù sao anh cũng là người thương trước đây của Khả Như, nếu chưa biết chuyện còn có thể vui vẻ nói chuyện, nếu đã biết chuyện rồi thật sự Sở Tâm Lam có chút mất tự nhiên.

"Anh lại nổi giận với cô sao?" – Cũng lại ánh mắt buồn Hiểu Thiên nhìn cô. Cô chợt nhận ra anh em nhà họ có đôi mắt giống nhau đến lạ. Lòng cô lại nhói lên một lần nữa khi nghĩ đến đôi mắt buồn bã như mưa tháng 7 của Hiểu Thần.

"Không, là tôi chọc anh ấy giận!" – Tâm Lam hạ giọng nói.

"Chuyện hôm trước..." – Tổng Hiểu Thiên muốn tiếp tục nói chuyện hôm đó nhưng có chút sợ, anh sợ sẽ bị phản tác dụng không chừng về sau lại khó tiếp cận Tâm Lam hơn nên có chút rụt rè dò xét.

"Tôi xin lỗi cậu Hiểu Thiên, hiện tôi không có tâm trạng nói chuyện, chúng ta nói sau nhé!" – Tâm Lam biết anh ta muốn nói gì nhưng hiện tại cô không muốn cái rồi ren trước mặt mình chưa giải quyết được thì lại vướng vào một cái rồi ren khác nữa.

Nhìn Tâm Lam xoay người đi lên lầu Hiểu Thiên im lặng, anh không thể mạnh động nhưng nhìn dáng vẻ nhỏ bé cô đơn của cô anh thật sự rất muốn ôm cô vào lòng nhưng anh biết hiện tại không thể được. Anh chỉ có thể ở bên cô từ từ từng bước giúp cô lấy lại khí ức, rồi cô sẽ nhớ ra anh là ai, cô đã yêu anh như thế nào mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Say rượu

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được! Xin quý khách gọi lại sau!" – Giọng nói đều đều vang lên, Tâm Lam có chút đau lòng ngắt máy. Sau khi Hiểu Thần đi cô đã cố gắng liên lạc với anh nhưng mãi không được, lo lắng cô không thể nào ngồi yên cứ đi tới đi lui ở ngoài cửa trong lòng vô cùng thấp thòm.

"Thiếu phu nhân, trời đêm lạnh lắm cô nên về phòng đi, khi nào thiếu gia về tôi sẽ gọi cô! Cơ thể cô chưa khỏe hẳn dễ bị cảm lạnh lắm!" – Lan tẩu nhỏ nhẹ ra nói. Tâm lam nhìn đồng hồ quả thật trời đã khuya quá rồi. Hiểu Thần vẫn chưa chịu về, điện thoại lại không liên lạc được làm sao cô có thể an tâm lên lầu ngủ cho được cơ chứ. Nếu không phải cô chọc giận anh, anh sẽ không bỏ đi như vậy.

"Không sao Lan tẩu, đi đi ngủ đi mai còn làm việc, cứ kệ tôi!" – Tâm Lam gương mặt có chút khó xử nói, quả thật cô còn thức cho nên những người giúp việc trong sảnh không thể nào đi ngủ được.

Bắt ngờ đèn xe pha vào bên trong gây sự chú ý của tất cả mọi người!

"À Tổng Thiếu về rồi!" – Lan tẩu vui vẻ lên tiếng.

Tâm Lam im lặng đứng chờ đợi, nhưng bước ra khỏi xe là tài xế chứ không phải Tổng Hiệu Thần như cô nghĩ, tính lên tiếng hỏi thăm thì thấy mọi người nhanh chóng mở cửa diu Hiệu Thần say mềm phía ghế sau vào nhà.

"Chuyện gì vậy?" – Sở Tâm Lam lo lắng hỏi.

"Thiếu phu nhân, Tổng thiếu uống rượu say quá nên có người gọi tôi đến chờ cậu ấy về, tôi chưa bao giờ thấy cậu ấy say đến mức như vậy, tư lượng cậu ấy khá cao, thường ít say, nếu có cũng say nhưng vẫn không phải là hoàn toàn như thế!" – Tài xế đi ngang nói với Tâm Lam rồi nhanh chóng đưa Tổng Hiệu Thần lên lầu. Sở Tâm Lam cũng cuống cuống chạy theo phía sau. Sau khi mọi người đặt Hiệu Thần lên giường, tháo giày và vest bên ngoài ra. Lan Tẩu lấy nước tính lau mặt cho Hiệu Thần thì Tâm Lam can lại.

"Mọi người đi nghỉ hết đi, tôi làm được! Trời khuya lắm rồi, ngày mai còn phải dậy sớm chuẩn bị công việc nữa!" - Sở Tâm Lam can lại nói.

"Nhưng.. Cậu chủ rất nặng cô có chống đỡ nổi không?" – Lan tẩu có chút lo lắng nói, mọi người xung quanh đều đưa ánh mắt nhìn nhau vô cùng ái ngại.

"Được không sao đâu! Đây cũng không phải lần đầu anh ta say ngủ như vậy!" – Tâm Lam nhớ lần say trước, cô đã để mặt Tổng Hiệu Thần cứ thế mà ngủ đến sáng, nhưng hôm nay anh ta ra cái bộ dạng này cũng lỗi do cô nên cô không thể để mặc anh ta như vậy được.

Thấy thái độ cương quyết của cô, mọi người đành nghe theo lệnh đi hết ra bên ngoài. Tâm Lam từ từ cởi nút áo sơ mi của Hiệu Thần ra giúp anh lau mặt rồi đến cổ và tay, sau đó bận vào chiếc áo thun dễ chịu hơn. Trong lúc cô đang lau mặt lại anh bất ngờ mở mắt ra nhìn cô. Tâm Lam giật mình nên hành động cũng đứng lại.

"Tại sao trong em tôi xấu xa như vậy! Tôi vì em đã tự biến mình thành hòa thượng, đuổi hết... Những người đàn bà xung quanh mình... Vì tôi biết em ghét, sao em đối tôi tệ như vậy!" – Bằng chất giọng lê thê của người say Hiệu Thần như đang tâm sự cõi lòng của mình cho Tâm Lam nghe, cô càng bối rối hơn nhớ lại lời nói hôm qua của anh - "Tôi đã phải lòng em mất rồi!" - Phải chăng thật sự Hiệu Thần đã có tình cảm với cô, không với Triệu Khả Như mất rồi.

Nghĩ đến đây đột nhiên trong lòng cô cũng cảm thấy rất khó chịu. Đưa tay lên sờ ngực trái mình có chút nhói nhói, cô cảm thấy ghét cái thân thể này... Cô đang ghen với chính thân thể này, ghen với cơ thể mang tên Triệu Khả Như.

"Tôi..." – Tâm Lam lúng túng muốn nói gì đó muốn giải thích gì đó nhưng cô không biết phải nói như thế nào, sau cùng tất cả những lời cô muốn nói đều bị Tổng Hiệu Thần cứ thế nuốt trọn mất. Anh bất ngờ chồm người dậy gắt gao hôn cô.

Hơi rượu phả vào người khiến Tâm Lam có phần lâng lâng nhẹ. Cảm giác đôi môi mềm mại chạm vào môi cô, cô không còn muốn chống cự nữa, cũng không còn muốn nghĩ ngợi nữa, mọi thứ đều buông lỏng. Tâm Lam biết cô đã bị một Tổng Hiệu Thần ăn cắp mất trái tim rồi.

Cứ thế anh hôn cô rồi gắt gao như đứa trẻ chui rúc vào lòng cô âu yếm, Tâm Lam có chút ngỡ ngàng ngừng chống cự nhưng hơi men cùng với men tình khiến bản thân cô ngây ngất mọi thứ cứ trôi tuột theo từng nụ hôn anh đặt lên người cô, từng chút từng chút một anh chiếm lấy sự tiện nghi của cô. Cả hai quay cuồng như thiên nhiên không dứt, anh nhẹ nhàng âm áp từ từ xâm chiếm sự riêng tư, thầm kín nhất của cô. Nỗi đau thể xác bị xé ra nhanh chóng bị những nụ hôn nồng cháy của Tổng Hiệu Thần xoa dịu.

"Nếu cô đã giao thân thể này cho tôi như một lời xin lỗi thì tôi sẽ chấp nhận nó. Vì nhờ nó tôi mới có thể ở bên cạnh người đàn ông tôi thật sự thương yêu!" – Sở Tâm Lam quay quắt nhìn gương mặt mình trong gương thầm nghĩ. Gương mặt cô đã quá quen thuộc, một gương mặt xinh đẹp khiến nhiều người phải ganh tỵ, một gương mặt vay mượn của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chúng ta là vợ chồng

Sáng hôm sau Sở Tâm Lam bị ánh nắng chiếu vào làm giật mình dậy, cơ thể cô vẫn trần trụi gắt gao được Tổng Hiệu Thần ôm vào trong lòng, thoáng nhớ đến sự quay cuồng tối qua mà gương mặt cô chuyển hồng. Ngược nhìn Tổng Hiệu Thần đang ngủ bên cạnh trong lòng cô khẽ nghĩ - "Không biết khi tỉnh lại anh có còn nhớ những gì đã xảy ra hay không hay chung quy với anh chỉ là một giấc mộng xuân mà thôi!"

"Mặt anh sáng sớm đẹp trai đến mức em phải nhìn không thôi như vậy sao!" – Bất ngờ Tống Hiểu Thần lên tiếng khiến Sở Tâm Lam giật mình, cúi mặt xuống và co người lại.

"Dậy sớm thế làm gì? Anh cho phép em lười biếng thêm chút nữa!" – Tống Hiểu Thần vẫn nhắm mắt bá đạo ôm siết Tâm Lam vào lòng. Tay anh lại bắt đầu làm loạn trên cơ thể cô.

"Á" – Tâm Lam giật mình vội vội vàng vàng đứng lên quơ quàng lấy chăn quấn quanh người mình đỏ mặt nhìn Tống Hiểu Thần đang nằm trên giường cười cười nhìn mình.

"Vợ tôi à, dù sao anh cũng đã thấy toàn bộ cơ thể em rồi thì em còn căng thẳng như vậy làm gì!" – Hiểu Thần nheo mắt trêu chọc Tâm Lam

"Khác... Khác nhau chứ đó là bạn đêm còn bây giờ là ban ngày!" – Tâm Lam đỏ mặt nói.

"Vớ anh chúng không có gì khác nhau vì đều là em cả!" - Hiểu Thần cười vui vẻ rồi đứng lên đi về phía nhà tắm, đi ngang qua Tâm Lam thấy cô đang làm cái dáng vẻ phòng ngự phì cười, hôn lên tóc cô một cái - "Đồ ngốc này!"

Sau khi Hiểu Thần đi rồi Tâm Lam liền ngồi phịch xuống sàn nhà hai má cô đỏ ửng lên. Cô cảm nhận được rõ mạch đập trên gương mặt của mình. Nhìn cơ thể trong gương thấy rõ những dấu vết nồng cháy tối qua khiến Tâm Lam dờ khóc dờ cười, khi ngày hè nóng bức mà cô đành phải bận váy tay dài và cổ quay cao kín cổng.

"Tống thiếu phu nhân em có nhất định mặc đồ nóng vậy sao?" – Tống Hiểu Thần cười vui vẻ đi cùng Sở Tâm Lam xuống lầu nói.

"Anh còn nói, tại ai mà bây giờ em phải ăn bận như thế này chứ!" - Sở Tâm Lam huých mắt liếc Tống Hiểu Thần một cái trước khi ngồi vào bàn ăn.

"Tối qua nghe 2 đứa ầm ĩ thấy sáng nay vui vẻ thế này thật lòng khiến ta vô cùng an tâm!"- Tống phu nhân ngồi ở bàn ăn thấy hai người vui vẻ thì cũng hài lòng nói.

"Dạ vâng thưa mẹ!" – Sở Tâm Lam cười ôn nhu, dịu dàng.

"Tại cô ấy không ngoan thôi!" - Tống Hiểu Thần dùng dáng vẻ điềm đạm nhân nhật thường ngày của mình đáp. Tâm Lam nghe thế quay sang nhìn anh, nơi khóe mắt hấp háy ý cười trêu ghẹo cô.

"Con chợt nhớ ra có việc phải làm nên con không ăn sáng! Xin phép cả nhà!" - Tống Hiểu Thần ngồi trên bàn ăn, nhât nhât quan sát hết thấy mọi chuyện, tình chàng ý thiếp khiến trái tim anh đau nhói, anh không thể tiếp tục ngồi đây mà nhìn những chuyện này, có thể tiếp tục che giấu cảm xúc của mình được.

Tâm Lam nhìn theo hướng bóng lưng Hiểu Thần rồi đi trong lòng như nặng trĩu. - "Xin lỗi cậu tôi không phải là Triệu Khả Như mà cậu đang tìm kiếm!" - Bất ngờ một bàn tay ấm áp khẽ nắm bàn tay đang buông thõng trên đùi, quay sang nhìn thấy Tống Hiểu Thần tuy không nói bất kì lời nào nhưng cũng đủ trấn an lòng của cô.

.....

"Cho tôi gặp Hiểu Thần! Làm ơn cho tôi gặp Hiểu Thần!" – Tiếng của Cố Minh Ngạn la hét trước cửa phòng Tống Hiểu Thần ngay lập tức gây sự chú ý cho hai người mới bước ra từ thang máy.

"Hiểu Thần anh đến rồi em có chuyện cần gặp anh! Em gọi anh mãi không được!" – Cố Minh Ngạn nhìn thấy Tống Hiểu Thần xuất hiện nhanh chóng chạy đến phía anh nói, gương mặt cô đầm lệ nụ cười vô cùng lấp lánh khẩn thiết cầu xin.

"Tôi cảm thấy tôi đã nói rõ với cô lần trước rồi hiện không còn gì để nói với cô nữa!" – Đáp lại là gương mặt lạnh như tờ của Hiểu Thần, ánh mắt lẫn giọng nói lộ nên sự chán ghét vô cùng.

"Không chúng ta vẫn chưa! Em biết em sai rồi nhưng xin anh xin anh nhẹ tay tha cho Cố gia một con đường sống!" – Cố Minh Ngạn tròn mắt nói, không lẽ tình nghĩa bao nhiêu năm nay của hai người nói không là không có hay sao.

"Cô phải biết Tống Hiểu Thần tôi nói được là làm được mọi thứ đều do cô tự chuốc lấy đắng đồ lỗi cho ai hết!" – Anh hất tay Cố Minh Ngạn đang bám vào cánh tay mình ra rồi quay sang thư ký nói – "Từ nay bảo bảo vệ không nên cho những người không liên quan vào công ty như thế này nữa... Nếu không làm được thì đổi người đi!" – Nói đoạn khó chịu bước vào phòng đóng mạnh cửa để lại Cố Minh Ngạn khóc đứng trân trời nhìn vào trong, cô không ngờ Tống Hiểu Thần lại tuyệt tình với mình như vậy. Trước đây cô làm lỗi gì chỉ cần ngoan ngoãn cầu xin anh đều bỏ qua cho cô, tất cả đều vì Triệu Khả Như nên anh mới tuyệt tình với cô như vậy. Trong lòng Minh Ngạn thâm nguyên rủa Triệu Khả Như, cô chắc chắn sẽ khiến Triệu Khả Như phải trả giá thật đắt, những gì cô phải chịu bây giờ sẽ khiến cô ta trả gấp mười lần.

"Cô tiểu thư xin cô đừng làm tôi khó xử!" – Thư ký đến trước mặt Cố Minh Ngạn khó xử nói. Không để bản thân mất mặt thêm Minh Ngạn xiêu vẹo đi ra hành lang về phía thang máy. Tống Hiểu Thần đứng đó quan sát hết thấy mọi việc, về mặt không thể hiện tâm ý nhìn Cố Minh Ngạn. cô giật mình khi chạm vào ánh mắt đó của anh.

Chương 28: Giao dịch

"Cố tiểu thư cô có thể gặp tôi một chút không?" – Tổng Hiểu Thiên chậm rãi nói, Cố Minh Ngạn rung mình hạo hạo nhìn Tổng Hiểu Thiên. Không cho cô có cơ hội từ chối Hiểu Thiên cất bước tiến về phòng làm việc của mình, Cố Minh Ngạn có chút e dè rồi cũng nhanh chóng bước theo Tổng Hiểu Thiên.

Hai người an yên ngồi đối diện nhau, ly trà nóng trước mặt Cố Minh Ngạn nghi ngút khói, Tổng Hiểu Thiên vẫn trầm mặc, dùng ánh mắt dò xét nhìn Cố Minh Ngạn, không lên tiếng làm lòng Minh Ngạn rối ren không biết phải xử lý tình huống này như thế nào.

Dù Cố Minh Ngạn cùng Tổng Hiểu Thần qua lại khá lâu nhưng cô chưa bao giờ tiếp xúc với Tổng Hiểu Thiên nên cô vô cùng căng thẳng, trong lòng vô cùng nghi hoặc nhìn người đối diện dò xét.

"Cố tiểu thư cô có thể cho tôi biết một số chuyện được hay không?" – Tổng Hiểu Thiên chậm rãi lên tiếng, dừng lại quan sát thái độ trên gương mặt Minh Ngạn – "Đương nhiên mọi thứ đều có giá của nó. Tôi sẽ cố ý nương tay trong chuyện xử trí Cố gia, chừa Cố gia một con đường lui cô thấy thế nào. Cuộc giao dịch này không phải cô hoàn toàn có lợi hay sao?"

Nghe Tổng Hiểu Thiên nói, Cố Minh Ngạn mở tròn mắt như vớ được chiếc phao cứu sinh, ánh mắt cô ánh lên tia hy vọng – "Tổng thiếu anh cứ hỏi nếu biết tôi sẽ thành thật nói anh biết!"

"Tốt, xem ra bản thân Cố tiểu thư cũng rất thức thời, hèn gì ở bên cạnh anh trai tôi lâu như vậy!" - Giọng Tổng Hiểu Thiên có ý tán thưởng nhưng lại đượm đầy sự châm biếm, dạng phụ nữ như Cố Minh Ngạn anh gặp khá nhiều nhưng một người thông minh biết tận dụng cơ hội như cô thì thật sự khá ít.

"Tổng thiếu không cần cố ý xia tôi như vậy, tôi hiện tại đang thoi thóp chờ chết chỉ cần có đường lui tôi sẽ không từ bỏ!" – Cố Minh Ngạn nén cục tức xuống, ôn nhu xuống giọng nói. Cô biết Tổng Hiểu Thần rất lợi hại đương nhiên em trai anh ta Tổng Hiểu Thiên cũng không phải dạng có thể dễ dàng đụng chạm đến.

"Được, tôi cũng không vòng vo mất thời gian của nhau, tôi có vài chuyện thắc mắc. Tôi yêu cầu cô nói sự thật nếu không đừng nói con đường lui cho Cố gia, một chút sót lại cũng không có!" – Giọng điệu tuy nhỏ nhẹ ôn nhu thuận nhưng ánh mắt nhìn người đối diện lại vô cùng cay độc, khiến Cố Minh Ngạn khẽ rung mình.

"Được Tổng thiếu yên tâm, cũng như cậu nói, tôi sẽ tức thời!" – Cố Minh Ngạn thiết tha nói, thật vậy hiện tại nhìn thái độ dứt khoát của Tổng Hiểu Thần thì anh chính là phao cứu sinh duy nhất cô bám được, cho dù có chết cũng không dám buông tay ra.

"Được! Cố tiểu thư có phải cô là người gửi những tấm hình đầy máu me cho Triệu Khả Như không?" – Tổng Hiểu Thiên dùng ánh mắt kiên nghị nhìn xoáy vào Cố Minh Ngạn, cô sợ hãi cúi đầu gật nhẹ không dám ngược mắt nhìn anh.

"Cô ở bên cạnh anh trai tôi lâu như vậy, có bao giờ nghe anh ấy kể về cuộc hôn nhân của mình không?" - Không ngoài dự đoán của Tổng Hiểu Thiên, chuyện này anh nghĩ ra được đương nhiên Tổng Hiểu Thần cũng đã sớm nghĩ ra, nhưng anh ta vẫn mắt nhắm mắt mở qua mọi chuyện, nhớ đến gương mặt kinh sợ đến tái đi của Triệu Khả Như khiến lòng Hiểu Thiên khẽ siết lại.

"Có. Tôi biết rất rõ là đằng khác. Trước đây là một cuộc giao dịch sòng phẳng, nhưng..." – Thu con giận lại Cố Minh Ngạn không dám nói tiếp, cô hiểu rõ trong lòng Tổng Hiểu Thiên Triệu Khả Như có vị trí như thế nào nếu nói những điều không phải có thể chọc giận anh ta cũng không phải chịu tốt gì.

"Giao dịch như thế nào?" – Nhíu mày nghi hoặc Tổng Hiểu Thiên đương nhiên cũng biết trong cuộc hôn nhân của Tổng Hiểu Thần cùng Triệu Khả Như có điều không đúng, nhưng anh không cách nào có thể điều tra được.

"Trong 3 năm bên nhau, 15% của Triệu Khả Như sẽ do Tổng Hiểu Thần quản lý, đổi lại Tổng Hiểu Thần giúp Triệu Khả Như thoát khỏi hôn sự sắp xếp, giao dịch của Triệu gia và chú 3 cậu. Sau 3 năm cả hai sẽ chia tay trong êm đềm!" – Cố Minh Ngạn nói ra những gì mình biết tường tận cho Tổng Hiểu Thiên biết.

"Còn gì nữa!" – Tổng Hiểu Thiên vờ lẽ mọi chuyện, đó chính là nguyên nhân vì sao Triệu Khả Như lại ngoan ngoãn chịu gả cho Tổng Hiểu Thần, thì ra tất cả đều là một cuộc giao dịch lợi ích.

"Không biết thế nào sau khi Triệu Khả Như bị mất trí nhớ như con người khác... Cô ấy câu dẫn Hiểu Thần nên anh ta mới thay đổi như vậy!" – Cố Minh Ngạn nhin không nổi nói ra xong quan sát nét mặt đanh cứng lại của Tổng Hiểu Thiên chợt hiểu mình không nên nói ra như vậy mới phải – "Tôi xin lỗi! Nhưng quả thật Triệu Khả Như như một con người khác! Tôi cũng đã giúp Tổng thiếu nói cho cô ấy biết quan hệ của hai người!"

"Cô nói sao? Cô nói cho Khả Như biết!" – Nghe Cố Minh Ngạn nói giọng điệu Tổng Hiểu Thiên có chút khản trương nói nhanh.

"Đúng vậy, cũng vì vụ đó Hiểu Thần giận dữ thanh toán Cố gia không có đường rút! Cho nên nếu nói quá cậu nên giúp Cố gia một chút cũng nên!" – Cố Minh Ngạn nhanh chóng nói, cố ý nói cho anh biết cô làm chuyện đó một phần cũng giúp đỡ Tổng Hiểu Thiên.

"Cố tiểu thư, cô có vẻ rất biết lễ lạy mọi thứ nhĩ, quả thật người đàn bà bên cạnh anh tôi không tầm thường! Được rồi những chuyện tôi cần biết đã rõ. Cô về đi, yên tâm như đã hứa Cố gia của cô sẽ không đến nỗi chết đi đâu!" – Lạnh nhạt nhìn Cố Minh Ngạn người phụ nữ đầy lòng tham nhưng lại ngần về suy nghĩ, người phụ nữ này không đáng làm đối thủ với Khả Như. Cố Minh Ngạn nghe nói vậy có chút phấn khởi nhanh chóng đứng lên đi ra ngoài trước khi Tống Hiểu Thiên đổi ý.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hẹn gặp mặt

Tống Hiểu Thiên ưu tư suy nghĩ, nếu mọi chuyện đúng như vậy thì Khả Như đúng là nguyên ý lấy Hiểu Thần nhưng chỉ là vợ chồng giao dịch. Xong đến khi bị tai nạn mới hoàn toàn thay đổi kể cả tâm ý, nếu như đúng như anh trai nói do biết bản thân anh là em chồng nên mới dẫn đến tai nạn khiến mọi sự thành ra thế này. Lòng Tống Hiểu Thiên đau nhói, nếu nói thế chỉ cách nào bản thân anh chính là nguyên nhân đẩy Khả Như vào vòng tay Tống Hiểu Thần. Nghĩ đến đây Tống Hiểu Thiên không khỏi giận dữ bản thân mình, càng tức giận anh càng cảm thấy bất lực. Mỗi ngày phải nhìn ánh mắt triu mến của Khả Như dành cho anh trai mình, lòng anh càng thêm chua xót không thôi.

....

"Khả Như! Hiện tại kinh doanh của em cũng đi vào quỹ đạo rồi! Anh nghĩ chúng ta nên dành chút thời gian để đi du lịch xem như hưởng tuần trăng mật em thấy thế nào?" – Tống Hiểu Thần ôn tồn nói. Sở Tâm Lam đang ngồi dựa vào vai anh trên giường lười biếng đọc sách nghe anh nói cô đứng hình.

"Ha ha ha" – Sở Tâm Lam lăn ra cười bò.

"Em làm gì vậy?" – Tống Hiểu Thần có chút phật ý, giọng điệu có phần hơi ngượng ngùng khi thấy cô cười đùa ý của mình như thế.

"Không anh đừng giận, em chỉ cảm thấy buồn cười một chút!" – Sở Tâm Lam thấy mình hơi lố làm phật ý Tống Hiểu Thần nên nhanh chóng ngồi lại lấy dáng vẻ nài nỉ nói, nhưng ý cười vẫn còn hiện rất rõ sâu trong ánh mắt cô.

"Buồn cười chỗ nào?" – Tống Hiểu Thần nhún mày, khép cuốn sách trong tay lại đặt lên kệ đầu giường nghiêm nghị nhìn Tâm Lam. Anh có chút phật ý, anh có ý tốt lại bị Tâm Lam cười chê như vậy liền cảm thấy không được vui vẻ.

"Ai đòi vợ chồng cưới nhau gần 1 năm lại đi tuần trăng mật chứ! Nếu có gọi thì kiểu hấp hôn chứ!" – Sở Tâm Lam ngồi dậy cũng đặt quyển sách trong tay lên kệ đầu giường, cười xoa dịu tâm khí không vui vẻ của Tống Hiểu Thần.

"À chỉ là cách dùng từ thôi mà! Quả thật anh còn nợ em chuyến du lịch ấy còn gì!" – Tống Hiểu Thần chợt hiểu ra sự tình, tâm tình trở nên ôn nhu hơn cười nói đưa tay ôm Tâm Lam vào lòng. Vòng tay ôm nhẹ nhàng như thể đang ôm một báu vật rất dễ vỡ, anh sợ chỉ cần có ý mạnh tay một chút chắc chắn cô sẽ vỡ vụn mất.

"Cũng đúng đáng ra anh phải bù đắp cho em thật nhiều mới đúng!" – Sở Tâm Lam được nước làm căng. Nhớ đến đám cưới mình ngày trước, đến áo cưới cũng là người khác chọn đại rồi mặc vào cho cô, đến ngày cưới cô mới biết được đám cưới mình trông thế nào, trang trí màu sắc gì. Nghĩ đến liền cảm thấy có chút thương cảm.

"Đúng đúng phải bù đắp thật nhiều nên hiện tại nó tài nguyên dùng thân xác này để thỏa mãn hoàng hậu nhé!" – Vừa nói Tống Hiểu Thần liền cười khoái trá dè Sở Tâm Lam dưới thân mình. Mọi anh bắt đầu di chuyển trên mặt cô, bàn tay không ngoan ngoãn lại làm loạn khắp nơi, Sở Tâm Lam cố gắng ngo ngoay thoát thân nhưng chung quy vẫn không thoát được.

"Anh... Anh thật trơ..." – Câu nói của Sở Tâm lam bị ngắt quãng bởi nụ hôn như ma quỷ của Tống Hiểu Thần. Mặt cô đỏ bừng rõ ràng là thỏa mãn anh nhưng qua miệng của Tống Hiểu Thần như chính cô mới phải thỏa mãn vậy. Tức đến thẹn nhưng vẫn không làm được điều gì khác hơn. Dần dần hơi thở cô trở nên gấp gáp hơn, nụ hôn của Tống Hiểu Thần đến đâu cô đều có cảm giác như ngọn lửa thiêu đốt chỗ đó.

"Dù anh thế nào thì anh vẫn yêu em nhất!" - Tống Hiểu Thần nhận thấy người con gái dưới thân mình đã chịu khuất phục ngoan ngoãn, hơi thở dần trở nên gấp gáp, liền ngước mặt lên quan sát cô. Gương mặt Sở Tâm Lam hồng đượm một mặt vì thẹn, một mặt vì sự kích thích của anh, khiến Tống Hiểu Thần cảm thấy cơ thể mình cũng đã thật sự nóng lên không kiềm nén được nữa rồi.

....

"Xin chào quý khách!" – Sở Tâm Lam đứng trong cửa hàng, nghe tiếng mở cửa quen miệng nhanh chóng chào, xoay người nhìn gương mặt quen thuộc cùng nụ cười ôn nhu của Tống Hiểu Thiên, Tâm lam có chút bối ngỡ.

"Tâm Lam! Chúng ta có thể nói chuyện với nhau một lúc được không?" – Tống Hiểu Thiên cười tươi nói với Sở Tâm Lam. Đứng trước mặt anh là vẫn là

cô gái đó, cô gái mà anh dùng cả trái tim yêu thương và trân trọng, nhưng hiện tại ánh mắt nhìn anh chỉ có chứa sự áy náy, chứa sự xa cách mà thôi. Nhìn thấy điều đó dù bên ngoài Tống Hiểu Thiên đang mỉm cười nhưng thực chất trong lòng anh vô cùng đau đớn.

"Có chuyện gì không đợi về nhà được sao?" – Sau khi biết chuyện của Triệu Khả Như và Tống Hiểu Thiên đột nhiên Sở Tâm Lam có chút lúng túng khi đối diện với anh, cho nên nếu tránh được cô liền tránh đối diện.

"Chúng ta có thể đi uống một tách trà được không? Cách đây 4 ngã tư có một tiệm trà Nhật không gian rất tốt!" – Tống Hiểu Thiên như không nghe hiểu lời từ chối khéo của Tâm Lam vẫn tiếp tục nói, dùng ánh mắt nhìn nài nỉ nhìn cô. Quả thật anh em nhà này có cặp mắt rất giống nhau cho nên Tâm Lam vội cúi đầu khi ánh mắt hai người trực tiếp giao nhau.

"Thôi cũng được!" – Tâm lam liền thở dài ra, cô cũng hiểu nếu hôm nay không đi gặp thì chắc chắn Tống Hiểu Thiên sẽ không bỏ cuộc. Mặt khác nếu trốn được một hôm cũng không thể trốn được cả đời, thôi thì đối mặt giải quyết trọn vẹn một lần vẫn là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Đối thoại

Ngồi trong quán trà không gian sang trọng, xung quanh được trang trí hoàn toàn theo phong cách Samurai của Nhật bản. Tâm lam hiếu kì đưa mắt nhìn xung quanh đôi mắt không giấu được sự trầm trồ khen ngợi, cô thấy không gian này thật tốt vô cùng thoải mái, trong không khí còn ngào ngạt mùi hương vô cùng dễ chịu.

"Khả Như, gọi nước trước nhé!" – Tống Hiểu Thiên tự nhiên nói chuyện với cô, Tâm Lam ngạc nhiên mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt, không phản kháng vì còn có người khác ở đây nhưng về mặt cô biểu lộ rất rõ sự không đồng tình.

"Cậu gọi giúp tôi, tôi không rành những loại này!" – Tâm Lam thấp giọng nói, giọng điệu thể hiện rõ sự xa cách, cô cảm thấy Tống Hiểu Thiên hình như có gì đó không đúng lắm.

"Được vậy cho tôi 1 bình Tuyết Liên Hoa nhé! Cộng với một phần cá com khô, rong biển và bánh mo-chi hoa anh đào!" – Tống Hiểu Thiên có dừng lại mấy giây trước thái độ của Sở Tâm Lam nhưng nhanh chóng xem như không có chuyện gì, vẫn thái độ nhã nhặn gọi món.

"Có chuyện gì cậu muốn nói với tôi!" – Đợi người phục vụ bước đi Sở Tâm Lam ngược mắt nhìn.

"Chúng ta đợi món lên nhé! Trong không gian này thật sự không nên vội vàng!" – Tống Hiểu Thiên cười rạng rỡ nói. Hữu Thiên khác với Hiểu Thần, Hiểu Thần rất ít khi cười tươi, biểu cảm vui vẻ nhất của anh là nụ cười nhàn nhạt còn lại là vẻ mặt âm trầm không biểu hiện cảm xúc, nhưng Hiểu Thiên lại khác, anh luôn vui vẻ, ôn hòa khiến người bên cạnh cảm thấy dễ chịu.

Tâm Lam im lặng đợi chờ, Tống Hiểu Thiên vẫn dùng ánh mắt chứa đầy nhu tình nhìn cô, không gian dần dần trở nên cô đặc khiến Tâm Lam chỉ muốn đứng lên bước ngay ra bên ngoài mà thôi, nhưng ý chí muốn giải quyết cho thỏa đáng mối quan hệ này nên cô vẫn cố gắng nán lại. Điềm tâm và trả nhanh chóng được dọn lên, Hiểu Thiên rót vào tách trà trước mặt Tâm Lam sau đó mở nắp một bình nhỏ bên cạnh gấp bỏ vào ly trà vài thanh xoắn, những thanh xoắn ngâm nước từ từ nở ra hình cánh hoa, nước trà cũng từ xanh xanh chuyển sang màu hồng hồng. Sở tâm Lam có phản thích thú nhìn sự chuyển đổi trong tách trà của mình.

"Nếm thử một chút nhé!" – Tống Hiểu Thiên ân cần nói. Tâm Lam tâm tình có tốt lên một chút nâng tách trà lên nhấp một ngụm, ánh mắt cô bừng sáng sau đó nhấp thêm 1 ngụm nữa.

"Trà thơm quá, hương thơm thanh thanh đọng lại nơi đầu lưỡi, vị ngọt dư hậu trong cổ họng thật sự rất sáng khoái!" – Tâm Lam ngạc nhiên nói ra nhận xét, quả thật cô không thích uống trà nhưng loại trà này đặc biệt lại khiến cô có tâm tình vui vẻ, trong lòng thầm nghĩ sẽ dẫn Tống Hiểu Thần đến đây để anh uống nó mới được!

"Khả Như cả sở thích của em cũng không thay đổi sao chỉ có anh em không hề nhớ đến anh!?" – Tống Hiểu Thiên ôn nhu nhìn gương mặt vui vẻ của Tâm Lam. Giọng anh có phần gấp gáp nhưng lại nghe rất rõ sự tha thiết bên trong.

Sở Tâm Lam có chút ngần ngại, ánh mắt cô nhanh chóng trở nên phòng vệ, gương mặt không còn vẻ vui tươi thoải mái nữa mà nhanh cũng đánh lại, đặt tách trà xuống bàn, từ lúc gặp Tống Hiểu Thiên trong cửa hàng Tâm Lam đã suy nghĩ không biết bao nhiêu cách để nói rõ vấn đề với anh, nhưng chung quy vẫn chưa có cách nào thỏa đáng cả.

"Anh biết Cố Minh Ngạn đã gửi cho em những kỷ niệm của chúng ta ngày trước. Không lẽ xem những hình ảnh đó em hoàn toàn không có chút cảm xúc nào hay sao?" – Tống Hiểu Thiên vẻ mặt đau khổ, ánh mắt nhu tình nhưng đượm buồn nói.

"Tống Hiểu Thiên, cậu có thể nghe tôi nói một chút được hay không?"- Tâm Lam cố gắng gượng giọng quan sát thái độ Hiểu Thiên – "Hiện tại dù muốn dù

không tôi cũng là chị dâu của cậu, có phải cách xưng hô đó không phải phép hay không?"

"Khả Như có phải em trách anh, trách anh từ sớm không nói gia thế mình cho em biết hay không? Nếu như ngày đó em biết chắc chắn chúng ta bây giờ đã khác. Anh biết em và anh trai là một cuộc hôn giao dịch! 3 năm thôi anh sẽ đợi 3 năm!" – Tống Hiểu Thiên khản cầu, tha thiết nói. Ngày hôm kia sau khi nghe Cố Minh Ngan nói về giao dịch 3 năm của cuộc hôn nhân này, anh đã vô cùng phẫn chấn, cảm nhận ra mình vẫn còn cơ hội. Cơ hội để một lần nữa mang cô về bên cạnh anh.

"Tống Hiểu Thiên!" – Tâm Lam nói lớn, cô cảm thấy tức giận trước cái thái độ như không nghe những gì cô nói của anh, Hiểu Thiên trầm ổn nhìn Tâm Lam, nhận thấy sự tức giận trong mắt cô nên anh im lặng. – "Đúng cuộc hôn nhân này là giao dịch, nhưng đó chỉ là ban đầu bây giờ cuộc giao dịch đó đã chấm dứt rồi, chúng tôi thật sự đã quyết định ở bên nhau rồi cậu nên hiểu điều đó!"

"Không chỉ vì em chưa nhận ra anh mà thôi, em mất trí nhớ nên em mới nói như vậy!" – Tống Hiểu Thiên không tin, anh biết Triệu Khả Như yêu anh nhiều như thế nào làm sao lại đối xử với anh như vậy, chung quy chỉ vì cô không nhớ ra anh mà thôi.

"Cậu bình tĩnh đi, tôi mãi mãi cũng không thể nhớ ra cậu đâu. Đối với tôi cậu mãi mãi là người em chồng đáng mến không hơn không kém. Nên cậu hãy quên tôi đi, tôi xin cậu!"

"Không em hãy cố gắng nhớ lại đi!" – Tống Hiểu Thiên đưa tay nắm bả vai Tâm Lam, cô nhủ mảy thật sự thấy rất tội cho anh nhưng dù thế nào cũng không thể như vậy!

"Cậu nếu vẫn như vậy tôi sẽ không khách khí với cậu nữa đâu!" – Tâm Lam nhủ mảy hất tay của Tống Hiểu Thiên đang đặt trên vai của mình, ánh mắt đầy tức giận cô bước ra khỏi vị trí bàn của mình xách túi đi ra bên ngoài. Tống Hiểu Thiên vội vàng chạy theo nắm tay Sở Tâm Lam lại.

"Đừng đi Khả Như em hãy cho anh cơ hội giúp em nhớ lại được hay không?" – Tống Hiểu Thiên khổ sở nói.

"Cậu buông tay tôi ra!" – Tâm Lam nhìn bàn tay Hiểu Thiên đang gắt gao nắm lấy tay của mình, ánh mắt và giọng nói tràn đầy sự chán ghét.

"Anh sẽ buông ra nhưng em đồng ý cho anh cơ hội được không?"

"BUÔNG TAY RA!" – Tâm Lam hét lên, ánh mắt đầy sự giận dữ nhìn Hiểu Thiên. anh nhìn ra được sự khó chịu tới cùng nơi đáy mắt của cô nên nhanh chóng nói lỏng bàn tay. Tâm Lam rút tay khỏi sự kiềm chế của Hiểu Thiên đi vội ra đường bắt taxi mà không một lần quay đầu lại nhìn.

Tống Hiểu Thiên đau khổ đứng nhìn theo bóng lưng Sở Tâm Lam đang dần rời xa anh, lần đầu tiên trong cuộc đời này anh cảm thấy lòng mình lạnh đến thế, lạnh hơn cả khi hai người chia tay, lần đầu tiên anh nhìn thấy ánh mắt giận dữ mang theo sự chán ghét của người phụ nữ anh dành trọn trái tim của mình lại nhìn mình như thế. Tống Hiểu Thiên có cảm giác cả cơ thể mình như bị đóng băng không còn chút nhịp đập nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tình ngay lý gian

- Tống lão gia quăng tờ báo lên bàn ăn làm đổ ly cafe, mọi người có mặt tại bàn ăn đều giật mình không hiểu chuyện gì đưa mắt nhìn nhau.

"Đẹp thật đẹp cho vinh dự Tống gia mà!" – Ông giận dữ gầm lên. Tống Hiểu Thần nhanh chóng cầm tờ báo lên xem. Đập vào mắt anh là tám hình to đùng cảnh Tống Hiểu Thiên đang níu kéo tay của Sở Tâm Lam, trên báo còn chạy dòng chữ rất to "Chị dâu em chồng tăn tiện ngay trên đường phố, hay cho một gia tộc quyền uy!". Mặt Tống Hiểu Thần biến sắc nhẹ nhìn Sở Tâm Lam đang ngơ ngác ngồi bên cạnh đang đưa đôi mắt vô tội nhìn anh.

"Chuyện này phải hỏi rõ Tống Hiểu Thiên và Khả Như mới biết được ngọn ngành chứ không thể tin vào những chuyện báo chí nói như vậy được!" – Tống Hiểu Thần trầm giọng nói lại theo bản năng ánh mắt Sở Tâm Lam nhanh chóng nhìn qua Tống Hiểu Thiên đang ngồi đối diện nhủ mảy rồi lại nhìn lại Tống Hiểu Thần. – "Chuyện này là như thế nào Khả Như?"

Nhìn tám hình trên mặt báo Tâm Lam biết ngay chính là hình ảnh mà hôm qua ngay trước cửa quán trà Nhật.

"Chuyện này hôm qua em và Hiểu Thiên hai chị em có chuyện gặp nhau. Hình ảnh này là lúc ra về em có chút vô tình loạn choạng nên cậu ấy đưa tay ra đỡ thôi!" – Tâm Lam nhanh chóng nói, ánh mắt nhìn về Tống Hiểu Thiên có phần van nài như kiểu nói anh ta phải hợp tác với cô.

"Đúng vậy chuyện chỉ là như vậy thôi không phải như báo chí nói bấy đâu!" – Tống Hiểu Thiên cũng cúi mặt gật gù nói. Từ hôm qua đến bây giờ Triệu Khả Như hoàn toàn không nhìn anh vào mắt, trước mặt cô anh như người vô hình hoàn toàn.

"Hừ có chuyện gì sao không về nhà phải ra bên ngoài làm nên cái thể thống này!" – Tống lão gia tuy biết chuyện là vậy nhưng vẫn cứ rất bức bối – "Chuyện này sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh công ty không ít, giá cổ phiếu có thể vì vậy mà giảm xuống!"

"Chuyện này chắc cũng không đến nỗi như vậy!" – Tổng phu nhân nhẹ giọng nói. Chuyện báo lá cải thổi bùng lên không phải là chuyện gì quá xa lạ trong những gia đình danh gia vọng tộc như vậy. Với lại hiện tại bà có thể nhận ra quan hệ của Tổng Hiếu Thần cùng Triệu Khả Như rất tốt, anh còn vì cô thường xuyên về sớm dùng cơm tối, bà thật sự không muốn chỉ vì một bài báo không đâu vào đâu phá tan hết mọi thứ như vậy.

"Chuyện này con gây ra con sẽ giải quyết!" – Tổng Hiếu Thiên nói anh thật sự không ngờ chuyện hôm qua lại bị phóng viên chụp được. Nhìn gương mặt lo lắng của Sở Tâm Lam anh thật thấy mình mang đầy lỗi lầm.

"Anh hay như vậy sao tôi không biết! Chuyện tầy hoảy như vậy anh tính làm thế nào!" – Tổng lão gia giận dỗi quát. Hai người con trai của ông người luôn khiến ông phiền lòng nhất, lo lắng nhất chính là Tổng Hiếu Thiên, tuy anh luôn ngoan ngoãn nhưng sự không ngoan không bằng Hiếu Thần, làm sao ông có thể tin tưởng được mà giao công việc cho anh như vậy.

"Chuyện này con sẽ giải quyết êm đẹp! Giá cổ phiếu có thể tuột một chút nhưng 3 ngày sau con đảm bảo nó sẽ tăng trở lại!" – Tổng Hiếu Thần nắm bàn tay lạnh toát của Sở Tâm Lam dưới bàn trần an. Chậm rãi nói, thanh âm trầm trầm khiến người nghe có cảm giác có thể tin tưởng được rất nhiều.

"Được ta giao cho con! Con hãy hốt cái hổ này dùm cái tên này đi! Thật khiến người khác bức mình. Còn con nữa, nếu không có chuyện gì thì cũng hạn chế đi ra ngoài đi!" – Ông quay sang nói với Sở Tâm Lam, cô giật mình mở to mắt nhìn ông. Sợ đến mức chỉ biết gật đầu không dám nói thêm bất kỳ lời nào.

"Ba!" – Cả Tổng Hiếu Thiên và Tổng Hiếu Thần cùng đồng thanh kêu lên, hai anh em đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt Tổng Hiếu Thần lộ rõ vẻ giận dữ. Hiếu Thiên vội đưa ánh mắt nhìn xuống, Hiếu Thần nhũn mày trầm giọng nói – "Ba không thể nói như vậy! Chuyện này con sẽ giải quyết nên ba đừng nói Khả Như như vậy!"

"Được ta sẽ đợi kết quả của con! Đừng chỉ đứng ở đó nói bằng lời." – Tổng lão gia đứng lên, bức mình vừa đi vào thư phòng nói.

"Cậu đi vào phòng làm việc của tôi một chút!" – Tổng Hiếu Thần nói với Tổng Hiếu Thiên xong anh quay người hướng về phòng sách bên cạnh phòng của mình, Tổng Hiếu Thiên cũng nhanh chóng dời bước đi theo.

"Đừng lo lắng sống trong hào môn những chuyện này không thiếu! Con cũng là ngậm chìa khóa vàng ra đời nhưng chuyện này chắc cũng không lạ nhì!" – Tổng phu nhân dịu dàng nói rồi cũng đi về hướng thư phòng của Tổng lão gia.

Tâm Lam ngây người hết nhìn bóng dáng Tổng phu nhân thướt tha uyển chuyển đi vào phòng thì lại nhìn lên lầu về hướng hai thanh ảnh mạnh mẽ vừa khuất dáng. Tâm Lam ngồi xuống ghế, cô thật sự cảm thấy sợ đến chân tay không cách nào điều khiển được, có thể không phải lần đầu bị vu oan nhưng lại chính là lần đầu có sức ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Giải quyết lùm xùm

Đóng cánh cửa phía sau lưng lại không gian xung quanh hai anh em Tổng Hiếu Thần và Tổng Hiếu Thiên nặng nề.

"Chuyện này không liên quan gì đến Khả Như lỗi hoàn toàn là do em!" – Tổng Hiếu Thiên lên tiếng nói, anh không đủ kiên nhẫn đợi thái độ Tổng Hiếu Thần phát tiết lên.

"Cái tên đó cậu nghĩ bây giờ mình được phép nói trống trơn như vậy hay sao? Cậu được ăn học nhiều như vậy đến phép tắc trong gia đình đã không còn nhớ gì nữa hay sao?" - Tổng Hiếu Thần gần giọng nói, ánh mắt kiên nghị pha lẫn sự tức giận nhìn Tổng Hiếu Thiên. Hiếu Thiên có chút lúng túng nên không nói nên lời, bản thân anh từ nhỏ thật sự có chút kiêng nể Hiếu Thần nên nhìn thấy sự tức giận trong mắt anh trai, anh vội cúi mắt đi chỗ khác.

"Em cũng chỉ muốn Khả..." - Tổng Hiếu Thiên muốn nói nhưng rồi nhanh chóng bị Tổng Hiếu Thần cắt ngang.

"Tôi đã nói với cậu rồi, cô ấy nhớ lại chỉ thêm đau khổ hiện tại chúng tôi đang sống hạnh phúc như vậy cậu cứ cố gắng để làm gì? Cô ấy nhớ ra cậu sẽ chỉ cảm thấy đau khổ mà thôi!" – Tổng Hiếu Thần nhũn mày nói, anh thật sự vô cùng tức giận, nếu người trước mặt không phải em trai ruột thịt của anh chắc chắn anh sẽ một gậy đánh cho hắn như tử.

"Anh chỉ sợ cô ấy khi nhớ lại sẽ rời xa anh, anh chỉ lo cho cái ghế tổng giám đốc của mình mà thôi!" – Tổng Hiếu Thiên lớn tiếng đáp, trong lòng anh có thật nhiều sự bất mãn.

"Nếu trước đây đúng là như vậy, nhưng bây giờ cô ấy là quan trọng nhất cậu hiểu không?"

"Anh chỉ đang cố gắng bào chữa mà thôi!" - Nghe Tổng Hiếu Thần nói, Tổng Hiếu Thiên quay mặt lại cười nhạt, anh thật sự cảm thấy buồn cười, một

người như Tống Hiểu Thần lại nói những lời như vậy.

"Cậu phải tự nghĩ đi, cậu thông minh lắm mà, nếu cô ấy nhớ ra cậu với hiện tại tình cảm dành cho tôi cũng rất nhiều và hiện đã là vợ tôi cậu nghĩ cô ấy sẽ vui về trở về bên cậu hay sao? Hay sẽ trở nên đau khổ và khó xử! Cậu hãy suy nghĩ cho kĩ đi xem cái hành động của mình có đúng hay không? Chuyện này cậu cứ để yên tôi xử trí. Cậu chỉ cần suy nghĩ là được!" – Ánh mắt lạnh lùng của Hiểu Thần nhìn xoáy vào người đối diện, khiến cơ thể Hiểu Thiên như có hàng ngàn con kiến đang cố leo lên người anh đầy khó chịu. Thật sự anh cũng nghĩ những chuyện này nhưng không nghĩ Triệu Khả Như thật sự có chịu đã kích nhiều hay không vì anh không tin hay nói một cách chính xác hơn là không dám tin, không dám tin cô đã dành tình cảm chân thành cho Tống Hiểu Thần.

"sao em đứng đây!" – Tống Hiểu Thần không muốn đôi co thêm, mở cửa đi ra bên ngoài liền nhìn thấy Sở Tâm Lam đang sốt ruột đứng chờ đợi, về mặt ôn nhu nói. Hiểu Thiên cũng vì thế quay sự chú ý ra cửa.

"Hiểu Thần chuyện không phải như anh nghĩ đâu, tối qua đã muốn nói anh biết nhưng anh về khuya quá em ngủ mất nên chưa kịp nói..." – Sở Tâm Lam lo lắng, ánh mắt sợ sệt nhìn Tống Hiểu Thần. Điều cô canh cánh trong lòng nhất chính là Tống Hiểu Thần có nghĩ ngờ cô hay không, có nghĩ rằng cô với Tống Hiểu Thiên có chuyện gì hay không.

"Chúng ta về phòng mình nói chuyện nhé!" – Anh đóng cửa phía sau lại tay vịn vai Tâm lam trấn an cô rồi dịu dàng dắt tay cô về phòng.

Tống Hiểu Thiên nhìn thấy rất rõ thái độ biểu cảm trên gương mặt Tâm Lam mà lòng anh đau nhói, với cô anh trai anh thật sự hiện giờ rất quan trọng hay sao, cô không thêm để ý đến cảm xúc của anh dù đã biết anh chính là người cô yêu trước đây. Trong mắt Triệu Khả Như chỉ thấy mỗi Tống Hiểu Thần mà thôi.

Không anh là người hiểu rõ anh trai mình nhất, với người như anh ấy chắc chắn Khả Như không quan trọng vị trí Tống giám đốc mới là thứ anh ta sợ mất, quan trọng nhất. Anh ta cố gắng giữ Triệu Khả Như bên cạnh chỉ vì cùng cô cho vị trí của anh ta mà thôi. Tống Hiểu Thiên tin chắc Khả Như nhớ lại sẽ không đau khổ vì anh sẽ giúp cô nhìn rõ thấy được bản chất của Tống Hiểu Thần.

Trong phòng ngủ của hai người, Sở Tâm Lam dè dặt nhìn Tống Hiểu Thần như dò ý tứ nơi anh, nhưng gương mặt anh lại không có bất kì biểu hiện nào, trái tim cô cứ thấp thòm không in.

"Em với cậu ta không có chuyện gì cả! Em không phải giấu anh mà là chưa có cơ hội nói với anh! Anh đừng nghe báo chí nói vậy!" – Sở Tâm Lam gắt gao nói, gương mặt cô thể hiện rõ sự đau khổ.

Tống Hiểu Thần nhìn người phụ nữ trước mặt trong lòng lại dậy lên một sự ám áp kì lạ, anh im lặng không nói vội, ánh mắt đôn hậu nhìn cô. – "Khả Như em thu dọn đồ đạc nhé!"

"Không, em không đi đâu hết, anh phải tin em, thật sự anh phải tin em!" – Nghe Tống Hiểu Thần nói chưa dứt lời, Tâm Lam cuống lên ngắt lời anh, cô nhất định không vì chuyện đời trước mà đánh mất đi hạnh phúc mới chớm nở của mình như vậy.

"Ngốc quá! Em là vợ anh thì sao anh lại để em đi!" – Nhìn vẻ luống cuống của Tâm Lam, Hiểu Thần nhẹ nhàng kéo tay cô, ôm cô gắt gao trong lòng, nhu tình nói – "Em soạn hành lý chúng ta đi du lịch một thời gian nhé!"

"Hà!" – Tâm Lam nghe vậy dù có chút giật mình nhưng trong lòng lại cảm thấy an yên lắm – "Trong tình cảnh này chúng ta đi thì có tốt hay không, với lại anh nói với ba là sẽ giải quyết chuyện đó mà!" – Tâm Lam quay quắt lại nhìn Hiểu Thần.

"Em yên tâm du lịch cũng đi mà giải quyết đương nhiên cũng phải làm!" – Anh nhẹ nhàng hôn lên trán Tâm Lam.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Du lịch

Đúng như dự đoán của Tống gia, cô phiêu Tống thị vì sự lùm lùm này mà đúng là rớt mấy bậc, chuyện đó còn chưa là gì, một gia tộc lớn vướng vào chuyện này cũng bị đội sản ảnh bủa vây. Tâm Lam gần như không thể ra bên ngoài, phóng viên sẽ bu lấy cô nên Tống Hiểu Thần tạm thời không cho cô đi ra bên ngoài. Mọi chuyện để anh giải quyết.

Ngày thứ hai sau tin đồn Tống Hiểu Thần có chút mệt mỏi về nhà.

"Triệu Khả Như em thích nhất đi đâu?" – Anh một mình ngồi xuống ghế tựa, ôn nhu nhìn cô ngoan ngoãn ngồi trên giường chăm chú vẽ những phát họa trang phục.

"Chúng ta vẫn đi chơi trong hoàn cảnh này hả?" – Tâm Lam e dè nói.

"Đi anh nói chúng ta đi cơ mà, em thích đi nhất nơi nào?"

"Haiz nếu đi em thích đi Pháp, em từng ước mơ sẽ đến nơi đó với người em yêu với nơi đó thời trang rất nổi tiếng em cũng muốn được tham quan những show thời trang như vậy!" – Tâm Lam thờ dãi rồi nhớ đến khát vọng cháy bỏng của mình, cô nói hăng say hai gò má hồng hào vô cùng đáng yêu.

"Ha ha ha đúng là em làm anh hơi bất ngờ đó! Anh lấy passport của em thì đúng Pháp là nơi em chưa đến cho nên anh đã mua vé máy bay đi Pháp cùng em tối nay. Anh không ngờ Pháp lại là nơi lý tưởng nhất của em như vậy!!!!" – Tổng Hiếu Thần cười anh lấy từ bên trong túi áo mình ra 2 vé máy bay cùng 2 cuốn passport xuất nhập cảnh.

"Thật sao?" – Tâm Lam ngạc nhiên đến mức cô đứng lên bước xuống giường làm đổ cả những cuốn sách bên cạnh mình, cô quay lại nhìn nó nhủ mày cái rồi đi đến cầm vé máy bay lên xem khi nhìn thấy sân bay đáp tại Paris cô mới tin đó là sự thật.

"Còn visa thì sao? Rồi chúng ta chuẩn bị hành lý thế nào! Ôi được đi nước ngoài em hồi hộp quá!" – Không giấu nổi xúc động Tâm Lam riu rít như con chim nhỏ lần đầu được mẹ tập bay.

"Visa của em và anh là visa quốc tế! Em mất trí nên chắc cũng không nhớ bản thân mình đi bao nhiêu nơi rồi!" – Vừa nói vừa âu yếm nhìn Tâm Lam, cô nghe vậy chỉ có thể cười trừ.

....

- Tổng lão gia giận dữ đứng dậy đập bàn, mặt ông giận đến đỏ mặt tía tai.

"Chuyện gì cũng phải bình tĩnh, Hiếu Thần nó nói nó giải quyết thì ông nên tin tưởng nó!" – Tổng phu nhân có phần sợ sệt đứng bên cạnh nói.

"Thời điểm này như thế mà nó còn đưa vợ đi du lịch như vậy mà giải quyết cái gì cơ chứ!" – Tổng lão gia hung hăng quát.

"Đó giờ Hiếu Thần làm gì cũng tính toán rất kỹ càng ông cứ đợi đi, đừng có nổi giận như vậy lại sinh bệnh!" – Tổng phu nhân đưa chung trà sâm cho Tổng lão gia nói.

"Nó muốn tôi tức chết nó mới vừa lòng đó mà! " – Nói đoạn ông ngồi xuống ghế lấy điện thoại ra gọi Tổng Hiếu Thần, nhưng điện thoại đã bị tắt, gọi thư kí cũng báo anh và Tổng thiếu phu nhân đã lên máy bay rồi khiến tâm tình Tổng lão gia càng thêm như dầu sôi lửa bỏng.

Sáng ngày hôm sau.

"Lão gia ông nhìn nè!" – Tổng phu nhân vội vội vàng vàng chạy đến thư phòng đưa tờ báo cho Tổng lão gia.

"Chuyện gì vậy, bộ cái nhà này một ngày không yên không chịu được hay sao?" – Tổng lão gia nhíu mày nói, cả đêm qua ông suy nghĩ không biết cách nào giải quyết chuyện này thỏa đáng.

Nhận tờ báo từ tay Tổng phu nhân, đập vào mắt ông là bức ảnh Triệu Khả Như cùng Tổng Hiếu Thần vui vẻ thân mật cùng nhau ở sân bay với tít lớn phía trên - "Giữa tâm bão đôi vợ chồng vàng trong giới địa ốc vẫn hạnh phúc tay trong tay đi du lịch đập vỡ tin đồn" - Phía bên dưới còn nhiều hình ảnh hai người có nhiều hành động thương yêu nhau, quan tâm nhau ân cần. Nhìn ảnh mắt hạnh phúc của cả hai thì thật sự không thể nào nói họ đang diễn trò được.

"Không những tờ báo đó mà còn nhiều tờ khác cũng đưa tin này lắm!" – Tổng phu nhân đưa đến trước mặt Tổng lão gia những tờ báo khác. Gương mặt ông sau khi coi tin thì giãn ra, vẻ lo âu cứ thế biến mất.

"Quả thật cách xử trí này rất hay, quả đúng là con trai của Tổng Thế Xương này!" – Tổng lão gia hài lòng gật gù nói.

"Tôi đã bảo ông tin tưởng con trai mình mà!" – Tổng phu nhân ôn hậu cười nói.

Ở một phòng khác

"Có thật sự em hạnh phúc vui vẻ như vậy không? Ánh mắt yêu thương đó đúng ra là của anh cơ mà sao em lại dùng nó cho người đàn ông khác như vậy! Anh hai từ nhỏ em chưa bao giờ giành lấy thứ gì của anh, nhưng sao lần này anh lại giành mất Khả Như của em như vậy! Em thật sự không cam lòng!" – Tổng Hiếu Thiên đặt tờ báo xuống bàn, người tựa hoàn toàn vào ghế, ngược đầu nhìn trần nhà nói, giọng anh đượm buồn. Trong đầu anh vẫn nhớ hoài nụ cười tươi của Khả Như, giọng cô nhẹ nhàng nói với anh rằng - "Em đợi anh, anh đi về sớm nhé" - Nhưng bây giờ người cô đợi không phải là anh nữa.

"Không chắc chắn cô ấy vẫn yêu mình chỉ vì cô ấy mất đi trí nhớ mà thôi! Đúng vì cô ấy mất đi trí nhớ mà thôi!" – Hiếu Thiên quả quyết, ánh mắt anh sáng quắc.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Mang thai

"Alo" – Nhìn điện thoại số điện thoại lạ nên Tống Hiểu Thiên nhíu mày bất máy.

"Alo, chào Tống thiếu!" - Giọng nữ đáp lại nhẹ nhàng khiến anh khẽ nhíu mày không đoán được người nào.

"Xin lỗi ai đầu dây?" - Tống Hiểu Thiên lấy điện thoại ra nhìn dãy số một lần nữa, nhưng thật sự anh không nhìn thấy nó có chút gì quen thuộc.

"Mới một thời gian không gặp anh đã không còn nhận ra tôi nữa sao?" – Đầu dây bên kia có chút cao ngạo nói.

"Cô không nói tôi sẽ tắt máy ngay lập tức!" – Hiểu Thiên có chút mất kiên nhẫn nói.

"Tôi là Cố Minh Ngạn đây, tôi có chuyện muốn gặp anh bàn bạc không biết anh có muốn cùng tôi thực hiện một phi vụ hay không?" – Cố Minh Ngạn nhận ra sự không hài lòng trong giọng nói của Tống Hiểu Thiên, cả hai anh em nhà này thật sự đều không có nhiều kiên nhẫn.

"Tôi nghĩ chuyện Cố gia tôi đã thực hiện rồi có gì còn có chuyện nói với cô chứ!" – Tống Hiểu Thiên lại nhíu mày, trong lòng chạy qua một loạt vấn đề.

"Đương nhiên chuyện đó cũng rất cảm kích anh, chuyện này có lợi cho tôi cho anh và cả Khả Như không biết anh có nhã hứng muốn nói hay không?" – Vẫn giữ giọng nói có phần trịnh trọng Cố Minh Ngạn mào dẫn.

"Tôi bận lắm nếu cô không muốn nói thì cúp máy đi!" – Tống Hiểu Thiên hết kiên nhẫn muốn đập máy.

"Tôi có thai rồi" – Cố Minh Ngạn thấp giọng nói.

"Cô nói cái gì?" – Muốn đập máy nên nghe loáng thoáng lời Minh Ngạn nói, Hiểu Thiên có chút hốt hoảng rồi nhanh chóng đáp – "Tôi đang ở văn phòng công ty cô đến đó gặp tôi đi! Tôi đợi!"

"Được!" - Cố Minh Ngạn đầu dây cười vô cùng hài lòng, cô tin chắc chắn rằng vừa nghe được lý do này thì đến cả Tống lão gia cũng đang rất muốn gặp cô ngay lập tức đó chứ.

Cuộc nói chuyện trống vánh kết thúc, Tống Hiểu Thiên có chút hiếu kỳ không hiểu người phụ nữ lợi hại này đang có mưu đồ gì, anh cũng nghĩ đến Triệu Khả Như khi hay chuyện này sẽ có tâm tình như thế nào, bản thân anh thật sự rất mâu thuẫn. Nhưng chung quy vẫn cần phải xem Cố Minh Ngạn muốn diễn tuồng gì.

Nhanh chóng Minh Ngạn ngồi ngay ngắn kiêu diễm trước mặt Tống Hiểu Thiên, cô đưa cho anh tờ giấy siêu âm trước mặt thai nhi đã được hơn 2 tháng.

"Chuyện này anh trai tôi đã biết chưa?" – Tống Hiểu Thiên nhíu mày nhìn Cố Minh Ngạn đang ra vẻ cao cao tại thượng trước mặt, hoàn toàn không giống dáng vẻ ủy khúc trước đây, trong lòng Hiểu Thiên dấy lên chút đáng sợ.

"Đương nhiên chưa, tôi muốn đứa bé này trở thành cơ hội cho tôi cũng như cho anh!" – Cố Minh Ngạn cười tươi tay vuốt vuốt chiếc bụng phẳng lì của mình.

"Ý cô là thế nào? Chưa chắc anh ấy tin đây là con anh ấy, cô có bằng chứng gì?" – Tống Hiểu Thiên có chút nghi vấn nói.

"Xét nghiệm DNA tôi nghe nói thai nhi 6 tháng đã có thể làm được từ trong bụng mẹ! Tôi muốn Tống Hiểu Thần là của tôi và Triệu Khả Như đương nhiên khi đó sẽ thuộc về anh!" – Cố Minh Ngạn cười, ánh mắt quả quyết nhưng chứa đầy sự toan tính.

"Cô nói rõ một chút!" – Hiểu Thiên dựa vào ghế nhướng mày lắng nghe.

"Người ta nói nếu người mất trí nhớ lặp lại hoàn cảnh cũ sẽ có thể nhớ ra mọi chuyện. Tức gây nên một cuộc va chạm nhỏ để Triệu Khả Như có thể lấy lại trí nhớ, tôi tin chắc khi cô ấy lấy lại trí nhớ cộng với việc biết tôi đã mang thai chắc chắn sẽ rời xa Tống Hiểu Thần. Khi đó cũng nhờ đứa bé này tôi đương nhiên có thể bước vào Tống gia không gặp trở ngại lớn!" – Minh Ngạn ung dung nói.

"Không, tôi không làm điều có hại đến Khả Như, cô điên rồi!" – Hiểu Thiên dứt khoát nói.

"Tôi biết tôi dùng tánh mạng mình ra đảm bảo không gây hại cho cô ấy chỉ là nhẹ nhàng mà thôi!"

"Cô tự tin như vậy sao?"

"Đúng tôi rất tự tin khi không còn Triệu Khả Như thì Tống Hiểu Thần sẽ quay lại bên tôi như trước đây! Tất cả mọi thứ của tôi đều bị cô ấy cướp mất! Tôi sẽ lấy lại tất cả!" – Thấy ánh mắt khó chịu của Tống Hiểu Thiên nhìn mình cô nhanh chóng hòa hoãn nói – "Đương nhiên cô ấy sẽ an toàn quay về bên anh chẳng phải vẹn toàn đôi đường hay sao?"

Tổng Hiểu Thiên trầm mặc im lặng suy nghĩ, quả thật anh cảm thấy người đàn bà trước mặt quá nhiều tâm cơ, một Triệu Khả Như thật sự đầu không lại. Trong lòng có chút đáng sợ nhưng ý nghĩ Khả Như sẽ quay về bên cạnh mình khiến anh có sự do dự.

"Anh suy nghĩ đi từ đây đến khi 2 người họ về còn ít hôm nữa! Nếu được bảo tôi một chút tôi cần anh phối hợp tôi để kế hoạch này thành công!"

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Tai nạn

Ngày trở về cũng đến, Tâm Lam vui vẻ ôn nhu ngồi tại phòng chờ hành lý. Tổng Hiểu Thần từ xa kéo 2 cái vali to dừng bước đến, cô khẽ mỉm cười nhìn anh. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai người một phần họ cũng nổi bật một phần vì những tin đồn trên báo chí vừa qua.

"Chúng ta về nhà thế nào nhỉ?" – Sở Tâm Lam nhìn quanh rồi vô thức nói.

"Tài xế sẽ đến đón chúng ta" – Tổng Hiểu Thần nắm tay cô siết nhẹ như một thói quen đang trấn an cô nói. Anh cũng dần quen với biểu cảm lo lắng của cô gái này.

"Hiểu Thần!" – Cố Minh Ngạn nhẹ nhàng đến trước mặt hai người, ánh mắt nhu tình chứa đầy nước nhìn anh.

Tổng Hiểu Thần liếc mắt rồi nắm tay Tâm Lam vẫn chưa biết chuyện gì, đi ra bên ngoài không quan tâm đến Cố Minh Ngạn.

"Anh! Tài xế có chút chuyện nên em đến đón hai người! Xe có chút kẹt nên đến trễ một chút!" – Tổng Hiểu Thiên xuất hiện ôn tồn nói.

"Không sao! Chúng ta đi thôi. Khả Như có chút mệt mỏi sau chuyến bay dài nên về nhanh cho cô ấy nghỉ ngơi!" – Tổng Hiểu Thần nói, ánh mắt liếc nhẹ Tâm Lam, sắc mặt cô quả thực hơi nhợt nhạt một phần do sốc nhiệt nhưng một phần do sự xuất hiện của Cố Minh Ngạn.

"Hiểu Thần em rất nhớ anh, em có chuyện muốn nói với anh!" – Cố Minh Ngạn lại muốn nói gì đó Tổng Hiểu Thiên nhanh chóng tiến lên chặn giữa ba người rồi nhẹ nhàng nói.

"Xe em để phía trước anh lấy chạy về nhà đi, còn chuyện ở đây em giải quyết cho đừng để Kh... Thêm khó chịu" – Tổng Hiểu Thiên vừa tính nói nhưng nhanh chóng thư lại, đưa chìa khóa xe cho tổng Hiểu Thần, nhanh mắt liếc nhìn Tâm Lam rồi dõng dạc nhanh đi.

"Được gặp cậu ở nhà sau!" – Hiểu Thần không suy nghĩ nhiều nói. Tay vẫn gắt gao nắm bàn tay nhỏ của Tâm Lam không buông, cô bị anh kéo đi không kịp phản ứng gì chỉ có thể gật nhẹ đầu chào với Tổng Hiểu Thiên.

"Cô làm trò gì vậy? Chẳng phải chúng ta bảo sẽ làm có kế hoạch hay sao?" – Tổng Hiểu Thiên nhìn 2 người đi xa rồi tức giận quay lại nói với Cố Minh Ngạn.

"Tôi..." – Cố Minh Ngạn có phần ấp úng nói.

"Tôi không quan tâm nếu cô muốn tôi giúp cô thì cô phải nghe theo sự sắp xếp của tôi còn nếu không... Cô cũng biết sự lạnh lùng của anh trai tôi đến mức nào chắc cô cũng rõ!" – Tổng Hiểu Thiên nhếch môi cười nói rồi cũng quay người bước đi!

"Alo!" – Hiểu Thiên ngồi trên xe taxi nhận được điện thoại nhanh chóng bắt máy.

"Cái gì bệnh viện nào! Được tôi đến ngay!" – Mặt Hiểu Thiên tái nhợt, người anh run lên, không biết vì giận hay vì lo lắng nhưng anh không kiểm soát được cơ thể cứ thế run lên.

"Cho tôi đến bệnh viện Thành Đô nhanh lên một chút!" – Tổng Hiểu Thiên dùng giọng nói có phần run rẩy nói với người tài xế taxi.

Chiếc xe nhanh chóng rẽ vào hướng khác lao đi. Trong lòng Hiểu Thiên rối bời, anh nghĩ đến tình cảnh xấu nhất có thể xảy ra nhưng sau đó tự trấn an bản thân mình mọi chuyện rồi sẽ hoàn toàn không sao.

...

Sở Tâm Lam dần dần mở mắt dậy, đập vào mắt cô là trần cao màu trắng, những ánh đèn led trắng cứ thế gây gắt chiếu sáng xuống cô một cách chói mắt. Trong đầu cô nhớ lại chuyện xảy ra, cô cùng Tổng Hiểu Thần lên xe Hiểu Thiên và đi về nhà bất ngờ đến đoạn ngã tư thì có một chiếc xe lao đến ngược chiều cứ thế đâm thẳng về phía xe của hai người, thân thể Tâm Lam cứ thế lịm đi sau đó cô hoàn toàn không còn biết gì nữa.

"Hiếu Thần... Hiếu Thần!" – Tâm Lam nhủ mảy có gắng lên tiếng, cô không biết Hiếu thần bây giờ như thế nào, nhưng thân thể cô lại trở nên nặng nề, mọi cử động đều đột nhiên trở nên khó khăn thật nhiều.

"Gọi bác sĩ nhanh lên, thiếu phu nhân tỉnh lại rồi!" – Nghe đâu đó tiếng huyền nào có người la lên, tiếng bước chân dồn dập cuối cùng Tâm Lam cũng ý thức được mình đang ở bên viện.

"Tổng thiếu phu nhân cô có biết bây giờ là ngày hay đêm không?" – Bác sĩ bắt đầu hỏi những câu hỏi kiểm tra sự tỉnh táo của cô.

"Bây giờ là ban đêm!" – Tâm Lam nhìn ra cửa sổ cô phát hiện một màn đen đã bao phủ phía bên ngoài.

"Hiếu Thần thế nào? Tôi muốn đi gặp anh ấy! đầu tôi đau quá!" – Tâm Lam vừa nói, vừa đưa tay ôm đầu mình, đầu cô truyền đến một cơn đau như thể chết đi sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Tạ ơn Trời

"Cô đừng nhúng nhích sau khi tỉnh lại cần phải theo dõi thêm nhiều lắm! Đừng cho cô ấy làm gì gắng sức hiện sức khỏe cô ấy thật chưa ổn định!" – Bác sĩ quay sang nói với Lan tẩu, bà chắc nịch gật đầu quả quyết.

"Tổng Hiếu Thần đâu?" – Nhủ mảy vì cơn đau buốt truyền đến, Sở Tâm Lam vẫn cố gắng hết sức bình sinh níu lấy tay áo Lan tẩu nói, ánh mắt cô đờm đầy sự đau đớn cùng lo lắng.

"Tổng thiếu đang đi làm vài xét nghiệm sẽ nhanh chóng quay về đây thôi, cậu ấy không sao! Tổng thiếu phu nhân đừng lo lắng." – Lan tẩu nhìn cánh tay đang run rẩy nắm lấy tay áo bà, cố gắng trấn an cô.

"Xe va chạm ngay phía cô nên cô bị va đập nặng hơn, cũng may chỉ là máu bên ngoài màng cứng nên đã được nhanh chóng lấy ra. Hiện tại cô đừng có xúc động không tốt sức khỏe!" – Bác sĩ cố gắng hết sức khuyên can bệnh nhân.

"Tôi... Đầu tôi đau quá làm ơn cho tôi giảm đau, đầu tôi đau quá!" – Tâm Lam ôm đầu, nước mắt cô lăn dài. Cơn đau buốt truyền đến như muốn đòi mạng của cô vậy.

"Được cô đợi một chút!" – Nói đoạn bác sĩ đi ra bên ngoài, một lát sau y tá nhanh chóng tiến vào tiêm cho cô 1 mũi cơn đau cũng bắt đầu giảm từ từ! Tuy không phải hết hoàn toàn nhưng khả dĩ chịu được. Biết được Tổng Hiếu Thần hoàn toàn không sao cô liền cảm thấy cả người vô cùng nhẹ nhàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

"Lan tẩu, Khả Như sao rồi!" – Tổng Hiếu Thần đã nghe bác sĩ thông báo tình trạng của Sở Tâm Lam, vừa vào phòng nhìn thấy Tâm Lam đã ngủ yên liền hướng Lan tẩu hỏi thăm tình hình.

"Tổng thiếu phu nhân có tỉnh lại nhưng hiện đang ngủ rồi! Cô ấy cứ tìm cậu mãi!" – Lan tẩu nhỏ giọng đáp.

Tổng Hiếu Thần được người diu ngồi xuống giường bên cạnh Tâm Lam, anh quay đầu nhìn cô an nhiên ngủ mà nhẹ nhõm. Khi tai nạn xảy ra nhìn Tâm Lam mềm nhũn bên cạnh khiến anh vô cùng sợ hãi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ Tổng Hiếu Thần có nỗi sợ lớn đến như vậy. Đến hôm nay khi nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đó trong lòng vẫn còn chút co thắt. Hai bàn tay anh vô thức nắm chặt lại.

"Việc tôi nói cậu tra như thế nào rồi?" – Tổng Hiếu Thần quay lại bộ dạng nhàn nhạt lạnh lùng thường ngày nói. Sở Tâm Lam nghe tiếng nói chuyện nhận ra giọng nói của Tổng Hiếu Thần, tuy đã ngất thuốc nhưng cô vẫn cố gắng mở đôi mắt dầy dề nhìn anh, cô thật sự muốn tận mắt nhìn thấy anh hoàn toàn bình an mới cảm thấy yên lòng.

"Thưa Tổng thiếu tôi đã tra được người tông xe thẳng hai người chính là một tên nghiện được người khác thuê, chiếc xe cũng là chiếc xe ăn trộm, biển số giả! Còn về xe của anh chạy, thì theo quan sát camera tại bãi xe, có người đã đến động tay chân!" – Người thanh niên đứng bên cạnh Tổng thiếu nhanh chóng báo cáo.

"Điều tra nhanh cho tôi đằng sau là ai, dám đụng đến Tổng Hiếu Thần này, tôi thật quá hiền rồi!" – Tổng Hiếu Thần giận dữ rằng hai hàm răng siết chặt, tay nắm quyền đặt lên bàn.

"Vâng có tin tức tôi sẽ nhanh chóng đến báo cáo với anh!" – Người thanh niên nhanh chóng cúi chào kính cẩn rồi đi ra bên ngoài.

"Hiếu Thần!" – Tâm Lam nhẹ nhàng lên tiếng, Hiếu Thần liền xoay người về phía cô ánh mắt anh nhu tình ôn hậu như mặt hồ mùa thu.

"Khả Như em thấy trong người thế nào?" – Hiểu Thần bước xuống giường có chút đau, mặt anh khẽ nhăn lại nhưng vẫn cố nở nụ cười nhìn cô vui vẻ.

"Anh có sao không? Nhìn anh có vẻ đau nhiều!" – Tâm Lam nằm trên giường, nhủ nhủ mắt nói. Hiểu Thần đến bên cô âu yếm, anh ngồi nhẹ nhàng lên mép giường của cô, bàn tay nhẹ nhàng chạm vào gương mặt có phần xanh xao hơn ngày thường rất nhiều của cô.

"Anh không sao!" - Tổng Hiểu Thần cười ôn nhu nói với cô, thật sự anh chỉ bị va đập một chút người bị nặng hơn chính là cô, chủ ý của tai nạn có thể suy diễn đang nhắm vào Sở Tâm Lam.

"Nhìn em thế này kì cục lắm đúng không!?" - Sở Tâm Lam thấy anh không sao liền thấy vô cùng hài lòng, thấy ánh mắt anh nhìn mình nên có chút e thẹn nói.

"Kiểu này Khả Như nhà chúng ta sẽ cần nhiều nón trong thời gian rồi!" – Tổng Hiểu Thần trêu chọc quả đầu cạo trọc đang được quấn băng của Tâm Lam.

"Kiểu này thì Tổng thiếu chắc phải chi bọn tiền rồi!" – Nói xong cô khẽ nhủ mày vì con đầu truyền tới nhưng để Hiểu Thần không đau lòng cô vội nở nụ cười gương gao trấn an.

"Ngốc đầu thì đừng có cố gắng cười! Anh nhất định không bỏ qua cho kẻ đã làm những chuyện này!" – Tổng Hiểu Thần ánh mắt sắc lạnh nói quả thật anh không biết ai to gan làm nên chuyện ày, ánh mắt anh chuyển sang sự tức giận kèm theo lạnh lùng khiến người đối diện có chút rùng mình.

Tâm Lam ngạc nhiên khi nghe điều đó nhưng quả thật bản thân cô quá mệt để hỏi rõ, con buồn ngủ lại ập đến bất ngờ Tâm Lam nhẹ nhàng nắm tay Hiểu Thần như trấn an anh rồi lìm dìm không chống cự lại được con buồn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Kẻ đứng đằng sau

"Em đang làm gì đó?" – Tổng Hiểu Thần vẫn vậy, bộ vest lịch lãm, thân hình như một kiệt tác mở cửa phòng bệnh bước vào, âm giọng còn chứa đầy sự ngạc nhiên nói. Vì thương tích anh nhẹ hơn cô rất nhiều mặt khác khả năng bình phục cũng khá nhanh nên đã nhanh chóng quay trở lại Tổng thị.

"Chào anh! Anh đi làm về rồi à! Cho tôi ngồi xuống có chút không quen!" – Câu đầu Tâm Lam vui vẻ khi nhìn thấy Tổng Hiểu Thần, câu sau cô nói với nhân viên bệnh viện – "Cảm ơn cô, hôm nay tới đây thôi. Hẹn cô ngày mai nhé!" – Sau khi ngồi xuống giường Tâm Lam nhẹ giọng ôn nhu nói, cô điều dưỡng mỉm cười gật đầu chào Tâm Lam cùng với Hiểu Thần rồi đi ra bên ngoài. Ra đến cửa cô có quay lại nhìn Hiểu Thần một cái rồi mới đóng cửa bước ra ngoài.

"Hiểu Thần anh đi đến đâu cũng như cục mỡ gọi mèo vậy nhì?" - Nhìn thấy cánh cửa đóng lại hần hơi Sở Tâm Lam mới chậm rãi lên tiếng trêu chọc.

"Hừ em ghen à?" – Hiểu Thần có chút buồn cười với cái hình ảnh so sánh của Tâm Lam

"Không thèm!" – Cô biểu môi xì ra một tiếng.

"Ban nãy em đang làm gì vậy?" – Hiểu Thần nhủ mày nhưng miệng vẫn thể hiện nụ cười, anh cảm thấy cô vợ của mình càng ngày càng đáng yêu.

"Bác sĩ bảo em cần tập vật lý trị liệu vì em mổ não, phần máu tụ nó ảnh hưởng vỏ não vận động nên hiện tại vận động như trước hơi không thoải mái cần phải tập một chút. Nhưng anh đừng lo vợ anh không thành một người phề được đâu!" – Tâm Lam thở thụt ra nói, xong cuối cùng nhìn nét mặt có chút sa sầm của Hiểu Thần cô vui vẻ trấn an.

"Dù em thế nào cũng là em mà! vợ anh." – Hiểu Thần ôn nhu nói, anh đưa bàn tay nhẹ nhàng chạm lên gò má của cô, anh thật sự rất thích chạm lên nó.

"Tôi nay anh lại không về nhà à?" – Tâm Lam nhìn Hiểu Thần bình tĩnh hỏi. Hiểu Thần chỉ bị xây xát nhẹ cho nên sau khi nằm viện 2 hôm kiểm tra toàn bộ không có gì bác sĩ đã cho anh xuất viện vì quả thật công việc của Tổng thị mỗi ngày lại chất chồng cao thêm. Nhưng vì sợ Tâm Lam ở viện một mình không thoải mái nên nếu không cần làm việc đêm Hiểu Thần đều đến chăm sóc cô. Tâm Lam vui vẻ uống thuốc rồi nhanh chóng nghe theo sự ép buộc của Hiểu Thần ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ, với lý do hôm nay cô hoạt động nhiều chắc chắn là rất mệt.

- Tiếng gõ cửa Một thanh niên bận nguyên bộ quần áo màu đen bước vào cung kính cúi người chào Tổng Hiểu Thần

"Chuyện điều tra như thế nào rồi!?" – Tổng Hiểu Thần đánh giọng nói, gương mặt âu yếm ban nãy đã không còn nữa mà thay vào đó là sự lạnh lùng đến chết người.

"Thưa Tổng thiếu sau khi điều tra tên đụng vào xe hai người, thật sự hần rất kín tiếng dù chúng ta đe dọa nhiều đường. Sau khi điều tra nguồn tiền trong

tài khoản của hắn thì có một số tiền lớn được đưa đến ngay sau khi tai nạn được xảy ra."

"Ai là người gửi!?" – Tống Hiểu Thần tựa lưng vào ghế sofa nhàn nhạt hỏi.

"Nó được chuyển rất tài tình qua 3 lần tài khoản trong 1 ngày. Và người chuyển nó là Cố Minh Ngạn!"

"Cố Minh Ngạn!" – Tống Hiểu Thần nghe cái tên, mặt anh giận đến tái đi, anh hận ngày đó không giết quách cô ta cho rồi để mọi chuyện trở nên phức tạp đến như vậy! Hiểu Thần đưa mắt nhìn Tâm Lam đang nằm yên như ngủ trên giường – "Bằng mọi cách mang cô ta gặp tôi vào ngày mai!" - Hiểu Thần nói từng lời qua hàm răng đang nghiến chặt vì tức giận.

"Còn chuyện này... Tôi không biết tại sao món tiền ấy trước hôm đó 2 ngày được chuyển từ tài khoản của cậu Tống Hiểu Thiên!" – Cái tên cuối cùng được thốt ra khiến toàn thân Tống Hiểu Thần chấn động. Chính Sở Tâm Lam đang giả vờ ngủ cũng chấn động mở to mắt nhưng may mắn cô quay người về hướng kia nên Hiểu Thần không nhìn thấy.

"Chuyện này chính xác chứ?" – Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh Hiểu Thần hỏi lại, ánh mắt cố ý lướt về phía lưng Tâm Lam thấy cô vẫn nằm im như trước, nên trong lòng có chút nhẹ nhõm.

"Tống thiếu, tin này tôi đã cố ý tra nhiều lần để xem độ chính xác rồi!"

"Được rồi ngày mai mang Cố Minh Ngạn đến gặp tôi!" – Tống Hiểu Thần thấp giọng nói, người thanh niên áo đen nhanh chóng cúi chào và quay người đi mất. Để lại trong căn phòng là hai con người. Một người giả vờ ngủ nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng mất mát cô không ngờ sự hận thù trong tình yêu của hai người kia lại quá lớn đến mức muốn lấy cả mạng của cô.

Tống Hiểu Thần thì ngồi trầm ngâm suy nghĩ một chút khẽ đứng lên cởi áo vest bên ngoài và caravat ra, nhẹ nhàng bước đến bên Tâm lam, cúi nhẹ xuống hun nơi bàn tay cô đang đặt trên giường, rồi khẽ nằm lên chiếc giường đơn còn lại trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Tôi là Tống Hiểu Thần

Xung quanh Cố Minh Ngạn là một màu đen, miệng cô bị bịt bằng băng dính nên dù cô muốn kêu la thế nào vẫn không được, người ta đưa cô đến một nơi nào đó, những người bắt cô là ai cô cũng không biết. Trong lòng Cố Minh Ngạn vô cùng lo lắng.

Đột nhiên có người mở bịt mắt của cô ra cũng như băng dính Cố Minh Ngạn nhìn xung quanh hiện tại cô được ngồi giữa một căn phòng rất lớn có thể xem là một nhà kho nhưng hiện bên trong vô cùng trống trải. Xung quanh cô toàn những người là mặt.

"Các người là ai tại sao lại bắt tôi đến đây? Tôi có thù oán gì với các người!" – Cố Minh Ngạn hét to như sợ miệng mình lại bị bịt lần nữa.

Nhưng những người xung quanh hoàn toàn không quan tâm đến Cố Minh Ngạn, đột ngột cánh cửa mở ra bóng dáng một người cao cao bước vào đến khi đến gần thì Minh Ngạn mới nhận ra đó là Tống Hiểu Thần.

"Hiểu Thần cứu em với, những người này đột nhiên bắt em đến đây!" - Cố Minh Ngạn thấy anh liền lên tiếng nói, cô cảm thấy có chút vui mừng.

"Cô vẫn không hiểu những gì tôi nói sao? Tôi đã quá từ bi nên cô quên mất thủ đoạn của Tống Hiểu Thần này thâm trầm như thế nào sao?" – Tống Hiểu Thần lạnh lùng nói với Cố Minh Ngạn, cô bất ngờ rồi cái lạnh nhanh chóng bao phủ chiếm lấy thân xác cô khiến cô rùng mình.

"Ý anh là sao, thả em ra em nói rõ với anh! Em cho anh biết một niềm vui bất ngờ!" – Cố Minh Ngạn có chút lẩm lét e thẹn nói. Cô đưa ánh mắt chứa đầy hy vọng nhìn Tống Hiểu Thần.

"Tôi đã nói với cô tránh xa Triệu Khả Như một chút, nhưng cô xem lời tôi nói như gió thoảng qua đúng không? Tôi nói rồi cô đã gây ra những gì cho Khả Như tôi sẽ bắt cô nếm lại gấp 10 lần!" – Tống Hiểu Thần nghiến răng nói, ánh mắt anh lộ rõ sự chán ghét người phụ nữ trước mặt.

"Không, không, không, không phải em làm anh nghi oan cho em rồi!" – Cố Minh Ngạn dùng vẻ mặt nhu nhược cố gắng để lấy lòng Tống Hiểu Thần nhưng đáp lại cô nhận được chỉ là ánh mắt chán ghét đến tận cùng.

"Cô còn chối nữa sao? Cô nghĩ tôi tin những gì cô nói sao? Cô muốn tôi xử lý cô như thế nào?" – Tống Hiểu Thần khom người nâng cằm Cố Minh Ngạn nói. Ánh mắt anh chứa đầy sự băng giá

"Em đang mang trong người đứa bé là con của anh! Nhân chứng cho tình yêu của chúng ta!" – Cố Minh Ngạn hét to lên khi thấy Tống Hiểu Thần xoay người bước đi bỏ lại cô. Nghe những điều đó toàn thân Hiểu Thần có chút bất động sau đó lại từ từ quay lại nhìn cô, trái với sự mong chờ một gương

mặt hạnh phúc lại chính là gương mặt vô cùng tức giận của Tống Hiểu Thần.

"Đứa nhỏ này là con của anh, anh có thể đi xét nghiệm DNA, em không dám lừa dối anh!" – Cố Minh Ngạn cố gắng nói, cô hồi hã bảo chữa cô sợ chỉ một chút nữa thôi Hiểu Thần sẽ quay đi không nghe cô giải thích nữa.

"Con tôi ư! Hahah cô làm tôi buồn cười quá! Cô nghĩ con của Tống Hiểu Thần này ai cũng có thể sanh cho hay sao? Cô nghĩ tôi bên ngoài trước đây có bao nhiêu phụ nữ nếu ai cũng có thể dễ dàng mang thai sinh con cho tôi như vậy Tống gia hiện tại phải con đàn cháu đống chứ!" – Hiểu Thần cười nhếch mép nói, ánh mắt anh lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt ghê tởm như cô chính là loại rắn rết xấu xa.

"Anh nhưng đây là con chúng ta, là tình yêu của chúng ta!"

"Yêu, ngay từ lúc đầu tôi đã nói với cô tôi không yêu cô chỉ do cô tự mình hảo huyền về tình yêu!"

"Không là do Triệu Khả Như cô ta xuất hiện anh mới như vậy! Tất cả là lỗi của cô ta!" – Ánh mắt Minh Ngạn lông lên hung ác, người cô run lên vì chấn động.

"Tôi không đánh phụ nữ nhưng không có nghĩa là tôi không xử được cô! À sẵn tôi nói cho cô biết rằng mang thai dễ thì dễ lắm nhưng sanh ra được hay không mới là chính. Cô nên nói lời chia tay với nó đi tôi cho cô ít thời gian!" – Nói xong Tống Hiểu Thần xoay người rời đi, gương mặt anh đờ đờ sát khí, đã hại Triệu Khả Như như vậy còn muốn sinh con cho anh đúng là loại đàn bà gai độc.

"Không Hiểu Thần nó là con anh, anh không được độc ác như vậy Hiểu Thần anh suy nghĩ lại đi chúng ta từng vui vẻ với nhau biết bao! Hiểu Thần!" – Cố Minh Ngạn khóc như sắp ngắt, tiếng khóc, tiếng la chới tay của cô như lọt sâu vào vực thẳm cứ như vậy bóng lưng Tống Hiểu Thần dần rời xa cô.

Một người thanh niên cầm cái ống tìm đi đến trước mặt Cố Minh Ngạn. Mắt cô mở to tròn lên, cô bắt đầu ra sức giãy giụa la hét.

"Anh làm gì vậy, tránh xa tôi ra tránh ra." – Ngoại trừ chiếc miệng có thể hét la thì toàn cơ thể Cố Minh Ngạn bị bất động bởi cô hoàn toàn bị khống chế trên ghế. Người thanh niên nhanh chóng tiếm vào người cô chất gì đó. Nhanh chóng Minh Ngạn thấy mọi thứ xung quanh mờ ảo rồi tối sầm xuống

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Một đêm mất hết

Khi Cố Minh Ngạn tỉnh lại đập vào mắt cô chính là trần nhà màu trắng, đầu óc cô vẫn còn choáng váng cô từ từ ngồi dậy nhìn thấy tay mình đang cầm dịch truyền thì nhủ mảy nhớ lại chuyện gì đã xảy ra. Ánh mắt cô hoảng sợ nhìn xung quanh miệng cô nói như hét.

"Con tôi đâu, mấy người đã làm gì con tôi! Con tôi đâu?"

"Có tiểu thư nếu cô đã tỉnh thì tôi sẽ đưa cô về nhà hiện mọi người trong nhà cô đang đợi cô!" – Một người bạn áo vest nghiêm chỉnh dùng ánh mắt lạnh lùng có chút khinh thường nói với Minh Ngạn.

"Con tôi đâu?" – Minh Ngạn la hét, cô không quan tâm cái phao cứu vớt duy nhất của cô là nó, cô cần biết nó như thế nào rồi.

"Tôi nghĩ cô đã nói xong lời tạm biệt với nó rồi!" - Người đàn ông đứng bên cạnh lạnh lùng nhíu mày, anh gặp khá nhiều phụ nữ rồi nhưng hạng người như Cố Minh Ngạn lại là lần đầu gặp được.

"Không!!! Triệu Khả Như chính cô đã gây ra tất cả tôi sẽ không tha cho cô Triệu Khả Như!" – Cố Minh Ngạn đau đớn hét toáng lên, miệng không ngừng nguyên rủa Khả Như. Mắt cô sọc lên tia máu điên loạn, cô không thể tin được Tống Hiểu Thần lại có thể nhẫn tâm độc ác đến như vậy, đến đứa con ruột thịt của chính mình cũng không nhận lấy nữa.

"Sẵn tôi cũng nói với cô Cố gia đã tuyên bố phá sản, không chịu được cú sốc quá lớn Cố tổng đã lên con nhồi máu qua đời tối qua. Gia đình cô đang bị rất nhiều chủ nợ tìm đến. Tôi nghĩ cô nên quay về nhà!" - Người đàn ông nhàn nhạt nói.

"Cái gì? Anh nói cái gì!" – Cố Minh Ngạn như không tin vào tai mình. chỉ trong một đêm cô mất tất cả, mất đi đứa bé cô nghĩ sẽ là cái phao cho cô nương nhờ, mất đi người cha, mất đi công ty, mất hết tiền bạc.

Trong lòng Cố Minh Ngạn nhận biết rất rõ tại sao cô tới nông nổi này, lòng cô thâm nguyên rủa Triệu Khả Như, cô lấy sinh mạng mình ra thề có ngày cô sẽ trả lại cho Triệu Khả Như cả vốn lẫn lời.

.....

"Hắt xì ~~~ ắt xì ~~~ hắt xì ~~~" – Khả Như đang ngồi tựa ghế ngoài ban công bất ngờ hắt xì nhiều cái. Cô đã được bác sĩ cho về nhà tịnh dưỡng, mỗi ngày sẽ có nhân viên đến giúp cô tập vật lý trị liệu. Việc về nhà khiến tâm tình Tâm lam có chút tốt lên, cô được gặp mặt những người quen thuộc, không còn một mình đối diện với những bức tường trắng lạnh lùng nơi bệnh viện nữa liền khiến cô vô cùng vui vẻ.

"Sao lại ra đó ngồi giờ này để hắt xì như vậy?" – Tống Hiểu Thần vừa vào cửa đã nghe tiếng hắt hơi của Tâm Lam khẽ nhủ mày vừa nói vừa bước đến bên cô lấy khăn choàng phủ lên người cô. Nghe giọng điệu liền biết anh đang không được vui vẻ.

"Anh về rồi à!" – Tâm Lam vui vẻ cười, nụ cười của cô làm trái tim Hiểu Thần trở nên ấm áp.

"Hôm nay em có tiến bộ không?" – Âu yếm ngồi xuống bên cạnh cô nhẹ nhàng ôm cô nhưng vẫn chưa thể hành động mạnh tay vì hiện cô vẫn còn rất khó khăn.

"Hôm nay tốt lắm đã đi được 10 bước chân!" – Tâm Lam hào hứng nói, từ lúc bị thương việc về trang phục mới đối với cô là bất khả thi nên mọi thứ vui vẻ đều chỉ tập trung lại là mỗi ngày nói chuyện với Tống Hiểu Thần.

"Như vậy thật tốt, có về về nhà làm em hồi phục nhanh hơn!" - Tống Hiểu Thần nhìn gương mặt người đối diện vui vẻ hiện rõ trên ánh mắt, hai má hồng hồng khiến anh liên tưởng đến những đứa trẻ đang khoe thành tích của mình với bố mẹ mỗi khi đi học về.

"Đúng vậy, về nhà tinh thần rõ ràng tốt lên!" - Tâm Lam vốn dĩ rất muốn về nhà cho nên đương nhiên cô liền tán thưởng việc đó vô cùng.

Hai người vui vẻ nói chuyện với nhau một lúc. Chuyện người đứng sau tai nạn này là ai cô cũng biết, cô cũng thấy rất lạ sau khi cô bị tai nạn cho đến bây giờ vẫn chưa hề thấy mặt Tống Hiểu Thiên, có hỏi Lan tẩu nhưng bà cũng bảo không rõ. Chuyện trong Tống gia có những việc người làm trong nhà dù thân tín như Lan tẩu cũng không biết.

"Tống Hiểu Thiên dạo này như thế nào em không gặp cậu ấy?" – Tâm Lam thấy tâm tình Hiểu Thần đặc biệt tốt nên ngập ngừng mở lời.

"Hiện cậu ấy đang ở Mỹ, chắc sẽ ở bên đó một thời gian!" – Hiểu Thần trầm mặc nói, giải quyết Cố Minh Ngạn không khó nhưng giải quyết Tống Hiểu Thiên mới thật sự khiến anh phải đau đầu.

"Ohm vậy cũng tốt!" – Tâm Lam gật đầu đồng ý. Hiểu Thần nhủ mày anh không biết ý tốt của cô là gì, anh không đoán ra được ý nói của cô nên nghi hoặc nhìn cô. Đáp lại cho anh là nụ cười ôn hòa của Tâm Lam.

"Em nhìn này hai má lạnh hết rồi, nhanh chóng vào trong thôi!" - Tống Hiểu Thần đưa tay chạm lên gò má Sờ Tâm Lam liền nhủ mày nói.

"Đầu có lạnh!" - Tâm Lam chu môi toang cái lại.

"Để anh đưa em vào!" - Nói đoạn Tống Hiểu Thần nhẹ nhàng bế cô lên đi vào bên trong và đặt lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cố nhân

Thời gian cứ vậy êm đềm trôi qua như thể chưa bao giờ có bất kỳ một biến cố nào xảy ra cả. Tâm Lam cũng nhanh hồi phục quay lại với công việc hàng ngày của cô, tuy bị Tống Hiểu Thần quản chế nhiều hơn trước nhưng cô cũng biết anh cũng chỉ lo lắng cho nên cô hoàn toàn không có quá gây gắt chống lại.

"Sinh thần lần này của lão gia chúng ta nên làm như thế nào?" – Tống phu nhân đang dùng cơm thì đột ngột lên tiếng phá tan đi không khí im lặng trong bữa ăn.

"Hừ năm nay không nên làm quá um sùm không tốt. Tống gia chúng ta năm nay có nhiều chuyện quá rồi!" – Tống lão gia nhàn nhạt trả lời.

"Dù vậy chúng ta cũng không thể sơ sài sinh thần 61 của ba được! Đây là một mốc sinh thần quan trọng mà!" – Tống Hiểu Thần nhàn nhạt nói. Anh biết tuy ngoài mặt Tống chủ tịch nói như vậy nhưng không phải hoàn toàn là như vậy.

"Đúng rồi nhân dịp này chúng ta gọi Hiểu Thiên về nhé, cũng hơn nửa năm không gặp nó rồi!" – Tống phu nhân nhận thấy tâm tình tốt đẹp của Tống Hiểu Thần nên lên tiếng, gương mặt vẫn nôm nớp trông ngóng biểu hiện của Tống Hiểu Thần. Nghe bà nói như vậy anh không quá bất ngờ, trên gương mặt hiện lên ý không hài lòng nhưng cũng chỉ thoáng qua nơi ánh mắt.

"Cũng được nhân dịp này gọi nó về đi. Bên kia cũng không nhất định không có nó sẽ không hoạt động được!" – Tống chủ tịch cũng nhanh tán thành, cả hai người đều quay lại nhìn trông đợi ý của Tống Hiểu Thần.

"Nếu vậy thì gọi Hiểu Thiên về giúp chuẩn bị buổi tiệc rượu cũng tốt!" – Hiểu Thần nhẹ nhàng lấy khăn ăn lau miệng chậm rãi nói rồi đứng lên rời khỏi bàn ăn. Tâm Lam im lặng ngồi cạnh bên quan sát, cô thật sự có chút quan ngại về việc hai anh em Tổng gia này đối mặt với nhau.

Sau đó những người phụ nữ Tổng gia hay nói cách khác chính Tổng phu nhân và Sở Tâm Lam hoàn toàn bị cuốn vào những công việc không tên chuẩn bị cho buổi tiệc sinh thần, đôi khi Tâm Lam nhận thấy tiệc tùng của người giàu có thật phiền phức, tiền của sử dụng cũng không phải là ít. Danh sách khách mời dài như một cái sớ đã vậy toàn những nhân vật tiếng tăm máu mặt trên thương trường. Có những ngày mệt mỏi đến mức Tâm Lam đã lần đùng ra ngủ trước cả khi Tổng Hiểu Thần trở về nhà.

"Hiểu Thần và Khả Như đi đâu à?" – Tổng phu nhân nhanh nhẩu hỏi khi thấy Hiểu Thần đang có ý đưa Tâm lam ra ngoài.

"Vâng hôm nay con có tí chuyện cần Khả Như đi với con!" – Tổng Hiểu Thần quay sang nhanh chóng trả lời trước khi Tâm Lam kịp mở miệng đáp.

"À vậy à, hôm nay chúng ta có hẹn người làm thiệp mời đến đây lúc mấy giờ Khả Như nhỉ?"

"Dạ tầm 10h thưa mẹ!" – Tâm Lam nhanh chóng trả lời.

"Vậy con tranh thủ về nhé!" – Tổng phu nhân nói.

"Chắc không kịp quá, mẹ cứ chọn mẫu mẹ thích nhé. Hôm nay tụi con chắc về nhà muộn một chút! Con xin phép muộn rồi nên con đi trước a!" – Nói đoạn không đợi Tổng phu nhân trả lời Hiểu Thần cứ thế lôi kéo Tâm Lâm xe.

"Chúng ta đi đâu?" – Sau khi đã yên vị trên xe, xe từ từ lăn bánh khỏi biệt thự Tổng gia thì Tâm Lam nhủ mảy hỏi.

"Đến nơi em sẽ rõ. Những chuyện về buổi tiệc em đừng nghĩ đến nữa!" – Tổng Hiểu Thần cười cười nói. Nhìn gương mặt có chút tinh nghịch quái dị của Hiểu Thần Tâm Lam chỉ nhếch môi cười quay ra nhìn khung cảnh bên ngoài.

Xe cứ thế chạy bon bon trên đường rồi rẽ vào một nơi mang đến cho Tâm lam cảm giác vô cùng thanh lịch.

"Chúng ta đến đây làm gì?" – Tâm Lam vừa bước theo Hiểu Thần vừa hỏi nhưng anh chỉ cười không trả lời với cô.

"Tôi đã đặt chỗ trước Triệu Khả Như!" – Tổng Hiểu Thần nói chuyện với nhân viên lễ tân. Sau đó quay sang nhìn Tâm Lam ôn nhu.

"Em ở đây thư giãn nhé anh có cuộc họp lúc 9h tầm hơn 11h sẽ quay lại nhé! Ngoan nhé!"

"Này Hiểu thần nhưng em ở đây làm gì?" – Bỏ lại tiếng gọi của Tâm Lam lọt tồm phía sau. Tâm Lam tính bước đi theo anh nhưng phục vụ nhanh chóng bước lên cười với cô.

"Triệu tiểu thư mời cô đi lối này!" – Tâm Lam có chút bối rối nhưng sau đó cũng nhanh chóng dời bước đi theo. Tổng Hiểu Thần nhìn thấy cô những ngày qua quá mệt mỏi với việc chuẩn bị tiệc rượu cho nên hôm nay lấy cớ muốn cô có được một ngày thư giãn nghỉ ngơi thật thoải mái cho nên mang cô đến đây.

Tâm Lam khẽ cười có một sự âm áp lan to trong lòng.

Sau khi làm full dịch vụ chăm sóc cơ thể Tâm Lam được hướng dẫn sang khu vực chăm sóc tóc. Cô nhàn nhạt lười biếng nhâm nhi tách trà cho người khác chăm sóc cho mái tóc của mình, trong lòng vô cùng cảm thán quả thật làm người giàu thật sướng đó cũng chính là lý do vì sao những người có tiền thường thật sự rất đẹp.

"Chào, Chu phu nhân mời cô ngồi!" – Tiếng chào đón của tiếp viên gây sự chú ý của Tâm Lam, cô có chút bất động thanh sắc nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ được gọi là Chu phu nhân kia nhìn mình thì cô nhanh quay mặt đi như không để ý đến. Tâm Lam không còn nhâm chán nữa sự chú ý của cô liền xoay quanh Chu phu nhân kia trong suốt khoảng thời gian nhân rồi của cô tại khu vực tóc này.

"Đau quá! Cô làm ăn cái kiểu gì vậy? Cô là ai vậy tại sao Mỹ Mỹ không làm cho tôi mà đưa cô vào hả?" - Chu phu nhân hét lớn lên, ánh mắt vô cùng hung dữ.

"Tôi xin lỗi phu nhân, tôi đang kéo tóc cho cô không ngờ cô lại khom người xuống nên vô tình giựt căng tóc ạ!?" – nhân viên phục vụ nhỏ bé run sợ nói.

"Ý của cô là lỗi của tôi chứ không phải của cô đúng không? Mỹ mỹ đâu?" – Chu phu nhân vẫn cố ý la lớn.

"Chu phu nhân bình tĩnh a! Thật sự thì cô bé này cũng không phải cố ý!" – Người phục vụ cho Tâm Lam cũng cố gắng nói đỡ giúp người kia một chút mong không khí bớt ồn ào và xôn xao.

"Tôi bỏ tiền ra các cô phải phục vụ tôi, ở đó còn cãi nữa! Nếu hôm nay tôi không được nơi này trả lời hay lời xin lỗi thỏa đáng tôi sẽ không buông tha đâu!" – Chu phu nhân càng lớn tiếng, gương mặt trở nên vô cùng đáng ghét.

Tâm Lam im lặng theo dõi mọi chuyện diễn ra trong đầu cô nhớ đến khi trước khi cô còn là Sở Tâm lam cũng bị một người ý mình có tiền có thế đã ép cô đến mức bị đuổi việc, tình cảnh của cô ngày đó cũng y như cô nhân viên phục vụ này nhỏ bé, thấp hèn và không có tiếng nói. Cứ ngỡ chuyện đó đã đi vào dĩ vãng nếu như hôm nay cô không tình cờ gặp lại người đàn bà đó. Ngay từ khi người phụ nữ đó bước vào cô đã nhận ra bà ta nhưng không nghĩ

qua thời gian lâu như vậy tính nết cũng không khá hơn.

"Xin phu nhân tha cho em em không thể bị đuổi việc xin cô!" – Người phục vụ vội vàng cúi người cầu xin Chu phu nhân đó.

"Tôi coi xem cô hay tôi chủ cô sẽ tin ai!" – Về mặt Chu phu nhân nhếch lên để lộ sự kiêu ngạo vô cùng.

"Cô có lỗi sao còn lớn tiếng như vậy?" – Sở Tâm Lam ôn tồn nói, âm thanh có phần chậm rãi nhưng lại hàm chứa sự lạnh lùng bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Gậy ông đập lưng ông

Nghe tiếng Tâm Lam nói mọi người đều quay ánh mắt ngạc nhiên lại nhìn cô, cùng lúc đó quản lý khu spa cũng đã đi đến.

"Cô nói cái gì?" – Chu phu nhân như không tin vào tai mình, mở trừng mắt nhìn Sở Tâm Lam. Người phụ nữ trước mặt bà chưa từng gặp qua trong lòng chắc chắn không phải người có thể lực gì lớn, nên liền hùng hổ trừng mắt.

"Cảm ơn em tôi rất hài lòng về mái tóc!" – Tâm Lam cười vui vẻ với nhân viên phục vụ của mình, bước từng bước chậm rãi nhưng để lộ ra phẩm chất vô cùng sang trọng đến trước người nhân viên phục vụ đang quỳ gối trên đất van xin, tay đưa ra kéo cô bé dậy, không quan tâm gì đến nét mặt lúc xanh lúc đỏ của Chu phu nhân.

"Cô là ai lại xía vào chuyện cả tôi! Cô biết tôi là ai hay không?" – Chu phu nhân lớn tiếng trừng mắt nói với Sở Tâm Lam.

"Em nên đứng lên, có những việc không phải lỗi của mình em cần gì phải hạ mình xin lỗi những dạng người không có lý lẽ như vậy?" – Tâm lam vẫn xem như Chu phu nhân kia vô hình, ngày trước cô là Sở Tâm Lam nhỏ bé cô có thể bị ức hiếp nhưng bây giờ cô không phải là như xưa nữa cô nhất định phải để cho cái người họ Chu này biết được người nghèo thì vẫn có lòng tự trọng của người nghèo.

"Cô, cô là ai mà dám nói tôi như vậy!" – Chu tiểu thư tức giận giơ cánh tay lên cao như đang hăm dọa Sở Tâm Lam.

"Nếu cô dám đánh xuống bạt tay đó, tôi sẽ cho ngày mai không đến được với cô nữa!" – Một giọng nam lạnh lùng nhàn nhạt vang lên, tuy giọng nói từ tốn nhưng vẫn nghe ra có vài phần khản trương trong đó. Tống Hiểu Thần bước vào thu hút tất cả sự chú ý trong căn phòng vào anh.

Bàn tay đang giơ cao của Chu phu nhân có phần chần chừ. Sở Tâm Lam nhìn thấy Hiểu Thần bước vào cô cười với anh một cái rồi nhanh chóng đỡ cô bé phục vụ đứng dậy sang một bên.

"Tôi cảm thấy mặt mũi Chu phu nhân ngày càng lớn nhĩ? Tới vợ của Tống Hiểu Thần tôi đây cô cũng dám đưa tay lên đánh sao?" – Tống Hiểu Thần lại nhàn nhạt nói. Chu phu nhân bất động thanh sắc cả kinh nhìn Tống Hiểu Thần rồi lại đến Sở Tâm Lam.

"Đây là vợ Tống thiếu sao tôi tôi...?" – Chu phu nhân run rẩy nói.

"Tôi không nghĩ Chu phu nhân oai phong ban nãy lại có thể có được cái bộ dạng run sợ này đây!" – Sở Tâm Lam nhìn một lượt Chu phu nhân nói.

"Tôi không biết là Tống thiếu phu nhân đã thất lễ với cô, mong cô đại lượng bỏ qua cho tôi" – Chu phu nhân vô cùng thức thời nhanh chóng quay sang nhận lỗi với Sở Tâm lam.

"Quản lý, chuyện này lỗi do cô Chu đây giựt tóc nên cô bé này phản ứng không kịp, dẫn đến chuyện này! Thật ra chuyện cũng không có gì là lớn lao nên thôi chuyện chấm dứt tại đây đi!" – Sở Tâm Lam ôn tồn quay sang nói với quản lý spa. Chu phu nhân nghe được điều này thì trong lòng có chút nhẹ nhõm.

"Cũng chỉ là hiểu lầm mọi người đều bỏ qua hết như vậy đều vui vẻ!" – Chu phu nhân nhanh phụ họa theo, ánh mắt đảo quanh hết Tâm Lam đến Hiểu Thần mong nhận thấy sự đồng tình.

"Tôi nghĩ muốn chấm dứt chuyện này thì ít ra cô Chu đây phải xin lỗi cô gái này mới đúng!" – Sở Tâm Lam đi đến bên Tống Hiểu Thần xoay người lạnh nhạt nói.

"Cái gì xin lỗi!" – Chu phu nhân không tin vào tai mình, mắt tròn to nhìn Tâm lam.

"Dạ không cần đâu ạ?" – Cô bé phục vụ vội vàng xua tay, cô được minh oan không mất việc đã là may mắn lắm rồi không dám cầu thêm.

"Cô ấy cũng nói không cần đúng không? Tôi sẽ thưởng thêm tiền cho cô ấy!"

"Đương nhiên phải đưa tiền bồi thường tinh thần cho cô bé này chứ. Mặt khác Chu phu nhân cô đã làm lỗi thì lịch sự nên xin lỗi đi chứ. Người ta khách sáo nói không cô cứ thế tin là không cần thật sao?" – Sở Tâm Lam nhú nhú đôi mày thanh tú nói.

Tổng Hiểu Thần có chút mất kiên nhẫn nhìn đồng hồ, đưa ánh mắt khó chịu đến nhìn Chu phu nhân khiến cô ấy giật mình vội vàng hướng cô phục vụ nhỏ.

"Tôi xin lỗi vì đã vu oan cho cô" – Chu phu nhân hận đến tím cả mặt mũi.

"Đây là danh thiếp của tôi, nếu cô Chu còn gây khó dễ cho cô cứ đến địa chỉ cửa hàng này tìm tôi!" - Tâm Lam lấy trong túi card đưa cho cô bé, ánh mắt cô bé đầy sự cảm ơn nhìn cô.

"Em cảm ơn phu nhân nhiều!"

"Hãy sống luôn ngẩng đầu đừng dễ dàng khụy xuống cúi đầu như vậy nữa!" – Nói đoạn cô quay người đi ra cửa bên ngoài Tổng Hiểu Thần đang đứng đợi cô.

"À Chu phu nhân tôi có chuyện muốn nhắc cô. Có tiền không phải có tất cả cho nên hãy thay đổi cách đối xử với những người không có nhiều tiền như cô đi!"

"Vâng chào Tổng thiếu và phu nhân." - Dù tức đến tím gan mặt nhưng Chu phu nhân vẫn phải mỉm cười cúi chào Tâm Lam. Nhìn thấy điều đó trong lòng Tâm lam vô cùng hả giận. Nếu biết có một ngày như vậy thì lúc trước đừng làm.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Không có thiệp mời

"Chào ba mẹ! Anh!" – Tổng Hiểu Thiên kéo vali tiến vào bên trong.

"Ôi con trai của tôi cuối cùng cũng đã về nhà rồi! Xem đi có mấy tháng mà ốm quá phải ở đây lâu lâu để mẹ bồi bổ mới được!" – Tổng phu nhân nhanh chóng tiến lên ôm chầm lấy anh nói không ngừng.

"Nó ở nhà rồi từ từ hai người muốn thế nào cũng được sẵn bữa cho thằng nhỏ vào ăn cơm!" – Tổng chủ tịch nói. Thái độ và ánh mắt của Tổng Hiểu Thần có chút dao động nhưng nhanh chóng trở nên bình thường như không có chuyện gì.

"Anh!" – Sau khi được Tổng phu nhân lôi kéo đến bàn ăn thì Tổng Hiểu Thiên đứng đối diện với Tổng Hiểu Thần có chút ngượng ngùng nói.

"Đừng làm gì ngồi xuống ăn đi!" – Tổng Hiểu Thần nhân nhạ nói, ánh mắt chuyển từ từ nhìn Hiểu Thiên trước mặt.

"Dạ" – Hiểu Thiên như bắt được vàng cười tươi rồi nhanh chóng ngồi xuống đối diện, ánh mắt đảo nhanh xem xét thái độ trên gương mặt của Tâm Lam, Tâm Lam cười nhẹ rồi tránh ánh mắt của anh.

Buổi ăn diễn ra trong không khí có chút gượng ép. Sau bữa ăn Hiểu Thần cùng với Tổng chủ tịch lên xe đến công ty, do hôm nay Tổng Hiểu Thiên mới về nước nên được ở nhà nghỉ ngơi và công việc chính của cậu là phụ giúp phần còn lại của buổi tiệc rượu.

"Khả Như!" – Tổng Hiểu Thiên cất tiếng gọi từ đằng sau trong khi Sở tâm lam đang ngồi quan sát chọn vị trí tổ chức buổi tiệc rượu.

"Tôi nghĩ bây giờ cậu không nên nói chuyện với tôi!" – Tâm Lam ngược mặt lên nhìn thấy ánh mắt van nài của Hiểu Thiên nói.

"Tôi đã biết lỗi của mình, tôi đã quá sơ suất tin tưởng vào người như vậy! tôi..." – Hiểu Thiên bỏ dờ câu nói của mình.

"Cho nên xem tí nữa cậu đã hại chết cả hai chúng tôi!" – Tâm Lam có chút giận ngoài ý muốn bùng phát lên.

"Tôi..."

- "Tôi nghĩ chỉ có cách này mới khiến tôi có thể đối diện với cậu mà thôi!" – Tâm Lam đến trước mặt Hiểu Thiên đánh anh bực tay nói, giọng nói run lên vì kiềm chế cảm xúc.

"Khả Như!" – Hiểu Thiên không tin vào mắt mình trước hành động của Khả Như, tay ôm má lên tiếng nói.

"Cái tát đó tôi tát vì anh trai cậu!" - "Cái tát này tôi tát cho cậu nhớ tôi không phải Triệu Khả Như trước kia yêu cậu. Tôi Triệu Khả Như bây giờ là vợ của Tổng Hiểu Thần là chị dâu của cậu! Tôi mong cậu có thể hiểu và quên đi! Cũng đừng cố gắng khiến tôi nhớ lại nữa! Tôi xin cậu đừng làm cả 3 người thêm khó xử hay đau khổ!" – Nói xong Tâm Lam xoay người bước đi để lại Tổng Hiểu Thiên ngẩn ngơ đứng đó như bị shock trước thái độ quả quyết của Tâm Lam. Hiểu Thiên cảm nhận được lòng anh đau đớn thế nào khi nhìn ánh mắt lạnh lùng xa cách mà cô dành cho anh.

....

Sau chuyện ngày hôm đó cũng rất hiếm khi Tâm Lam và Hiểu Thiên có dịp chạm trán nhau. Rồi buổi tiệc rượu cũng đến, Tâm Lam con dâu tuy không mới nhưng hiện là con dâu duy nhất trong nhà nên được sự chú ý rất nhiều.

"Bà Tổng à, bà khiến tôi phải ganh tị quá! Vừa có 2 đứa con trai ngoan ngoãn tài giỏi còn có cô con dâu xinh đẹp không nói còn vô cùng tài giỏi, tôi nghe nói còn ra ngoài buôn bán gì á đúng không? Tiểu thư trong gia tộc lớn thật không giống!" – Bà Lý vừa mỉm cười vừa nói, đoạn đầu nghe có vẻ như đang đưa Tổng phu nhân lên cao như kết lại nghe đầy vẻ khinh miệt. Những vị phu nhân khác cười cười đưa mắt nhìn nhau đầy ả ý. Chu phu nhân cũng như Chu tiểu thư cũng đứng trong đó cười thành tiếng không che giấu.

Tổng phu nhân sắc mặt vô cùng không tốt. Đó giờ chuyện của con dâu làm bà không quan tâm lắm, lúc biết cô ra ngoài kinh doanh nhỏ lẻ bà có chút không vui nhưng thấy Tổng Hiểu Thần ủng hộ bà lại không tiện phản đối. Nay lại rơi vào tình cảnh mất mặt này. Sở Tâm Lam tuy bận tiếp khách cũng như lo lắng trước sau nhưng do đứng cạnh bên nên cũng nghe thấy cuộc nói chuyện rất rõ ràng.

"Mấy phu nhân đứng nói chuyện chắc cũng buồn miệng nên ăn chút điểm tâm ngọt này nhé. Món này do mẹ con đặc biệt thích khi đi ăn ở nhà hàng Lá Phrang nên đặt đầu bếp nơi đó đặc biệt chuẩn bị" – Sở Tâm Lam ôn hòa vui vẻ nhưng vô cùng sang trọng bước đến, gương mặt niềm nở vô cùng.

"Chiếc áo đầm này..." – Tâm Lam chú ý lên trang phục của Lý phu nhân, giọng nói có chút ngưỡng mộ cũng như sự ca ngợi.

"Trang phục này của tôi được thiết kế riêng đó! Chỉ có một bộ duy nhất mà thôi, do con dâu tôi đặc biệt đặt tại cửa hàng thời trang Teresa rất nổi tiếng dạo gần đây, đặt đồ bên đó rất khó đó!" – Giọng nói cùng gương mặt của Lý phu nhân lộ vẻ đầy tự hào cũng như có chút khoe khoang. Những vị phu nhân xung quanh cũng nhanh chóng xì xầm tán dương, quả thật họ cũng nghe nói đến việc thiết kế riêng limited của Teresa vô cùng khó khăn không phải ai nơi đó cũng nhận đơn hàng.

"Nếu các phu nhân ở đây đều thích đồ Teresa như vậy, lần sau đến đó nhất định Khả Như con sẽ giúp mỗi người chọn trang phục tí mĩ cũng như giảm giá ưu đãi đặc biệt ạ!" – Tâm Lam cười vui vẻ chậm rãi nói.

"Con quen chủ chuỗi thương hiệu đó?" – Lý phu nhân giọng có chút ngạc nhiên.

"Vâng nếu nói quen cũng không đúng! Chắc mọi người không biết con còn có tên là Teresa khi ở nước ngoài nhìn thấy các vị phu nhân ưa thích đồ do con thiết kế quá thật con rất hạnh phúc!" – Sở Tâm Lam vui vẻ ôn nhu cười, tay tìm trong túi xách ra sắp danh thiếp nhanh chóng phân chia. Mặt của Lý phu nhân trở nên xăm xịt vô cùng khó coi. Mọi người quay sang nhìn Tâm Lam xuýt xoa.

"Hóa ra Tổng thiếu phu nhân đây lại là người đứng sau chuỗi thương hiệu Teresa quả thật không nhìn ra Tổng gia đã anh tú vậy còn cưới được cô con dâu tài đức thế này thật là khiến người khác ghen tị!" – Một vị phu nhân khác nhanh chóng nói. Ánh mắt Tổng phu nhân vui vẻ có phần tự hào bà cười ôn nhu nhìn Tâm Lam. Cô nhẹ nhàng mỉm cười với bà.

Cùng lúc đó ngoài cổng chính

"Tiểu thư, phải có thiệp mời mới vào trong được xin lỗi không thể để cô vào!" – Người gác cổng đang chặn Cố Minh Ngan lại bên ngoài, cô bức tức nhìn anh.

"Tôi là Cố Minh Ngan cũng đã ra vào nhà này mấy lần anh rõ cũng nhớ mặt tôi mà. Hôm nay tôi quên mang theo thiệp mời rồi!" – Cố Minh Ngan cố gắng đi vào bên trong, bị ngăn lại gây sự chú ý cho mọi người nên nhẹ giọng năn nỉ.

"Xin thứ lỗi với cô không được mời cô về cho!" – Người bảo vệ vẫn cương quyết ngăn chặn không cho cô vào. Cố Minh Ngan thật sự muốn vào bên trong muốn nhân cơ hội này làm mất mặt Tổng gia ép Tổng gia phải thừa nhận chuyện đã làm với cô ít ra nhận được một chút tiền bồi thường nhưng cơ hội này thật cô chưa nghĩ đến.

"Chuyện gì vậy?" – Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng có phần ôn nhu phát lên, người bảo vệ nhanh chóng quay lại nhìn thấy người xuất hiện là Tổng Hiểu Thiên không phải Tổng Hiểu Thần anh có chút nhẹ nhõm.

"Tiểu thư đây muốn vào dự tiệc nhưng không có thiệp mời! Theo quy tắc thì không thể để cô ấy vào được nhưng cô ta cứ thế làm náo loạn!" – Anh bảo vệ có chút khó xử nói.

"Cố Minh Ngan cô còn dám đến đây!" – Tổng Hiểu Thiên tuy không âm trầm như Tổng Hiểu Thần nhưng khi to tiếng gầm lớn cũng được coi như 9 với 10.

"Tổng Hiểu Thiên anh nghe tôi nói! Chuyện đó là ngoài ý muốn, chỉ là ngoài ý muốn!" – Cố Minh Ngan có chút run sợ, cô biết Tổng Hiểu Thiên tuy không đáng sợ như Tổng Hiểu Thần nhưng nhìn thái độ của anh quả thật không phải chuyện đùa được!

Chương 43: Cùng chung dòng máu

"Cô cảm thấy tôi dễ dàng bị dắt mũi ăn hiếp hơn anh trai tôi đúng không?" – Tống Hiểu Thiên mạnh tay kéo Cổ Minh Ngan sang bên tránh cửa chính nhà, giọng nói chứa đầy sự chán ghét cũng như tức giận. Ánh mắt chỉ ước gì có thể ăn tươi nuốt sống cô.

"Đâu có!" – Cổ Minh Ngan mềm mỏng lắc đầu. Nước mắt đã lù lượt rơi trên gương mặt xinh đẹp được trang điểm vô cùng kỹ càng.

"Cô quên mất một điều trên người tôi và anh trai chảy cùng một dòng máu quý cho cùng thì chúng tôi cũng cùng một ruột thôi!" – Giọng Tống Hiểu Thiên có phần âm trầm nhưng mang rõ sự trào phúng khó chịu trong đó. Ánh mắt anh cũng sắc lạnh cũng đáng sợ không kém Tống Hiểu Thần nhìn cô, khiến toàn thân Cổ Minh Ngan như bị đóng băng lại.

"Xin anh Hiểu Thiên dù sao Tống Hiểu Thần cũng đã hại tôi mất tất cả rồi nên xin anh, tha cho tôi!" – Cổ Minh Ngan mang đầy vẻ cầu xin nói với Tống Hiểu Thiên, trí nhớ nhắc cô đến tình cảnh đáng sợ ngày hôm đó. Khi cái phao duy nhất cô nghĩ có thể níu giữ được biển mất thì Cổ gia cũng không còn gì, cha cô bị tức đến mức lên cơn đau tim qua đời, gia đình rơi vào hoàn cảnh khốn cùng hơn bao giờ hết. Chưa bao giờ trong đời Cổ Minh Ngan nghĩ mình sẽ chịu cảnh cực khổ đến như vậy, mọi ngày cô đều thâm thù oán rủa Triệu Khả Như không ngớt, chỉ hận không thể xé da xẻo thịt mà thôi.

"Đâu cô vẫn còn mà con gương mặt xinh xắn đây mà!" – Tống Hiểu Thiên cười khẩy nói rồi anh móc điện thoại ra gọi điện – "Cậu đang ở đâu tôi có người cần nhờ cậu thanh lý môn hộ!" – Nghe Tống Hiểu Thiên nói xong mặt Cổ Minh Ngan xanh tím không rõ quá thật cô không ngờ chuyện tình lại đi xa đến mức đường này. Toan bỏ chạy nhưng nhanh chóng cánh tay bé nhỏ của cô bị tóm lại với sức mạnh của một người con trai làm sao cô chống cự lại được cơ chứ.

"Xin anh Tống Hiểu Thiên tha cho tôi một mạng từ nay tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa!" – Cổ gắng gượng giữa bất thành chỉ còn có thể cầu xin. Thoạt đầu cô tính đến đi nhân lúc đông người lên vào bên trong gặp Tống chủ tịch để hy vọng với tình giao hữu hai nhà Tống Cổ mà giúp đỡ Cổ gia một lần, nhưng không nghĩ lại vô cùng khó khăn đến như vậy.

"Cô nghĩ tôi còn tin cô hay sao, để cô không xuất hiện nữa thì tôi phải tự làm cho cô không thể xuất hiện nữa mà thôi!" – Tống Hiểu Thiên cười khi ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, nhanh chóng một toán có 2 người chạy moto đến nhìn thấy Tống Hiểu Thiên cúi đầu chào anh rồi bắt Cổ Minh Ngan đi, cô ra sức vùng vẫy toan la hét nhưng tiếng nhạc bên trong đúng rất to và xung quanh khu biệt thự biệt lập này đặc biệt heo lánh riêng tư nên tiếng la của cô lọt thỏm giữa không gian.

"Nếu tôi đã muốn ác chỉ sợ người không chết thôi!" – Tống Hiểu Thiên nghiêng răng nói, anh dùng tay phui thẳng vạt áo của mình rồi quay mình đi vào bên trong.

Tuy bên Mỹ bị giam lỏng quản giáo nhưng Tống Hiểu Thiên hoàn toàn biết anh trai mình đã xử trí mọi chuyện như thế nào trong lòng anh cảm thấy còn quá nhẹ tay với loại đàn bà như Cổ Minh Ngan, nhưng bản thân anh cũng mang tội nên không tiện nhiều lời, nay cô tự tìm đến thì trách là trách số cô không được tốt lại muốn bị ngược đãi mới chịu được.

Chuyện um sùm của Cổ Minh Ngan hôm đó đương nhiên đến tai Tống Hiểu Thần ngay sau đó anh chỉ trầm mặc suy nghĩ không nói gì, quả thật với cô anh hành xử cũng có chút nương tay vì nghĩ đến mối quan hệ cả Cổ gia và Tống gia khi xưa nhưng cô không biết điều còn chạy đến gây nháo một phen thật sự nên để Tống Hiểu Thiên chỉnh lại đàn bà như cô ta một lượt.

....

"Em sao vậy Triệu Khả Như?" – Tống Hiểu Thần đang ngồi đọc sách thì thấy cô đi từ bên ngoài vào mặt mày cau có có phần khó chịu.

"Em có chút khó chịu trong người không khỏe chắc là nhiễm cảm rồi!" – Tâm Lam nhẹ nhàng ngồi xuống nhõng nhẽo dựa vào người Tống Hiểu Thần, anh vui vẻ ôm cô vào lòng như con mèo nhỏ chui rúc tìm hơi ấm.

"Anh gọi bác sĩ Bạch đến nhé!" – Tống Hiểu Thần tay ôm cô, mày nhíu khế nói.

"khỏi đi em nghĩ ngủ một giấc dậy sẽ không sao nữa!" – Tâm Lam xoa tay chân như thể không chịu nhẹ giọng nói.

"Em ham công việc quá nên mới vậy, còn nói anh là con sâu việc anh thấy em đúng hơn!" – Lời nói của Hiểu Thần có phần trách cứ nhưng chưa sự êm ái dễ chịu trong đó gấp bội phần.

"Không!" – Mơ màng Tâm Lam vừa đi vào giấc ngủ vừa trả lời anh, không biết cô muốn nói thêm gì nhưng tất cả đều bị bỏ dở!

"Không biết sao dạo này em ngủ hay thế không biết!" – Vừa càu nhàu Hiểu Thần vừa đỡ Tâm Lam xuống giường giúp cô nằm ngay ngắn dễ chịu hơn. Có thoáng tỉnh dậy một chút mở mắt nhìn thấy anh cô cười vui vẻ ôm ôm anh rồi lại nhanh chóng ngủ say. Hiểu Thần chỉ cười rồi an nhiên ngồi bên giường tiếp tục đọc sách dang dở của anh.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Em bé

"Cái gì Khả Như... Rồi hiện đang ở đâu? Được được!" – Đang điều hành cuộc họp Tổng Hiểu Thần nhận được cuộc gọi thấy số từ nhà nên anh nhanh chóng bắt máy, giọng anh tuy nhỏ nhưng độ khẩn trương trên gương mặt thật sự không nhỏ đủ dọa những người trong cuộc họp có phần khẩn trương theo.

"Nếu hôm nay không có chuyện gì quá quan trọng hay cấp bách chúng ta dừng lại đây!" – Tổng Hiểu Thần nhẫn nại cho hết báo cáo của giám đốc kinh doanh thì mất kiên nhẫn ngắt lời nói, đứng lên bỏ đi ra bên ngoài. Tổng Hiểu Thần là người giỏi kiềm chế cảm xúc vô cùng nhưng nay lại không thể nào ngồi yên hơn nữa, cũng nhận ra được cuộc gọi khi nãy vô cùng quan trọng như thế nào.

Trên xe về nhà trong lòng Tổng Hiểu Thần vô cùng lo sợ, Khả Như đã 2 lần bị tai nạn giao thông va chạm vào đầu nay lại đột nhiên ngắt như vậy anh rất lo sợ có biến chứng muộn nào. Xe thắng lại trước cửa bệnh viện Tổng Hiểu Thần như một con lóc đen lao vào.

"Khả Như em như thế nào rồi!" – Vừa mở cánh cửa phòng Tổng Hiểu Thần vừa nói, đập vào mắt anh là Khả Như đang ôn nhu vui vẻ nửa ngồi nửa nằm trên giường bệnh nói chuyện với Lan tẩu, nét mặt Lan tẩu cũng hấp hấy vui vẻ trái ngược hoàn toàn với nét căng thẳng như sắp không thở được của Tổng Hiểu Thần.

"Anh đến rồi! Em tưởng anh họp xong mới đến! Em cũng sắp được cho về nhà rồi!" – Tâm Lam vui vẻ cười với anh.

"Chuyện họp có thể dừng lại mà! Nhưng sao lại về đột nhiên ngắt như vậy không được. Cần phải làm nhiều xét nghiệm khác cũng như theo dõi kĩ một chút sao lại về! Anh phải đi gặp bác sĩ điều trị mới được!" – Về mặt căng thẳng của Tổng Hiểu Thần khiến lòng Tâm Lam vô cùng ấm cúng, cô biết với anh cô quan trọng như thế nào, có thể bỏ mặt cả một cuộc họp thì thật không đùa.

"Không được em không làm gì thêm được!" – Tâm Lam vui vẻ nói

"Sao lại không phải làm! Sao lại không, cái đó quan trọng em phải ngoan đi!" – Hiểu Thần nhũn mày có chút không vui nhưng giọng vẫn mềm mòng nhu tình.

"Không được em bé không cho làm được mấy cái chụp hình đó! " – Tâm Lam lớn tiếng nói ngăn Hiểu Thần đi ra cửa gặp bác sĩ.

"Sao lại không thể em bé là ai mà không cho... Em nói cái gì? Em bé là sao?" – Hiểu Thần ngần ngại nhìn Tâm Lam rồi chuyển mắt đến gương mặt cười tươi như ánh mặt trời của Lan tẩu.

"Em bé là em bé đó!" - Tâm Lam cười cười nói.

"Ý là em bé trong bụng em đó hả?" – Tổng Hiểu Thần ngờ ngợ hỏi lại.

"Đừng rồi! Anh làm ba rồi đó!" – Tâm Lam cười khi. Nghe xong Tổng Hiểu Thần cảm thấy có một luồng điện chạy dọc theo người mình, anh thiếu chút nữa ôm Tâm Lam mà nhảy cẫng lên. Lan tẩu đứng kế cạnh vui cười nhưng trong lòng cũng mang đầy sự ngạc nhiên đột ngột với biểu hiện của Tổng Hiểu Thần. Một người tính tình trầm ổn như vậy hướng hồ gì ít khi tỏ rõ cảm xúc của mình lại có thể có những đáng biểu cảm như vậy nếu không tận mắt thấy bà quả thật không dám tin.

Chuyện Tâm Lam mang thai chính là tin tức tốt nhất trong năm Tổng gia nhận được, mọi người vui cười ra mặt, đứa nhỏ còn mới bé xíu trong bụng mẹ nhưng mọi người đã suy nghĩ thiết kế phòng cho em bé, chọn mua nôi, mua quần áo các thứ vật dụng cần thiết. Tổng lão gia còn lo xa hơn nữa đến cả trường mầm non, trường tiểu học cũng đã chọn xong luôn rồi. Tâm Lam quả thật cười khổ, đứa nhỏ này không khéo ra đời thì đã thành vua rồi.

....

"Nếu như đứa bé là con gái thì sao?" – Tâm Lam kệ nệ cái bụng đã đội cao ngồi xuống bên cạnh Tổng Hiểu Thần, gương mặt có chút phần lo lắng nói.

"Thì nó sẽ là một đứa bé gái cực kì xinh xắn vì mẹ nó rất đẹp!" – Tổng Hiểu Thần nhìn ra được sự lo lắng trong mắt Tâm Lam nên nhanh chóng xoa dịu cô. Tổng Hiểu Thần biết khoảng thời gian từ lúc mang thai đến bây giờ đã hơn 4 tháng mọi người đều nói đứa nhỏ là con trai vô hình dung làm sức ép lớn lên Tâm Lam.

"Nhưng mọi người có vẻ mong nó là con trai!" - Tâm Lam hơi lo lắng nói ra.

"Ngốc nhà này đã có 2 thằng con trai chưa có một Tổng tiểu thư nào cả, nếu con là con gái chắc chắn sẽ trở thành nàng công chúa của Tổng gia ta. Em

yên tâm với anh con gái thì đáng yêu hơn!" - Hiểu Thần ôn nhu nói, quả thật chỉ cần con của cô và anh thì giới tính với anh không hề quan trọng nữa.

"Nhưng... Em sợ làm ba mẹ sẽ thất vọng!" – Tâm Lam vẫn chưa chịu buông bỏ sự lo lắng.

"Nếu con gái thì chúng ta lại sinh tiếp đâu sao! Em đừng lo lắng!" - Tổng Hiểu Thần dứt khoát nói – "Đến hạn đi siêu âm 4D đúng không? Hôm nay có thể nhìn mặt bé con rồi!" – Tâm Lam nghe thấy cũng ôn nhu cười quả thật những lời Hiểu Thần nói khiến cô cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Mặc dù với quyền lực và tiền tài của nhà học Tổng có thể biết được giới tính đứa bé cho dù có luật cấm cản nhưng Tổng Hiểu Thần lại kiên quyết bác sĩ không được tiết lộ ra anh nói con trai, con gái gì cũng là báu vật nên dù giới tính nào cũng là con vàng con ngọc của anh! Tâm Lam biết anh làm vậy để cô được vui vẻ mà an dưỡng thai.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Không có phúc để mà hưởng

Thấm thoát bụng Tâm Lam ngày một lớn cuối cùng cũng chỉ còn đợi ngày chuyển dạ đếm trên đầu ngón tay nữa mà thôi. Dạo gần đây Tổng Hiểu Thần đặc biệt vô cùng bận rộn vì phải giải quyết rất nhiều công việc để khi Tâm Lam sinh em bé anh sẽ thư thái ở bên mà chăm sóc cô, mặt khác anh còn điều công tác của Hiểu Thiên quay về nước để thay anh xử trí những công việc trong thời gian đó.

Nghe bảo thai phụ sau sinh kiêng cử nước nên Tâm Lam quyết định đi salon tóc cắt đi mái tóc dài của mình, vì để cô đi một mình Tổng phu nhân không yên tâm cho nên bà cũng đi theo cô. Trong lúc hai người đang muốn băng ngang đường từ tiệm Salon sang mall mua ít đồ dùng thì tình hình có một chiếc xe lao nhanh đến trước mặt Sở Tâm lam mở cửa ra, có vài người xuống nắm kéo Tâm Lam lên xe, cô theo phản xạ vùng vẫy không chịu lên bất ngờ một chiếc moto chạy nhanh đến đụng vào người Tâm Lam khiến cô ngã khụy trên đường.

Một cơn đau bụng truyền đến dù ý thức Tâm Lam mơ màng nhưng cô nhận thấy rất rõ máu đã chảy ra thấm vào lớp váy màu trắng bên dưới rất nhiều. Sau đó Tâm Lam ngất đi không còn hay biết gì nữa.

Tổng phu nhân hoảng hồn hét lên đám người kia nhanh chóng bỏ chạy, Tâm Lam nhanh chóng được đưa đến bệnh viện lớn.

"Ai là người nhà cô Triệu Khả Như?" - Bác sĩ đứng trước cửa phòng cấp cứu nói.

"Tôi, tôi là chồng cô ấy!" – Tổng Hiểu Thần nhanh chóng tiến lên, mặt anh vô cùng mệt mỏi và căng thẳng.

"Hiện tại tình trạng đang vô cùng nguy kịch, cô ấy mất máu khá nhiều và cũng không cầm được máu chúng tôi cần phải phẫu thuật bắt đứa bé ra và cũng như cầm máu ngay mới hy vọng cứu được cả mẹ và con!" – Bác sĩ nói.

"Bác sĩ làm mọi cách cứu cô ấy! Hãy cứu lấy mẹ bằng mọi giá!" – Tổng Hiểu Thần gào lên đánh mất đi sự bình tĩnh thường ngày vốn có của mình.

Cánh cửa phòng cấp cứu lại đóng lại một lần nữa, Hiểu Thần ngồi bên ngoài không biết đợi chờ trong bao lâu nhưng anh chưa bao giờ thấy thời gian lại lâu đến như vậy.

"Tổng thiếu đã điều tra ra rồi!" – Một người bận vest đen chạy nhanh đến bên cạnh cung kính nói với Tổng Hiểu Thần.

"Ai?" – Ánh mắt tràn đầy sát khí của Hiểu Thần ngược lên nhìn.

"Là Huy Báo khu Tây Lâm!"

"Bất cả lũ bọn chúng về đây không được để sót một tên nào! Sẵn tiện báo với Bạch Thường khu Tây Lâm xóa sổ băng Huy Báo trong đêm nay cho tôi!" – Tổng Hiểu Thần vừa nói như đang gầm gừ cố gắng không phát tiết lên bên trong bệnh viện.

Sau khi người áo đen đi không biết bao lâu nữa trôi qua cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra một lần nữa, một đứa bé nằm trong chiếc lồng có đèn ấm đang ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ được đẩy ra.

"Ai là người nhà cô Triệu Khả Như!"

"Tôi!"

"Người nhà cử người đến khu nhi sơ sinh làm thủ tục với tôi nhé!" – Cô điều dưỡng nói.

"Tôi đi với cô!" – Tổng Hiểu Thần này giờ âm trầm ngồi đó nhanh chóng lên tiếng. Hiểu Thần nhìn phớt qua đứa bé đang nằm ngoan ngoãn trong nôi mà

đau lòng, tình cảnh đón bé trong tưởng tượng của anh không phải như vậy.

Cánh cửa phòng cấp cứu lại mở ra một lần nữa.

"Anh Tổng Hiểu Thần anh đi theo tôi!" – Bác sĩ bước ra nhìn anh nói nhanh. Hiểu Thần dự cảm có điều không lành nhanh chóng đứng lên chạy theo, sau một hồi quanh co quẹo đến một căn phòng anh nhìn thấy Tâm Lam nằm đó, đắp khăn trắng lên người xung quanh gần rất nhiều máy móc. Cô nhắm mắt như đang ngủ, nghe tiếng người bước vào Tâm Lam mở mắt rất yếu ớt nhìn anh, cô gắng gượng nở nụ cười.

"Hiểu... Thần... Con... Xinh lắm... Là con trai em cuối cùng cũng... Sinh được con nối dõi cho Tổng gia!" – Tâm Lam run rẩy nói.

"Em đừng nói nữa dường sức đi! Em đừng nói nữa!" – Gương mặt anh đầy lo lắng và đau khổ, trái tim anh như quặn lên theo từng câu từng chữ cô nói.

"Không, không nói... Thì em sợ... Sợ sẽ không kịp nữa!" – Tâm Lam nhắm mắt nói.

"Em đừng khờ như vậy! Em khỏe thôi, anh không để em có chuyện gì đâu!" – Hiểu Thần nắm bàn tay lạnh lẽo của Tâm Lam, bàn tay ngày thường vô cùng ấm áp nay trở nên lạnh lẽo đến đau lòng.

"Anh nhớ... Thương con... Chăm sóc con thay em... Đừng trách nó... Con còn nhỏ không... Không có mẹ bên cạnh rất tội!" – Tâm Lam vừa nói nước mắt cô lăn dài trên má... Nghẹn ở họng khiến cô khó thở.

"Em đừng nói vậy! Em không sao!"

"Hiểu Thần... Đừng khóc... Em luôn bên cạnh bố con anh... Vợ chồng... Là nợ... Chưa trả hết nợ em sẽ không rời bỏ đi... Anh... Phải nhớ điều đó... Em... Em... Yêu anh... Con!"

"Không Khả Như tỉnh lại, bác sĩ, bác sĩ đâu bác sĩ!" – Hiểu Thần điên loạn gào thét anh không chấp nhận được, anh không chấp nhận được việc cô cứ thế không có gì báo trước đột ngột rời xa anh, Hiểu Thần anh không cho phép điều đó. mọi người chết lặng nhìn anh như phát điên lên.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Báo thù

<Đùng> - Tổng Hiểu Thần vừa mở cửa nhà kho bước vào anh đã chĩa súng xuống nền xi măng trước mặt những kẻ quỳ trên mặt đất mà nổ súng, anh chỉ hận không chĩa thẳng vào đầu chúng mà bắn.

"Anh đừng! Phải bình tĩnh!" – Tổng Hiểu Thiên đứng bên cạnh trấn an, tay anh cầm nòng súng của Tổng Hiểu Thần.

"Tổng thiếu xin anh tha cho tôi, tôi cũng chỉ bị xúi bậy!" – Một tên quỳ bên dưới đất run rẩy nói.

"Tha... Tổng Hiểu Thần này trong thế giới ngầm có biệt danh gì không biết hay sao?" - Tổng Hiểu Thần cười khẩy, ánh mắt lạnh như con dao nhìn về những người bên dưới như đang nhìn thứ vô cùng ghê tởm.

"Tổng thiếu xin tha cho tôi, cũng tại con nhỏ này, nó bảo chỉ cần bắt cóc thì đòi được tiền chuộc rất nhiều nên chúng em mới làm liều ai ngờ nó lên sắp xếp dựng phu nhân như vậy!"

Tổng Hiểu Thần nhìn qua người phụ nữ bên cạnh miệng đã bị bịt kín, tuy gầy hơn trước rất nhiều cũng như có phần trở nên nhợt nhạt nhưng vẫn có thể nhận ra đó là Cố Minh Ngạn.

"Tháo băng keo ra!" - Giọng nói như rít qua kẽ răng nghe âm sắc vô cùng khó chịu.

"Hahaha Triệu Khả Như tranh giành với tao có kết cục như vậy đó, mày cuối cùng cũng thua dưới tay của Cố Minh Ngạn này!" – Cố Minh Ngạn vui vẻ cười điên dại nói.

- Tổng Hiểu Thần nghe những điều Cố Minh Ngạn nói trong lòng liền vô cùng căm phẫn, con quái vật đang được khống chế như thể muốn thoát khỏi, tên đàn em đang giữ Cố Minh Ngạn thấy vậy liền vung tay tát thẳng vào mặt Cố Minh Ngạn, đến chảy cả máu nơi khóe miệng.

"Tôi đã cho cô con đường sống nhưng sao cô không đi lại muốn đâm đầu vào địa ngục thì tôi cho cô toại nguyện!" – Nói đoạn Tổng Hiểu Thần nhanh chóng chĩa mũi súng vào người Cố Minh Ngạn bắn nhưng Tổng Hiểu Thiên cản lại.

"Anh đừng! Thứ người này chết thì dễ cho cô ta quá! Hãy để A Minh giải quyết!" – Nói đoạn Tổng Hiểu Thiên liếc nhìn Cố Minh Ngạn một cái sát khí

đùng đùng ra hiệu cho A Minh hành xử. Tổng Hiếu Thần hận thù nhìn thẳng người phụ nữ nhót nhất trước mặt, anh chỉ hận không xé xác cô ra mà thôi.

"Giết tôi đi, các người làm gì vậy đừng đừng đừng!" – A Minh lấy trong người một ống chích tiêm nhanh vào người Cố Minh Ngạn, cô nhanh chóng xụi lơ xuống bất động.

"Cậu xử lý đi, tôi chỉ muốn mạng sống cô ta còn tồn tại cho đến ngày mai mà thôi!" - Tổng Hiếu Thần lạnh băng nhìn cơ thể đang nằm trên mặt đất mềm nhũn như xác chết nói – "Còn những tên này giao hết cho Bạch Thường xử lý hết thấy, nói hấn nếu không làm tốt thì đừng có sống nữa!" – Nói đoạn Tổng Hiếu Thần quay đi.

Lòng anh nặng nề đau khổ cho dù anh có trả thù hết thấy những người gây nên chuyện với Tâm Lam thì cô cũng đã rời xa anh mà đi, cũng không còn bên cạnh anh và con trai. Từ khi Tâm Lam mất anh chỉ bên cô cho đến khi cô thành tro bụi anh vẫn chưa nhìn đến con trai mình. Tổng Hiếu Thần cảm thấy cuộc sống của anh khi không có cô lại trở nên vô cùng nhạt nhẽo đơn sắc, ánh sáng cuộc sống của anh nay đã biến mất chỉ còn lại một mảng đen tuyền khó tả.

Tổng Hiếu Thần như một con ốc sên trong cuộc sống này, sống chỉ riêng một mình trong thế giới, anh vốn dĩ lạnh lùng không giỏi biểu lộ cảm xúc, cuộc sống của Hiếu Thần là hai thế giới vô cùng rõ ràng một tối một sáng nhưng chung quy ở bất kỳ thế giới nào thì anh đều vẫn về mặt lạnh lùng nhàn nhạt đó. Triệu Khả Như đến bên anh ban đầu chỉ là kiểu lợi ích mỗi bên đều được hưởng, Khả Như vốn dĩ là một cô gái trầm mặc cô cũng là một con ốc sên luôn sống một mình trong thế giới của riêng cô không thích người khác tiến vào cũng như mở lòng với ai cả. Nhìn chung 2 người thật sự giống nhau. Rất nhiều lần Hiếu Thần muốn đến gần nhưng chung quy cô đều tránh né rồi anh với bản tính của mình cũng chỉ đứng xa nhìn cô.

Sau khi tai nạn xảy ra Hiếu Thần nhận thấy quả thật cô đã thay đổi rất lớn vui vẻ hơn rất nhiều, cởi mở hơn và vô hình dung anh bị thu hút bởi cô một cách vô tình. Khi bên cạnh cô Hiếu Thần không thể không nhìn cô, khi nhìn thấy cô cười ôn hòa với người khác anh chỉ ước cô cũng cười với mình như vậy. Hiếu Thần dần thích về nhà hơn, thích được cùng cô một chỗ. Anh nhận ra bản thân đã bán trái tim đi rồi.

Cô đến bên anh như một làn gió mát mới mẻ, niềm vui của cô quan trọng hơn niềm vui của anh, chỉ cần khiến cô vui vẻ anh tuyệt nhiên sẽ đánh đổi tất cả, khi Hiếu Thần muốn cô nhớ lại quá khứ, mặc dù ngoài mặt anh tỏ ra bình thản nhưng trong lòng không khỏi nôn nóng lo sợ, sợ cô sẽ bỏ anh mà rời khỏi, nhưng nếu là như vậy thì còn may mắn vì ít ra cô vẫn hiện diện trên cõi đời này. Nay cô cũng thật sự rời bỏ anh, khi nhớ cô anh chỉ có thể nhìn cô qua những bức ảnh trong hồi ức của anh mà thôi! Nếu nói người độc ác nhất trên đời chính là cô, Triệu Khả Như cô khiến anh, Tổng Hiếu Thần lạnh lùng đạo mạo tự coi bỏ chiếc vỏ ốc sên của mình rồi cô để mặt anh lạnh lẽo một mình mà biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Phượng hoàng hồi sinh từ nắm tro tàn

- "Bác sĩ bệnh nhân phòng hồi sức lại mất nhịp tim rồi!" – Y tá vừa đẩy xe vừa hét toáng lên, vài ba người chạy rần rần trên hành lang, áo blouse trắng tinh phát phới bay trong gió.

"Tiêm adrenalin và cấp cứu tim nhanh lên! Lần thứ mấy trong ngày rồi!" – Bác sĩ bước vào phòng bệnh nhú mày nói.

"Lần thứ 5 rồi, từ hôm qua tới giờ cứ như vậy!" – Một bác sĩ trẻ hơn nhanh chóng tiến hành nhồi tim, cả hai cùng ái ngại nhìn cô gái đang héo mòn ốm yếu nằm trên giường, trên thân thể gầy gầy những thứ dây nhợ, máy móc.

"Cậu kiểm tra hết tất cả các chỉ số chưa?" – Bác sĩ có vẻ là đàn anh nhú mày chất vấn.

"Em đã kiểm tra hết rồi mọi thứ đều bình thường duy chỉ có tim cứ trụy mãi!" - Cậu bác sĩ trẻ gãi gãi đầu khó hiểu, trong lòng thầm thờ dài không biết nguyên nhân vì sao.

"Tránh ra máy sốc điện đây!" – Điều dưỡng đẩy máy sốc điện vào mọi người trong phòng nhanh chóng tản ra, dây nhợ trên người bệnh nhân quả thật rất nhiều, một cơ thể gầy gò hết sức có thể nằm đó tái xanh.

"Tránh ra giật!" – Phát điện đầu tiên giật xuống, đường tâm đồ vẫn lạnh lùng một đường thẳng lạnh lùng.

"Nạp tăng lên 250v, tránh ra giật!" – Phát điện thứ hai kết quả vẫn không có gì thay đổi.

"Tăng lên nữa đi! Tránh ra, giật!" – Phát điện thứ ba chạy qua cơ thể nhỏ bé gầy gò vì bệnh tật, cơ thể bị điện hút kéo lên rồi rơi xuống phịch trên giường.

Sở Tâm Lam mơ mơ hồ hồ, cơ thể như rơi từ trên tầng cao xuống đất, cô bừng mở mắt dậy, ánh mắt vô cùng hoảng hốt.

- "Bệnh nhân có ý thức rồi bác sĩ ơi bệnh nhân... Đang mở mắt!" - Điều dưỡng đứng gần nhất bất ngờ lên tiếng, mọi người đang có mặt trong phòng nín

thở nhìn đường tâm đồ nhấp nhô lên xuống thờ phào thì nghe tiếng kêu mở tròng mắt nhìn về phía người đang nằm.

Sở Tâm Lam ánh mắt vô cùng hoang mang nhìn xung quanh, cổ họng cô rất đau, muốn nói nhưng không nói được, ổng thờ đặt bên trong khiến cô rất khó chịu, toàn thân không có chút sức lực nào.

Rồi một người nào đó đến rọi ánh sáng chói lóa vào mắt cô. Cô đang ở đâu Tổng Hiếu Thần đâu rồi, không phải cô đã chết hay sao, đây là đâu cơ thể đau nhức thế này không lẽ chết rồi vẫn có thể biết đau hay sao. Không đúng nếu chết rồi thì không phải thờ nữa, hiện tại cô đang hít thở.

"Thảo ổng ra bệnh nhân đang kháng lực lại máy thở!" – Một bác sĩ ra lệnh, điều dưỡng nhanh chóng thực hiện. Ổng trên miệng cô được lấy ra cảm giác buồn nôn nhanh chóng đến, Sở Tâm Lam nôn khan vài cái nhũm nhặn.

"N... N... N... Nước!" – Tâm Lam vô cùng khó khăn lên tiếng, cổ họng đau rất chỉ mong uống ngụm nước để xoa dịu đi.

"Mau chóng đem đi kiểm tra tổng quát lại một lần nữa, bệnh nhân tỉnh lại quả thật là một kì tích, ca này chúng ta có thể dùng báo cáo hội nghị!" – Bác sĩ lớn ôn tồn nói, mặt mày anh vô cùng vui vẻ. Anh không nghĩ bệnh nhân nằm liệt được chẩn đoán đã chết nào lại có thể hồi sinh một cách kỳ diệu đến như vậy.

"Cô Sở có biết mình tên là gì hay không?" – Bác sĩ trẻ đứng gần nhanh chóng hỏi.

Tâm Lam nhũm nhặn, cô Sở không phải là cô Triệu, tại sao mọi người biết mình là Sở Tâm Lam không phải Triệu Khả Như. Tâm Lam khẽ nhũm nhặn, miệng cô khó cử động động tác mọi thứ đều trở nên vô cùng chậm chạp.

"S... S... Sở... T... Tâm... L... L... Am!" – Tâm Lam khó nhọc nói tên mình, nếu họ đã khẳng định cô là cô Sở thì chắc chắn cô không thể trả lời mình là Triệu Khả Như được.

"Đừng rồi! Cô biết mình đã ngủ trong bao lâu không? Nếu không phải gia tộc giàu có kia cứu mang thì chắc nhà cô đã không còn gì nữa rồi!" – Bác sĩ trẻ kia cười nói, rồi anh nhanh chóng ghi ghi chép chép gì đó vô hồ sơ đưa cho điều dưỡng rồi đi ra bên ngoài.

"La... làm... Ở... Ở... T... Ở... N...g...ngủ..." – Tâm Lam khó khăn nói, dây thanh âm bị đè lâu như vậy hoạt động lại có chút khó khăn. Giọng nói khàn đặc xa lạ truyền đến tai.

"Cô ngủ bao lâu rồi đúng không?" – Điều dưỡng còn lại trong phòng nhanh chóng đáp, Tâm Lam khẽ gật đầu – "Cô nằm đây 4 năm rồi"

Nghe câu trả lời đó Tâm Lam mở to mắt kinh ngạc, 4 năm sao có thể là 4 năm, không lẽ những gì cô trải qua kia chỉ là giấc mơ mà thôi, không đúng nếu là giấc mơ vì sao cô lại biết đau, không đúng nhưng nếu như cô nhớ sau khi nói những lời cuối cùng với Hiếu Thần thì cô như té xuống từ trên cao và rồi tỉnh lại như vậy làm sao có thể được 4 năm... Nếu tính đúng thì 1 năm cô cưới Hiếu Thần sau đó mang thai vì chỉ chỉ gần 2 năm tại sao lại là 4 năm.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chim sẻ trở lại

Gia đình Sở Tâm Lam hay cô tỉnh lại vô cùng vui vẻ em trai cũng như ba cô mừng hơn cả nhật được vàng, họ đã dần như đánh mất niềm tin khi năm tháng cứ dần trôi qua. Khi nhận được điện thoại từ bệnh viện em trai cô đã phải hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần vì sợ sự nhầm lẫn. Sau đó mọi người thay phiên túc trực bên người Sở Tâm Lam.

Cơ thể cô hoàn toàn bình phục không có bất kì di chứng nào duy chỉ có là do cơ thể bất động quá lâu nên hiện tại vẫn vô cùng yếu, cô cần phải tập vật lý trị liệu vô cùng chăm chỉ. Tâm Lam không quản mệt mỏi cũng như đau đớn của cơ thể ngày đêm hăng say tập vật lý trị liệu để hy vọng nhanh chóng hồi phục đi kiểm chứng những chuyện cô đã trải qua là do chính cô mơ một giấc dài hay là sự thật.

Việc Sở Tâm Lam tỉnh dậy nhà họ Tổng cử một người nam đến kiểm chứng cũng như thăm hỏi, hứa sẽ chi trả hết chi phí cho đến khi cô xuất viện thì thôi. Người thanh niên đến rất lạ mặt cô không biết là ai. Tâm Lam đã từng hy vọng Tổng Hiếu Thần sẽ đến nhưng cuối cùng cô lại phì cười, Tổng Hiếu Thần là ai cơ chứ không lẽ một chuyện nhỏ nhoi như vậy anh lại có thể đích thân đến hay sao.

....

6 tháng sau:

- Sở Tâm Lam bận chiếc váy màu vàng nhạt của ánh nắng cuối thu, tóc cô tết thành đuôi sam để bên vai, gương mặt tràn đầy sự phấn khích đứng trước nhà Tổng gia nhấn chuông cửa.

"Xin chào cô đến tìm ai?" – Người gác cổng ra mở cửa, Tâm Lam nhận ra anh, anh là người giữ vườn đó giờ của Tổng gia nhưng trước đây cô cũng không tiếp xúc nhiều.

"Xin chào, tôi muốn gặp Tổng Hiểu Thần...À không Tổng thiếu!" – Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của người giữ vườn khi nghe cô nói tên Tổng Hiểu Thần ra thì cô nhanh chóng đổi lại thành Tổng thiếu như nhiều người vẫn gọi anh như vậy!

"Cô đợi một chút!" – Người gác cổng nhìn một lượt qua Sở Tâm Lam tuy cô cũng xinh xắn nhưng tuyệt đối không phải là mẫu phụ nữ Tổng Hiểu Thần thích, đã vậy sau khi Triệu tiêu thư qua đời đến nay thì có khá nhiều phụ nữ tìm đủ mọi lý do đến Tổng gia tìm anh như vậy, nhưng đều không có cơ hội bước qua cửa Tổng gia, nhưng cô gái này đặc biệt có nét rất khác những người phụ nữ kia. Thoạt nhìn vô cùng đơn giản nhưng lại toát lên khí phách vô cùng cao ngạo rất kỳ lạ.

"À nếu anh ta không muốn gặp, phiền anh nói rằng tôi là Sở Tâm Lam đến tìm Triệu Khả Như!" – Tâm Lam vội nói thêm, cô biết rõ tính khí Tổng Hiểu Thần nếu như đơn giản một người lạ muốn gặp anh thì anh đương nhiên miễn tiếp nhưng nếu nghe câu sau thì chắc chắn cô sẽ đạt được mục đích! Trong lòng cô như đang đánh một ván bài, nhưng cô biết rõ ván bài này cô sẽ thắng. Sở Tâm Lam biết được những việc kia không phải là một giấc mơ vì sau khi cô hồi phục một phần đã nhanh chóng lên mạng xem thông tin và hết thấy những gì đã diễn ra đều y như vậy trên mạng.

- "Chuyện gì?" – Tổng Hiểu Thần nhíu mày giọng nhàn nhạt nói.

"Dạ Tổng thiếu có một cô gái tên Sở Tâm Lam đến cửa nói muốn gặp cậu!" – Người làm vườn cung kính nói.

"Không gặp!" – Tổng Hiểu Thần nhìn lướt qua cửa sổ thấy bóng dáng nhỏ nhỏ màu vàng phía xa, cái tên có chút quen quen nhưng không đủ để Tổng Hiểu Thần có ý định gặp mặt, nhàn nhạt chuyển mắt vào sắp tài liệu trên bàn rồi nói.

Trong lòng người làm vườn khẽ động làm sao một cô gái lại muốn gặp là gặp được đâu.

"Còn chuyện gì nữa!" - Nhìn thấy thái độ chán chừ của người làm vườn lưỡng lự.

"Dạ cô ấy nói cô ấy đến tìm... Triệu Khả Như!" – Người làm vườn rụt rè nói. Ánh mắt Tổng Hiểu Thần nhanh chóng lướt lên nhìn thẳng người trước mặt. Cái tên Triệu Khả Như như đánh vào tiềm thức Tổng Hiểu Thần, đã nhiều năm trôi qua như vậy nhưng mỗi lần nghe đến cái tên này vẫn khiến trong lòng anh đau nhói.

Một lần nữa ánh mắt Tổng Hiểu Thần lướt về phía bóng dáng màu vàng nhỏ bé phía xa khẽ nhíu mày, ở nơi này Khả Như hoàn toàn không có bạn, tại sao đột nhiên qua chừng ấy thời gian lại có một người phụ nữ đến tìm.

"Được cho cô ấy vào phòng khách đợi!" - Sự tò mò cũng như những hiểu kỳ về cô gái này khiến Tổng Hiểu Thần chấp nhận gặp mặt người phụ nữ xa lạ kia.

Sự đổi ý của Tổng Hiểu Thần khiến người làm vườn có chút ngoài ý, ông không ngờ Tổng thiếu lại chấp nhận gặp mặt một người phụ nữ xa lạ, trong lòng ông thầm tán thưởng cô gái nhỏ.

Vừa nhìn thấy bóng dáng người làm vườn nhanh chóng tiến đến bên cửa trong lòng Sở Tâm Lam đã biết mình đã thắng trong ván bài này. Khẽ mỉm cười nói tiếng cảm ơn nho nhỏ rồi nhẹ nhàng cất bước tiến vào bên trong. Mỗi bước chân của cô đều mang theo những ký ức vui vẻ hạnh phúc tại nơi này, mỗi bước chân đều có thể khiến lòng Sở Tâm Lam reo lên vì vui sướng.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tổng Khả Uy

Tổng Hiểu Thần ngồi đối diện cô gái trước mặt đánh giá một lượt, cuối cùng anh kết luận một chữ chưa hề quen biết. Cô gái trước mặt khiến anh có chút hiếu kỳ, đối với những người xung quanh anh chưa kể những người xa lạ chưa một ai dám nhìn thẳng anh chăm chăm. Nhưng cô gái trước mặt anh hiện tại, đang nhìn anh không dứt, ánh mắt còn có chút sự xúc động khó hiểu.

Sở tâm Lam ngồi đối diện Tổng Hiểu Thần lòng cô dạt dào ôn nhu, cô nhớ anh, cô muốn được ôm anh, nhận xét tỉ mỉ gương mặt anh gần 5 năm trôi qua anh có vẻ gầy đi, gương mặt phong trần hơn đượm tuyệt tình hơn. Đổi lại đôi mắt lạnh lùng dò xét anh nhìn cô lòng Tâm Lam khẽ động nhưng cô trong thân thể của chính mình với thân phận Sở tâm Lam thì với anh là hai người hoàn toàn xa lạ!

"Cô muốn gặp tôi vì sao?" – Ánh mắt lạnh lùng có chút tang thương nhìn Sở Tâm Lam, cô chưa bao giờ gặp ánh mắt này của anh dù khi trước là Triệu Khả Như.

"Tôi... Tôi là Sở Tâm Lam, anh không có chút ấn tượng nào hay sao?" - Sở Tâm Lam suy nghĩ rất nhiều trong 6 tháng qua. Ban đầu cô muốn báo cho

anh biết cô chưa chết chỉ là thay đổi sang thân xác khác mà thôi, nhưng nằm lâu trên giường bệnh cô suy nghĩ kĩ thì thấy chuyện thật điên rồ, nếu đổi lại là cô cô cũng không tin, với bản tính của Tổng Hiếu Thần không khéo còn tống cô vào bệnh viện tâm thần.

"Không!" – Hiếu Thần vẫn ánh mắt lạnh lùng đó nhìn cô, cô không nhìn thấy được bất kỳ một tia gọn sóng nào trong đó, vội nuốt nước bọt hít lấy một hơi dài.

"Tôi là người mà Triệu tiểu thư quá cố đã đụng trúng hôn mê 5 năm trời!" - Nhìn thấy sự mất kiên nhẫn nơi Tổng Hiếu Thần, Tâm Lam nhanh chóng trả lời.

"À! Chúc mừng cô một chân bước vào hoàng tuyến vẫn có thể quay ngược trở lại!" – Tổng Hiếu Thần nhường mảy mề thể hiện sự vờ lễ rồi chậm rãi nhàn nhạt nói.

"Tôi đến đây muốn cảm ơn Tổng gia mặt khác..." – Sở Tâm Lam dừng lại quan sát thái độ trong ánh mắt của Tổng Hiếu Thần

"Đó là trách nhiệm của chúng tôi! Nếu không còn gì tôi còn bận nên..." – Tổng Hiếu Thần thật sự mất kiên nhẫn toan đứng lên nói.

"Tôi muốn đi viếng cô Triệu!" – Tâm Lam nhanh miệng nói ra, cô biết nếu bị mời ra khỏi cửa cô không biết còn có lý do nào mới có thể quay lại nơi này và nhìn thấy anh nữa. Câu nói của Tâm Lam làm Tổng Hiếu Thần khựng lại, ánh mắt anh gọn lên tia cô đơn rồi nhanh chóng biến mất.

"Baaaaaaaaa" – Tiếng gọi vọng từ cửa chính vang lên, một dáng người bé bé nhanh nhẩu chạy từ ngoài cửa chạy vào tập trung mọi sự chú ý của người trong phòng khách. Tổng Hiếu Thần nghiêng người đón lấy thiên thần nhỏ loay hoay chạy đến.

"Ba ơi! Hôm nay tiểu Uy nhìn thấy rất nhiều cún con!" – Tiểu Uy nôm gần 3 tuổi nói nhanh chóng.

"Đứa nhỏ này đã bảo đừng chạy rồi mà!" – Tổng phu nhân ôn nhu điềm đi vào bên cạnh bà còn có một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp và sang trọng, đang cười xinh như bông hoa nở. Tâm Lam có chút chấn động nhưng cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô gái kia cũng nhanh chóng đặt sự nghi hoặc lên người cô.

"Tổng phu nhân, tôi là Sở Tâm Lam, nạn nhân tai nạn năm xưa, tôi đã hồi phục hôm nay đến đây cảm ơn Tổng gia!" – Sở Tâm Lam nhanh chóng đứng lên cúi người chào đúng phép tắc.

"À! Uhm!" - Tổng phu nhân ngẩn người một chút quan sát qua cô gái ngồi trước mặt từ đầu đến chân, phong cách trang phục của cô tuy không phải hàng đắt tiền nhưng nhìn tổng thể lại toát lên chút vẻ thanh cao thư thái làm bà nhớ tới phong cách thường ngày của Triệu Khả Như.

"Ba ơi! Tại sao bạn Mạch Đình lại có mẹ còn Tiểu Uy chỉ có thể nhìn thấy mẹ qua hình thôi vậy ba!" – Tiểu Uy ngây thơ ngược mắt nhìn Tổng Hiếu Thần, câu hỏi của con như nhát dao đâm vào vết thương chưa bao giờ được lành của anh, lần đầu tiên Tâm Lam nhìn thấy sự lúng túng nhiều như vậy trong mắt anh.

"Tiểu Uy có bà nội nè còn có cô Lãnh Ý Nặc như mẹ bên cạnh con rồi không phải sao?" – Tổng phu nhân nhanh chóng nói. - "Nếu con muốn có thể gọi cô Ý Nặc là mẹ của con cũng được!"

Nghe câu nói Sở Tâm Lam vô cùng chấn động, năm năm trôi qua cô đã bỏ lỡ những gì rồi, người phụ nữ này là ai, tại sao lại muốn đưa con cô đứt ruột đẻ ra gọi bằng mẹ.

"Đúng rồi cô luôn yêu thương Tiểu Uy như con trai mình mà chỉ là Tiểu Uy mãi không chịu gọi cô là mẹ thôi!" – Lãnh Ý Nặc nhanh chóng tiếp lời, ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Tâm Lam nhìn sang cô gái đó, ý đồ của cô nói rõ trong câu nói, cô muốn làm mẹ Tiểu Uy.

"Không mẹ Khả Như cơ, ba nói trên đời này Tiểu Uy chỉ có 1 mình mẹ Khả Như mà thôi! Con muốn mẹ Khả Như thôi!" – Tiểu Uy dứt khoát lắc đầu cự tuyệt, thái độ có phần gay gắt. Tổng Hiếu Thần nhủ mảy nhìn về phía Tổng phu nhân và Lãnh Ý Nặc thể hiện sự khó chịu vô cùng khiến cả hai vội im lặng không nói thêm bất kỳ lời nào nữa.

"Chào con!" – Tâm Lam lên tiếng phá tan không khí khó chịu bên kia, mọi sự chú ý đều đổ về phía cô. – "Cô là Tâm Lam, con tên là Tiểu Uy đúng không? Cô là bạn của mẹ Khả Như!" - Tâm Lam chậm rãi nói, cô hướng Tiểu Uy nói, nụ cười trên môi hết sức dịu dàng. Cô muốn được ôm Tiểu Uy một cái, đứa con mà cô chỉ được nhìn thấy mặt một lần, chưa từng được ôm được âu yếm.

Tiểu Uy chớp chớp đôi mắt thơ ngây nhìn Tâm Lam – "Con tên Tổng Khả Uy, chữ Khả của mẹ Khả Như, chữ Uy trong Uy phong!"

"Tên con hay quá! Tiểu Uy qua đây với cô một chút nghe cô nói được không?" – Tâm Lam chớp chớp đôi mắt hỏi hớp nhìn Tiểu Uy. Đứa nhỏ cúi đầu suy tính hồi lâu rồi tuột khỏi người Tổng Hiếu Thần chậm rãi đi đến trước mặt Sở Tâm Lam.

"Chào con! Cô có thể ôm con được không bánh bao nhỏ?" – Tâm Lam vui vẻ cười! Tay vuốt nhẹ má Tiểu Uy.

Suy nghĩ hồi lâu Tiểu Uy lại gật đầu. Tâm Lam như mở cờ trong bụng nhanh chóng ôm con vào lòng, cô vui đến mức nước mắt trào ra nơi khóe mắt. Tổng Hiếu Thần cùng Tổng phu nhân và Lãnh Ý Nặc đều giật mình Tiểu Uy tuy nhỏ nhưng quả thật không thích trò ôm ấp, trừ những lúc làm nũng mới chịu ôm Tổng Hiếu Thần, nay lại dễ dàng cho một người lạ ôm như thế quả thật không bình thường.

Chương 50: Xin một công việc

"Cô tự nhiên vui quá chảy cả nước mắt này! Cô hư quá nhì?" – Tâm Lam nói tay chùi nước mắt rồi nhìn bánh bao nhỏ trong lòng mình đang nhìn cô chăm chăm.

"Bánh bao nhỏ tiểu Uy, con biết mẹ Khả Như ở đâu không?" – Tâm Lam âu yếm đưa trẻ trong lòng mình, bao nhiêu đêm cô ao ước được ôm con trong lòng nay đã thành hiện thực khiến cô hy vọng thời gian có thể ngừng trôi ngay khoảnh khắc này.

Khả Uy đưa đôi mắt to tròn long lanh ngây thơ lắc đầu.

"Mẹ Khả Như đang ở trên trời đó! Rất cao nhé, rất xa nữa! Nhưng mẹ Khả Như ngày ngày vẫn theo dõi Tiểu Uy xem con ăn có ngoan không? Ngủ có ngoan không? Học hành có chăm chỉ không! Có vâng lên ba Hiếu Thần không!" – Tâm lam dừng lại ngược nhìn thấy ánh mắt Hiếu Thần đang ngạc nhiên nhìn cô dò xét lại cúi đầu nói tiếp – "Bánh bao nhỏ Tiểu Uy không được buồn khi mẹ Khả Như không bên cạnh vì mẹ có một sứ mạng khác bắt buộc phải rời xa con!"

"Mẹ Khả như có sứ mệnh gì phải ở nơi xa như vậy ạ?" – Tiểu Uy chăm chú nghe cô nói, rồi làm ra vẻ như âm trầm của Tống Hiếu Thần nói.

"Mẹ Khả Nhân bận làm thiên sứ nên không thể ở bên bánh bao nhỏ Tiểu Uy, thiên sứ thì phải ở trên trời! Nhưng Tiểu Uy yên tâm mẹ Khả Như luôn dõi theo bảo vệ con đó!" – Tâm Lam nựng nựng hai má phúng phính của Tiểu Uy nói.

"Mai con sẽ nói với bạn Mịch Đình mẹ Khả Như làm thiên sứ nên mới không bên cạnh tiểu Uy được!" – Tiểu Uy hùng hồn nói, ánh mắt cậu ánh lên tia sáng hấp háy. Đôi má hồng hồng trông cực kì đáng yêu. Nhìn kĩ ngoại trừ đôi mắt và làn da của Triệu Khả Như thì Tiểu uy lại mang dáng dấp rất giống Tống Hiếu Thần, cái người đang trầm mặc ngồi đối diện nhìn cô dò xét.

"Lan tâu mang Tiểu Uy đi thay đồ rồi nghỉ ngơi đi, sáng giờ hoạt động nhiều chắc mệt lắm rồi!" – Tống Hiếu Thần lên tiếng Lan Tẩu nhanh chóng đến Tiểu Uy tuột xuống khỏi người Tâm Lam nhìn cô nói.

"Cô ơi! Con đi tắm đây!" – Nói đoạn Tiểu Uy vẫy tay rồi quay người loát thoát đi lên cầu thang.

"Không ngờ đứa bé này lại thích Sở tiểu thư như vậy! Thật hiếm thấy! Chả bù con đó Lãnh Y Nặc đã gần 1 năm rồi vẫn không thân thiết được với thằng bé" – Tống phu nhân nói, Y Nặc cúi đầu, ánh mắt nhìn Tâm Lam có phần khó chịu.

"Sở tiểu thư cảm ơn cô, nếu không còn gì nữa tôi xin thất lễ!" – Tống Hiếu Thần đứng dậy nói.

"Còn! Tôi muốn xin anh một công việc!" – Tâm Lam nhanh chóng nói, ở nhà cô đã nghĩ đến việc này, nếu làm việc gần bên Hiếu Thần chắc chắn sẽ có cơ hội tiếp xúc với anh và bánh bao nhỏ Tiểu Uy.

"Công việc?" – Hiếu Thần nhướn mày nhìn Tâm Lam trong lòng anh vô cùng không vui. Tống gia đã lo lắng đến ngày cô bình phục đến cả cái ăn cái mặc của Sở gia Tống gia cũng chu cấp đầy đủ 5 năm năm qua cô còn tham lam đến vậy!

"Đúng tôi muốn xin vào khâu thiết kế của Teresa! Tôi có khả năng thiết kế rất tốt! Tôi có thể làm thử việc một tháng nếu như không được việc, không giặt được sự sống lại của Teresa anh có quyền đuổi tôi! Tôi biết nó là giọt máu tinh thần của cô Triệu nên tôi hy vọng anh cho tôi một cơ hội!" – Tâm Lam vừa nhìn thẳng vào mắt Tống Hiếu Thần.

Trong mắt Tống Hiếu Thần thoáng chút xao lãng, ánh mắt tự tin của Sở Tâm Lam làm anh nhớ đến ánh mắt tự tin đầy hoài bão của Triệu Khả như ngày trước khi muốn mở lời muốn mở thương hiệu thời trang riêng Teresa này. Nhận được sự dao động dù nhỏ trong mắt Tống Hiếu Thần, Tâm Lam mỉm cười cô biết chắc phần thắng đã nằm trong tay mình. Nếu có cuộc thi xem ai hiểu Tống Hiếu Thần nhất thì cô không ngần ngại tự tin mình đứng đầu.

"Được! Ngày kia tôi có ở công ty cô mang bản vẽ đến tôi xem qua!" – Tống Hiếu Thần nói, nhàn nhạt quay người đi lên lầu.

"Hiếu Thần, em không đi xe đến anh có thể đưa em về có được không?" – Lãnh Y Nặc nhanh bước đến chen trước mặt Sở Tâm Lam, nghe cô nói Tâm Lam cũng quay lại nhìn biểu cảm của Tống Hiếu Thần. Cô biết trong những năm qua anh vẫn lẻ bóng nhưng vì sao cô gái Lãnh Y Nặc này lại dễ dàng ngang nhiên tiếp cận anh như vậy!

"Em bảo A Minh lấy xe đưa em về, tôi có việc bận!" – Tống Hiếu Thần nhìn gương mặt xinh như hoa mùa xuân đang nở nụ cười nũng nịu nhìn anh, nhàn nhạt trả lời rồi không đợi gì thêm tiếp bước đi lên lầu.

"Dì 2" – Lãnh Y Nặc quay lại nhìn Tống phu nhân, giọng nói có phần ủy khuất vô cùng.

"Chắc ban nãy tiểu Uy làm nó buồn nên vậy! Thôi con về nhà đi khi khác lại sang!" – Tống phu nhân ôn nhu nói. Tuy bà không hiểu con trai của mình

cho lắm nhưng giới hạn nào nên dừng lại thì bà hiểu rõ.

"Chào Tổng phu nhân, chào Lãnh tiểu thư!" – Sở Tâm Lam nhanh chóng cúi người rồi quay lưng đi ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Sở Tâm Lam đứng trước Tổng Thị, cô ngược lên nhìn mọi thứ như mới ngày hôm qua, lần trước khi bước vào nơi này cô mang danh phận Tổng thiếu phu nhân, hiện tại mọi thứ vẫn vậy duy chỉ có cô là không phải Triệu Khả Như mà thôi.

"Chào cô! cô cần gặp ai?" – Thư ký tòa nhà chặn cô lại bằng nụ cười tươi thong thả như đúng nghiệp vụ của cô ấy.

"À tôi đến gặp Tổng Hiểu à không Tổng thiếu!" – Tâm Lam cười khi nhận ra bản thân mình chút nữa đã lỡ lời.

"Tiểu thư có hẹn trước không?" – Lễ tân tòa nhà vẫn giữ thái độ như cũ.

"À Tổng thiếu báo khi nào tôi chuẩn bị xong giấy tờ thì cứ trực tiếp mang đến!" – Sở Tâm Lam vừa nói tay vừa giờ xếp giấy tờ lên cười. Thật sự từ xưa đến nơi này cô chưa từng phải hẹn trước nên hoàn toàn không nhớ được việc gặp được Tổng Hiểu Thần khó như thế nào.

"Tiểu thư cho tôi xin thông tin để báo lên trên ạ!" – Lễ tân tòa nhà có chút ngớ người trước câu trả lời của Triệu Khả Như nhưng nhanh chóng lấy lại thái độ bình tĩnh.

"Được tôi là Sở Tâm Lam!" – Sở Tâm Lam vui vẻ nói, trong lòng có chút thấp thỏm, cô không biết Tổng Hiểu Thần có vì cái tên này mà chịu gặp cô hay không.

"Vậy mời cô lên lầu 8!" – Lễ tân tòa nhà sau khi nói điện thoại nội bộ xong thì vui vẻ hướng thang máy nói với Sở Tâm Lam.

"Chào Sở Tiểu thư, Tổng thiếu hiện đang có cuộc họp phiên cô ngồi ghế đợi trong giây lát!" – Thư ký ngay tại văn phòng lầu 8 vừa thấy Tâm Lam bước ra từ thang máy, nhanh chóng nói hướng ghế sofa mời cô ngồi. Tâm Lam cười, vẫn là cô thư ký năm xưa nhưng khác cái trên gương mặt đã có nét chững chạc hơn rất nhiều.

"Được! Cảm ơn cô nhiều." – Sở Tâm Lam vui vẻ ngồi xuống.

"Sở tiểu thư! Cô dùng trà hay caphe!"

"Cho tôi xin trà nhé! Cảm ơn cô!" – Không do dự nhiều Sở Tâm Lam nhanh chóng nói, cũng hơn năm năm cô chưa dùng lại trà nơi này, theo như trí nhớ hương vị còn sót lại của mình thì trà của Tổng thị khá ngon nhất là trà tiếp khách lầu 8.

....

Cuộc họp kết thúc Tổng Hiểu Thần bước về phía văn phòng anh, từ xa đã nghe thấy tiếng nhạc mở nhỏ, dạng nhạc không lời, khiến anh chẳng bước chân lại tìm nơi phát ra âm thanh đó, Tổng Hiểu Thần nhìn thấy một dáng người mảnh mai ngồi trên ghế sofa lơ đãng nhìn lên trần nhà. Bài nhạc đó khiến anh nhớ đến Triệu Khả Như ngày trước mỗi khi rảnh rỗi ngồi một mình Khả Như luôn mở loại nhạc này, cô bảo như vậy sẽ không thấy thời gian trôi qua quá lâu cũng như không thấy cô đơn nữa.

"Tổng thiếu! Sở tiểu thư đây muốn gặp anh nói đã có hẹn trước với anh!" – Thư ký văn phòng đứng lên nhã nhặn nói. Đã làm việc với anh những ấy năm nhưng trong thái độ của cô vẫn tràn ngập sự sợ sệt.

"Chào Tổng thiếu! Như đã nói với anh! Hôm nay tôi đến chính thức đưa hồ sơ cho anh!" – Sở Tâm Lam không vội vàng, cô tắt đi nhạc điện thoại rồi từ từ đứng lên nhìn thẳng mặt anh nói.

"Được! Mời cô vào trong!" – Tổng Hiểu Thần dừng lại trong giây lát rồi nói.

"Xin lỗi cho tôi xin thêm một ly trà nữa nhé! Phiên cô cho 1 viên đường và 1 lát gừng nhé! 1 lát thuì!" – Sở Tâm Lam vui vẻ nhăn mũi nói với cô thư ký.

Tổng Hiểu Thần lại giật mình nhìn cô, anh nhớ Khả Như từng nói trà thêm 1 lát gừng tươi và 1 viên đường uống sẽ thanh hơn rất nhiều.

Sau khi ngồi xuống nét bang hoàng trên gương mặt Tổng Hiểu Thần vẫn chưa đẹp đi hết nhìn cô soi xét.

“Cô thích nghe nhạc không lời lắm à?”- Tống Hiểu Thần nhàng nhạt hỏi. Anh ngồi thẳng lưng trên ghế bành sofa như tư thế một người bề trên nhưng lại có một sự phòng ngự khá lớn.

“À không hẳn thích vì khi nghe tôi cảm thấy thời gian đợi chờ nó không quá dài mà thôi!”- Sở Tâm Lam giật mình khi nghe anh hỏi, cũng vui vẻ trả lời. Thấy vẻ mặt trầm ngâm khó đoán của anh cô nhanh chóng đi vào vấn đề chính – “Đây là những bản thiết kế của tôi! Tống thiếu, anh xem qua tôi nghĩ sẽ hợp với phong cách của Teresa!”

Tống Hiểu Thần nhận hồ sơ chậm rãi mở ra xem, ánh mắt anh có chút ngưng đọng không giấu nổi sự ngạc nhiên anh ngược lên nhìn cô một cái rồi lại nhìn vào bản phát thảo y phục. Quả thực từng nét vẽ cũng như thói quen phối màu của cô rất giống với Triệu Khả Như, giống đến khiến người ta phát sợ. Gần bốn năm từ ngày cô xa anh, anh đã không còn quá đau khổ trong nỗi đau đó nữa nhưng từ khi gặp Sở Tâm Lam anh lại có thể thấp thoáng nhìn thấy Triệu Khả Như. Đóng cuốn phát thảo lại Tống Hiểu Thần nhủ mảy mảy nhìn xoáy vào cô.

“Sở tiểu thư, chắc cô cũng đã tìm hiểu rất kĩ về Khả Như rất nhiều đúng không?” – Câu nói của Tống Hiểu Thần làm trái tim Sở Tâm Lam nhảy nhồm lên cái rồi im lặng, gương mặt anh nhìn cô đầy vẻ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

“Tống thiếu, anh hiểu lầm tôi rồi!” – Sở Tâm Lam vội vàng giải thích nhưng cô nhìn thấy Tống Hiểu Thần thật sự không có vẻ gì là sẽ nghe lọt vào tai những gì cô nói.

“Tôi còn có kiên nhẫn với cô đến thời khắc này vì Khả Như đã từng có lỗi với cô! Nên tôi mới dành thời gian như thế này! Cô nghĩ với những trò vụn vặt mà cô làm có thể thu hút sự chú ý của tôi hay sao? Cô xem thường Tống Hiểu Thần này quá rồi đó!” – Tống Hiểu Thần cười khẩy, ngồi bắt chéo chân trên sofa neho mắt nhìn Sở Tâm Lam.

“Tống Hiểu Thần anh...”- Tâm Lam có chút thật sự không kiềm chế được cơn giận khi bị Hiểu Thần cáo buộc tội như thế. Nghe cô nói đích danh tên mình Hiểu Thần có chút bàng hoàng ngược mắt nhìn cô chăm chú. – “Tống Hiểu Thần tôi xem ra anh quá xem thường tôi rồi! Tôi chỉ muốn xin chỗ làm, tôi và anh cùng có lợi, tôi có việc làm còn anh có thể duy trì tâm ước của Khả Như là Teresa!”

Tâm lam nói một mạch gương mặt ứng đỏ thể hiện sự tức giận rõ ràng.

“Hừ ngữ khí cô cũng cao lắm!” – Tống Hiểu Thần lại cười rồi quay lưng đứng lên.

“Tống Hiểu Thần anh nghĩ phụ nữ chỉ như vậy thôi sao?”- Sở Tâm lam đứng lên hét lớn.

“Bị tôi nói trúng tim đen thì cô nhảy đồng lên như vậy làm gì?” – Tống Hiểu Thần quay lại nhìn Sở Tâm Lam, anh nhìn cô gương mặt tràn đầy sự chán ghét.

“Anh! Tôi chỉ muốn công việc! Anh đừng lấy lòng tiểu nhân của anh đo lòng người khác như vậy tôi không biết nói sao!” – Sở Tâm Lam trừng mắt nói lại.

“Cô!” – Tống Hiểu Thần trừng mắt lên nhìn cô, thấy người trước mặt không có chút gì sợ hãi hay rụt lại dừng khí nên anh cũng có chút ngạc nhiên, chưa có người nào chống lại ánh mắt giận dữ của anh lại không có chút sợ sệt như vậy.

“Được tôi cho cô công việc để xem cô lại giờ ra cái trò gì!” – Hiểu Thần lấy lại vẻ điềm đạm cố gắng ôn tồn nói.

“Được cảm ơn anh cho cơ hội! Từ mai tôi sẽ cố gắng!” – Nói xong Sở Tâm Lam quay người bước ra bên ngoài. Ra đến cửa cô nhìn thấy Tống Hiểu Thiên dựa vào cửa đang đợi bên trong cũng như hóng chuyện. Anh nhìn cô có chút ngạc nhiên lần tò mò rồi đưa ngón cái ngụ ý khen ngợi. Khen cô dung cảm dám đối đầu tay đôi với anh trai của anh cho dù anh không biết cô là ai. Tâm Lam nhìn điều đó chợt thấy mắc cười gật đầu chào nhẹ cô bước đi xuống thang máy.

“Anh cô ấy là ai vậy? Thật sự rất thú vị!” - Tống Hiểu Thiên nhanh đi vào trong, vừa đi vừa ngoài đầu nhìn ra ngoài nói.

“Hừ coi trời bằng vung!” - Tống Hiểu Thần vẫn chưa thật sự kiềm nén được sự tức giận nói.

“Em thấy vậy mà! Anh xem giúp em những cái này!” - Nhận ra sự khó chịu trong ánh mắt Hiểu Thần nhìn nên Hiểu Thiên nhanh chóng nhớ ra mục đích chính mình đi đến đây, đôi ngay chủ đề.

.....

“Chào Lãnh tiểu thư! Hôm nay cô đến đây thật sự rất đúng lúc chúng tôi có một bộ sưu tầm mới vừa mắt!” – Nhân viên bán hàng nhìn thấy Lãnh Y Nặc bước vào cửa hàng nhanh chóng tiến lên niềm nở chào mời. Nhìn thái độ nhân viên chắc chắn một điều đây không phải lần đầu tiên lãnh Y Nặc đến đây.

“Tôi muốn thiết kế một bộ trang phục thật sự đặc biệt! Ba tháng nữa đến sinh nhật lần thứ 3 của Tiểu Uy hôm đó tôi sẽ sánh bước cùng với Tổng Hiệu Thần!” – Lãnh Y Nặc vui vẻ nói.

“Vây thật sự cần chuẩn bị thật đặc biệt thưa tiểu thư! Chúng tôi mới có nhân viên thiết kế mới! Cô có thể bàn bạc riêng với cô ấy!” – Nhân viên bán hàng hướng phía Sở Tâm Lam nói.

“Chào Lãnh tiểu thư! Chúng ta lại gặp nhau!” – Tâm Lam đang ngẩn ngơ khi nghe câu nói của Lãnh Y Nặc, nghe nhắc đến mình vội giật mình.

“Cô... Là cô gái tôi gặp tại Tổng gia!” – Lãnh Y Nặc có chút ngạc nhiên nhìn Tâm Lam.

“Vâng! Trí nhớ cô thật tốt! Tôi có thể giúp gì cho cô?” – Tâm Lam điềm đạm dẹp bỏ suy nghĩ trong lòng của mình hướng đến công việc.

Sau khi Lãnh Y Nặc rời đi lòng Tâm Lam rồi bủ, theo như lời cô ấy nói thì sinh nhật lần này của Tiểu Uy chính là thời điểm cô ấy chính thức công bố với thiên hạ đường đường chính chính đứng bên cạnh Tổng Hiệu Thần. Đã vậy ông trời còn cho cô tình duyên để làm gì, Tâm lam không biết đây có thật sự là ý của Tổng Hiệu Thần hay là ý của Tổng phu nhân, nếu là ý của Tổng Phu Nhân vậy Hiệu Thần có đồng ý hay không?

“Á! Xin lỗi, xin lỗi!” – Tâm Lam mãi suy nghĩ nên khi cô bước đi trên phố và phải người khác nhìn thấy ly caphe bị cô đụng trúng đổ cả vào người trước mặt khiến cô rối rít.

“Cô sao đi đứng thả hồn đi đâu vậy?” – Giọng điệu có chút cáu gắt nhưng cũng không kém phần ám áp của người đàn ông đối diện.

“Tôi xin lỗi! Tôi thật sự xin lỗi! Tôi sẽ gửi anh tiền giặt ủi!” – Tâm Lam lấy giấy mềm trong túi ra cố gắng chấm lau vết caphe trên chiếc áo của người đối diện. Do tình huống trước mắt quá bất ngờ khiến Tâm Lam luống cuống, cô không kịp nhìn xem người mình đụng trúng là ai.

“Là cô!” – Giọng nói ngạc nhiên của người đối diện vang lên khiến sự tập trung của tâm Lam rời vết ố caphe trên áo anh ta chuyển lên gương mặt anh.

“Tổng Hiệu Thiên!” – Tâm Lam ngạc nhiên nói.

“Cô biết tôi à!” – Hiệu Thiên nhún mày nghi hoặc nhìn người con gái trước mặt.

“À Tổng tiên sinh! Tôi xin lỗi vì đã vô ý tôi nghĩ anh chắc phải thay áo, vết caphe thật sự nhìn rất không ổn!”- Hiệu Thiên nhìn theo ánh mắt của tâm lam xuống chiếc áo trắng của mình, caphe loang lổ thật sự trong rất kì dị.

“Tổng tiên sinh! Tôi thật sự không nghĩ cô lại lễ độ như vậy thật đấy!” – Tổng Hiệu Thiên chép miệng nhìn Tâm Lam, anh vẫn còn nhớ cô gái dòng đặc đứng trước mặt anh trai mình hô lớn tên của Hiệu Thần và nói đồng dặt lại có thể lễ độ với mình như vậy! Thật khiến người ta tò mò thú vị!

“À!” – Tâm Lam có chút lung túng trước thái độ của Hiệu Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

“Cô nói muốn trả tiền giặt ủi đúng không? Đi theo tôi!” – Tổng Hiệu Thiên xoay người đi ngược lại vào khu thương mại. Đột nhiên xoay đầu thấy Sở Tâm Lam vẫn còn đứng đó chần chừ vội nói thêm – “Cô nên nhanh lên tôi không có nhiều thời gian!”

Tổng Hiệu Thiên nói đoạn đi vào trong, Sở Tâm Lam đành đi theo vào bên trong. Tổng Hiệu Thiên đến một cửa hàng quần áo nam sang trọng nhanh chóng chọn 1 chiếc áo sơ mi khác vào bên trong thay đồ. Sở Tâm lam đứng bên ngoài đợi chờ ngẩn ngơ

“Không lẽ bắt mình mua đèn chiếc áo mới sao!!” - Cô vội đi xem xung quanh giả vờ xem đồ rồi chú ý xem giá chiếc áo sơ mi mà cô hoa cả mắt lên, giá chiếc áo sơ mi ở đây chắc gần 3 tháng lương của cô mới mua nổi.

Cùng lúc ấy Tổng Hiệu Thiên đã thay áo xong và bước ra ngoài đứng ngắm mình trong gương, trông anh có phần hài lòng. Sở Tâm Lam vội đến gần năn

ra nụ cười có thể xem là bất đắc dĩ.

“Tổng tiên sinh! Tôi không biết anh có thể phiên đổi nơi khác mua áo được không?” – Sở Tâm Lam nhanh chóng tiến đến gần, thấp giọng nói ánh mắt có phần ngần ngại nhìn những người bán hàng đang đứng nhìn xung quanh hai người.

“Tại sao?” – Hiểu Thiên có chút kinh ngạc nhìn cô! Sau đó anh lại đưa mắt nhìn lại mình trong gương để chắc chắn rằng bản thân trong chiếc áo mới vô cùng ổn.

“Vì tôi không đủ tiền để trả cho chiếc áo này!” – Sở Tâm Lam đành thấp giọng hết mức có thể đủ để Hiểu Thiên nghe. Anh nhìn cô rồi xoay người nói với nhân viên bán hàng.

“Thanh toán giúp tôi, tôi mặc luôn, chiếc áo kia phiên cô gói lại rồi đưa cho tiểu thư này giúp tôi!” – Tổng Hiểu Thiên vừa nói vừa đưa thẻ thanh toán. Ánh mắt anh không hướng Tâm Lam cũng không tỏ ra bất kỳ thái độ nào làm khó cô khiến cô có chút ngại ngùng với những gì mình đã suy nghĩ cũng như nói ra.

Sau khi ra khỏi tòa thương mại Sở Tâm Lam như một con robot vẫn ngoan ngoãn xách túi áo dơ đi theo phía sau Tổng Hiểu Thiên.

“Tổng gia tôi thật sự không thiếu tiền để trả tiền giặt ủi! Nhưng cô nói cô muốn trả nên tôi nghĩ nên đưa cô làm sạch nó rồi gửi lại cho tôi nhé! Nhà tôi lần công ty cô đều đã biết rồi đúng không! Tôi còn có chuyện đi trước!” – Tổng Hiểu Thiên hấp háy ánh mắt ý cười vui vẻ quay đi! Quả thật anh không biết vì sao anh cảm thấy cô thật sự rất thú vị. Trước mặt anh cô hoàng toàn nhã nhặn đúng lễ nghĩa nhưng trước mặt anh trai anh, một người lạnh lùng nhiều người điều sợ khi anh ấy tức giận duy chỉ có cô dám ngang nhiên chọc anh ấy giận, rồi nhìn sâu vào đôi mắt bốc hỏa đó khiêu khích.

Nhìn bóng người Tổng Hiểu Thiên rồi đi rồi nhìn chiếc túi xách đang cầm trên tay chứa chiếc áo dính caphe ban nãy mà Tâm Lam đành thờ dài.

....

Tâm Lam cầm túi giấy đứng trước Tổng thị. Cô hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong. Tâm Lam đã suy nghĩ rất nhiều cô không biết nên đem qua Tổng gia hay đến công ty nhưng cuối cùng cô chọn đến công ty vì cô không muốn Tổng Hiểu Thần biết chuyện này. Đối với anh cô đã không có được ấn tượng tốt lắm rồi.

“Chào cô tôi muốn gửi đồ cho Tổng Hiểu Thiên!” – Tâm Lam nói với lễ tân tòa nhà. Cô không nhận biết được câu nói của mình có điều gì kì cục khiến cho lễ tân có chút giật mình.

“Ý của cô là Tổng phó tổng giám đốc đúng không?” – Lễ tân tòa nhà ngăn người trước câu nói của Sở Tâm Lam rồi nhanh chóng đáp lại.

“À vâng Tổng phó tổng giám đốc!!” – Sở Tâm Lam nhoeo miệng cười cô nhận ra mình lỡ miệng, trong lòng thầm mắng bản thân quá sơ suất rồi.

“Phó tổng bảo cô ngồi đợi anh ấy!” – Lễ tân sau khi nói chuyện với máy điện thoại nội bộ liền nở nụ cười nghiệp vụ duyên dáng với Sở Tâm Lam.

“Tôi có thể gửi cái này rồi tỷ phiên cô đưa cho anh ấy được không?” – Sở Tâm Lam đưa túi giấy lên, bất đắc dĩ nói. Cô thật sự không biết mình còn có lý do gì phải gặp mặt Tổng Hiểu Thiên, xin lỗi cô cũng đã nói rồi, làm việc đền tội cũng đã làm rồi.

“Xin lỗi cô! Chúng tôi không thể, lệnh anh ấy đưa ra là như thế!” – Lễ tân tòa nhà nhanh chóng cự tuyệt. Sở Tâm Lam đành ngậm ngùi sang ngồi đợi.

Tổng Hiểu Thần từ bên ngoài bước vào, các nhân viên gặp anh đều cúi đầu chào hỏi, Tâm Lam nhìn thấy anh vội quay đầu đi tránh trong mắt, cô hy vọng anh không nhìn thấy cô. Tổng Hiểu Thần đi vào bên trong đến chỗ thang máy dành riêng cho lãnh đạo cấp cao hoàn toàn không nhìn thấy Sở Tâm Lam.

Sở Tâm Lam nhìn theo dáng anh thờ phào nhẹ nhõm, dù rất muốn nhìn thấy anh nhưng với tình huống này thì tốt nhất là không nên. Cửa thang máy mở ra thì tình cờ Tổng Hiểu Thiên cũng bước ra!

“Anh đi về rồi à! Có gì tí em ghé nói chuyện với anh! Bây giờ em có chút việc!” – Không để Hiểu Thần kịp mở miệng nói, Hiểu Thiên đã bước đi.

Hiểu Thần ngơ ngàng nhìn theo, thấy anh bước đến sảnh trước khi Tổng Hiểu Thần bước vào thang máy anh thoáng nhìn thấy cô, Sở Tâm Lam đứng lên khi nhìn thấy Tổng Hiểu Thiên bước lại gần. Tổng Hiểu Thần bước vào thang máy trong lòng tràn đầy sự nghi hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Trái tim Tổng Hiểu Thiên

“Tổng tiên sinh, tôi đã giặt sạch áo, tôi gửi lại ngài!” – Sở Tâm Lam đứng lên đưa túi giấy trước mặt cho Tổng Hiệu Thiên.

“Đề tôi kiểm tra cho chắc mới được!” – Tổng Hiệu Thiên nhận túi áo nói nhanh rồi quay mặt bước đi để lại Sở Tâm Lam ngẩn người, thở dài rồi cô nhanh chóng đi theo.

“Tổng tiên sinh tôi tranh thủ thời gian nghỉ trưa đem qua anh! Nên xin anh nhanh giúp tôi được không?” – Sở Tâm Lam chạy nhanh bắt kịp Tổng Hiệu Thiên, giọng nói có phần nài nỉ.

“Nói vậy cô vẫn chưa ăn đúng không? Tôi tự nhiên thấy đói bụng quá! Thấy không có sức để mà xem áo rồi!” – Hiệu Thiên đưa tay xoa bụng gương mặt làm ra vẻ vô cùng khổ tâm chớp đôi mắt chứa đầy ý cười nhìn Sở Tâm Lam.

“Này Tổng Hiệu Thiên có ai nói anh vô lại chưa vậy!” – Sở Tâm Lam thật sự nhịn không được nhanh chóng lên tiếng, ánh mắt Tổng Hiệu Thiên thể hiện rõ sự ngạc nhiên vô cùng nhưng nhanh chóng tràn ngập sự vui vẻ bên trong.

“Đúng vậy cô như vậy mới giống cô gái lớn tiếng nói vào mặt anh trai tôi chứ! Tôi đã bảo với anh ấy cô thú vị mà!” – Hiệu Thiên vui vẻ hào hứng nói, không phải cái thái độ phù hợp một người vừa mới bị chửi xong.

“Anh! Anh xem tôi như trò đùa à?” – Tâm Lam nghe nói xong giận đến đỏ cả mang tai, hậm hực gằn giọng nói.

“Không! Ban nãy ý đi ăn là giả nhưng giờ đói thật rồi!” – Nói đoạn Tổng Hiệu Thiên nắm cổ tay Tâm Lam kéo cô sang đường, bị kéo Tâm Lam bất ngờ không kịp phản kháng chỉ biết nhanh chân chạy theo không khéo bị vấp ngã.

Đến khi cô tự chủ lại được thì đã bị anh ấn ngồi xuống ghế còn chường bộ mặt vô cùng hào hứng nhìn cô. Hiệu Thiên nhanh chóng gọi món không hỏi ý kiến Tâm Lam, cô cũng không có bất kì ý kiến nào.

“Sao cô không ăn? Thức ăn không hợp khẩu vị à?” – Hiệu Thiên nhìn Tâm Lam ngồi yên dù thức ăn đã được dọn lên bàn.

“Tôi ăn chay!” – Sở Tâm Lam nhú mày, gương mặt cương nghị nói. Tổng Hiệu Thiên nghe điều đó tay đang cắt miếng thịt bỗng dừng lại, anh ngược nhìn cô.

“Cô ăn chay hoàn toàn kiên tịnh?” – Hiệu Thiên đáp tò mò hỏi.

“Không hẳn! Nhưng hiện tôi không thích bị ép buộc!” – Tâm Lam vẫn chường gương mặt vô cùng khó chịu nói chuyện với Tổng Hiệu Thiên.

“Được được! Vậy bây giờ tôi nhận lại áo thì cô ăn nhé!” – Hiệu Thiên xuống nước với tay lấy túi đựng áo đặt bên cạnh mình cười làm hòa với Tâm Lam.

“Nếu đã vậy tôi xin phép!” – Tâm Lam thở phào nhẹ nhõm đứng lên, không đợi Hiệu Thiên nói thêm bất kì điều nào nhanh chóng đứng lên đi ra bên ngoài.

“Ăn chay ư! Không thích sự ép buộc!” – Hiệu Thiên dựa lưng vào ghế, nhìn người trước mặt rồi đi, anh tự nói với bản thân mình. Đột nhiên Hiệu Thiên có chút gì đó băng quơ trong lòng, cái cảm giác đau khổ không hẳn là đau khổ nhưng có cảm giác như mất mát một cái gì đó.

....

Tâm Lam đứng trước bình hài cốt được đặt ngay ngắn trong tủ, bên trong có rất nhiều hình nộm cười vui vẻ của Triệu Khả Như đập vào mắt Tâm Lam có chút lạ lẫm.

“Bây giờ cô đã thật sự được thờ cúng tôi xin lỗi vì đã chiếm cơ thể cô trong 2 năm! Cũng nhờ khoảng thời gian đó mà tôi biết được thế nào là yêu! Tôi xin lỗi cô rất nhiều Triệu Khả Như! Ban đầu cô nợ tôi nhưng chung quy bây giờ thành ra tôi nợ cô!” – Tâm Lam đứng trầm ngâm nói với hài cốt của Triệu Khả Như

“Sao lại là cô?” – Giọng nam trầm vang lên khiến Tâm Lam giật mình. Quay sang nhìn cô nhìn thấy dáng người ốm ốm cao cao đang rảo bước đến gần.

“Tổng thiếu!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng lên tiếng, cô có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy anh bước đến. Trái tim cô giật thót một cái, cô vẫn chưa điều khiển được cảm xúc của bản thân mình mỗi khi gặp anh.

“Sao cô lại đến đây?” – Hiệu Thiên nhú mày khó chịu nhìn Tâm Lam, anh nhìn vào tủ kính thấy bó hoa nhỏ màu tím được dán lên tủ kính.

“Tôi đi viếng Triệu tiểu thư! Tôi không ngờ gặp anh tại đây!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng ổn định tâm trạng, cúi mặt nói nhanh rồi muốn rời bước bước đi.

“Hừ!” – Hiệu Thiên đến đứng trước tủ kính, dán bó hoa baby lên kính, rồi dùng ánh mắt triều mến nhìn vào ảnh người bên trong, anh cứ đứng yên lặng như vậy.

Sở Tâm Lam xoay đầu nhìn lại đập vào mắt cô hình ảnh đó khiến lòng Tâm Lam chột đau nhói, cô biết hiện trong lòng cô là sự ganh tỵ nhưng cô có thể làm gì khi mình đã không phải là Triệu Khả Như, nếu nói ra với anh anh có tin cô hay không. Tâm Lam siết chặt lòng bàn tay mình đến đau nhói.

Một khoảng lâu sau đó Hiệu Thiên quay lại nhìn Tâm Lam một cái rồi lạnh lùng bước chân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Chán ghét

Tổng Hiểu Thần bước ra ngoài Sở Tâm Lam cũng bước đi theo ra bên ngoài, mỗi người trong lòng đều có những cảm xúc, nhưng suy nghĩ của riêng mình.

“Cô tiếp cận chúng tôi có mục đích gì?” – Tổng Hiểu Thần đột ngột dừng bước quay lại nói với Sở Tâm Lam.

“Hả?” – Sở Tâm Lam bị bất ngờ với câu hỏi, theo phản xạ liền thốt ra âm thanh hỏi lại, gương mặt tỏ đầy vẻ ngạc nhiên khó hiểu.

“Cô đừng làm ra vẻ vô tội đó. Cô tiếp cận tôi rồi lại tiếp cận Hiểu Thiên, nhận được sự chú ý của nó cô có thấy hài lòng chưa?” – Tổng Hiểu Thần dùng ánh mắt khinh thường nhìn Sở Tâm Lam, giọng nói đầy vẻ chán ghét.

Sở Tâm Lam như không tin vào tai mình chớp chớp mắt không biết nên nói như thế nào!

“Tôi... Không có... Tôi không có cố ý tiếp cận Hiểu Thiên!” – Sở Tâm Lam sau khi tiêu hao được những gì Tổng Hiểu Thần nói liền nhanh chóng lớn tiếng nói lại.

“Hiểu Thiên coi bộ cũng thân thiết lắm! Nhưng cô nên biết thân phận của mình! Đừng tự tưởng bước vào Tổng gia cô nên biết mình ở đâu? Những trò cô đang làm như thế này tôi cảm thấy rất chướng mắt!” – Tổng Hiểu Thần nói những lời nói như nhát dao đâm vào trái tim của Tâm Lam. Ánh mắt anh chứa đầy sự chán ghét nhìn cô, ánh mắt đó khiến Sở Tâm Lam có cảm giác mình như con gián dơ bẩn trong mắt anh, chỉ nhìn đến thôi cũng khiến anh cảm thấy khó chịu trong lòng vô cùng.

“Anh nói cái gì? Tôi không phải hạ người như vậy! Tôi không tiếp cận em trai anh!” – Không nhận được khi bị nói những lời xúc phạm như vậy Sở Tâm Lam nhanh chóng lên tiếng, cản bước chân đi của Tổng Hiểu Thần lại.

“Nếu không sao cô cứ cố gắng xuất hiện trước mắt tôi như vậy! Rồi cố ý gây sự chú ý lên tôi! Phụ nữ như cô tôi gặp rất nhiều nên cô ấy dừng lại trước khi quá muộn đi!” – Tổng Hiểu Thần không quá ngạc nhiên trước biểu hiện của Sở Tâm Lam, cười nhạt rồi xoay người rời đi.

“Tổng Hiểu Thần!” – Sở Tâm Lam gọi lớn tiếng, cánh tay nhanh chóng nắm lấy tay Tổng Hiểu Thần kéo ngược lại, Tổng Hiểu Thần bị bất ngờ xoay lại nhìn cô.

- Sở Tâm Lam ném túi xách của mình về phía anh, Hiểu Thần bị bất ngờ phản ứng không kịp trừng mắt ngạc nhiên nhìn cô.

“Cô nổi điên cái gì vậy?” – Tổng Hiểu Thần không lường trước bản thân bị hành hung, có chút tức giận gầm lên, nếu người khác trước mặt anh chắc chắn thật sự rung sợ.

“Đừng rồi tôi điên nên tôi muốn giết anh ngay ấy! Đừng xem thường người khác như vậy chứ! Tôi muốn nói anh biết tôi không có bất kỳ ý định nào với em trai của anh!” – Sở Tâm Lam hét toáng lên, lấy lại túi xách gương mặt cô kẻ sát anh hét lên, làm Hiểu Thần vô cùng lung tung. Đó giờ chưa người nào cư xử với anh như vậy cả.

“Sở tâm Lam cô đứng lại cho tôi” - Hiểu Thần hét lên. Khi thấy Sở Tâm Lam đứng đứng bỏ đi.

Sở Tâm Lam xoay người đi cô không dám nhìn lại, cô sợ anh sẽ nhìn thấy cô khóc. Tâm Lam thật sự rất đau lòng, chưa bao giờ cô nghĩ ánh mắt chán ghét, ánh mắt khó chịu của Hiểu Thần có thể dành cho cô, trái tim Tâm Lam đau nhói lên như thể ai đang dùng dao cứa vào khiến nó rỉ máu.

....

“Lãnh tiểu thư! Đồ của cô đã xong, cô thử nhé!” – Sở Tâm Lam mang chiếc váy màu đỏ lộng lẫy đến đưa cho Lãnh Y Nặc.

“Đẹp thật! Để tôi đi thử!” – Lãnh Y Nặc nói đoạn nhanh chóng bước vào bên trong – “Cô Sở, chẳng phải tôi nói với cô phản ngược nên trễ một chút rồi cái váy voan này là gì? – Lãnh Y Nặc vừa nói gương mặt vô cùng khó chịu khác hẳn với thái độ nhã nhặn thường thấy, tay nhanh chóng quăng chiếc váy về phía Sở Tâm Lam.

“Kiểu này thì như vậy mới tôn lên được phong cách cao quý! Nếu tháo cái đó ra...” – Tâm Lam cố gắng giải thích.

“Tháo ra cho tôi, cao quý hay không do tôi chứ không phải do bộ quần áo! Giống như con người vậy, phải biết thân phận mình ở đâu!” – Lãnh Y nặc nhanh chóng cắt lời Tâm Lam. Hôm Tâm Lam và Tổng Hiệu Thần gặp nhau tình cờ tại nhà im lặng (nơi gửi hài cốt!) Y Nặc cũng có mặt, cô tính đi theo Hiệu Thần nhưng cuối cùng lại chứng kiến chuyện nọ. Y Nặc đưa mắt nhìn Tâm Lam như trong thấy kẻ thù.

“Lãnh tiểu thư có thể cô không hiểu nhưng thiết kế thì nên tôn trọng ý kiến của người thiết...” – Y Nặc quăng ly nước đang cầm trên tay về phía Tâm Lam khiến cô bất ngờ nên không né tránh kịp, nước đổ thẳng lên người Sở Tâm Lam, chiếc ly rớt xuống đất vỡ thành nhiều mảnh.

“Tôn trọng, người thấp kém như cô mà cũng được xem là nhà thiết kế! Quản lý làm lại theo ý tôi! Tôi không biết cô vì sao được nhận vào làm nhưng sau này Teresa này do tôi quản lý rồi thì cô đừng trông chờ gì nữa! hừ!” – Y Nặc đánh đá nói, rồi quay quắc người đi ra bên ngoài Tâm Lam ngỡ ngàng. Hóa ra con người ta có thể hay như vậy, có thể giả tạo đến mức bất ngờ. Cô không biết Tổng Hiệu Thần có biết bộ mặt thật của Lãnh Y Nặc hay không, Tâm Lam chỉ biết thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Khởi đầu của kết thúc

Tâm Lam có ý kiến đề vớt lại danh tiếng của Teresa thì cần phải khẳng định lại tên tuổi của nó trên thị trường, cần cho mọi người biết đến sự đổi mới màu sắc riêng của nó. Ban đầu khi Tâm Lam trình ý tưởng này lên Tổng Hiệu Thần, anh đã im lặng, dùng ánh mắt dò xét nhìn cô thật lâu.

“Sở tiểu thư cô có dám chắc với tôi là cô dùng 1 khoảng tiền to như vậy sẽ mang lại lợi ích cho công ty hay không?” – Tổng Hiệu Thần dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô, mở một cuộc diễn thời trang cũng là ước mơ ngày xưa Triệu Khả Như cứ hào hứng nói với anh. ngày đó vì mang thai nên dự định mới dời lại.

“Tôi dám chắc sẽ có thể, Tổng thị chắc không thiếu tiền!” – Sở Tâm Lam nói cười nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh lùng đó – “Một phần lớn chi phí là mời nhà phê bình thời trang Thạch Đại Phiến!”

“Thạch Đại Phiến! Cái người đã tuyên bố rút khỏi giới thời trang rồi cô nghĩ ông ấy sẽ vì cô mà trở lại! Cô tự coi trọng mình quá đấy!” – Tổng Hiệu Thần cười nhếch mép tỏ ý vô cùng xem thường cô.

“Tôi tự có cách! Chỉ cần anh đồng ý kế hoạch ắt tôi sẽ làm được!” – Sở Tâm Lam nhìn thẳng vào ánh mắt xem thường đó, cái tôi của cô trỗi dậy. Cô biết Tổng Hiệu Thần vốn là một người lạnh lùng nhưng khi ấy chính tình cảm đã làm anh thay đổi nhưng không ngờ sự ra đi đột ngột của Triệu Khả Như lại khiến anh thành một người tự bài xích bản thân đến mức độ khiến người đối diện phải ngạt thở. Mọi người có mặt trong cuộc họp đều nín thở quan sát hai người đối thoại. Thật sự chưa ai dám khẳng khái đứng trước mặt Tổng Hiệu Thần mạnh mẽ đến như vậy cả.

“Được để xem cô khi thế đến thế nào! Sau khi cô mời được Thạch Đại Phiến tôi sẽ ký duyệt tất cả!” – Tổng Hiệu Thần nói, trong lòng anh nắm rõ con người của Thạch Đại Phiến, một ông già có chút cổ quái có thể do làm nghệ thuật nên tính tình cũng vô cùng kỳ quặc. tâm trạng thì khó đoán

“Được anh nói phải giữ lấy lời! Tôi xin vãng mặt vài ngày! À còn nữa, giám đốc cũng phải đi với tôi để thể hiện thành ý! Tổng thiếu đã đồng ý tôi làm mọi cách có thể mời được người nên phiền anh hỗ trợ!” – Sở Tâm Lam cười ngụ ý giao dịch đã thành công. Chiến thắng chắc chắn nằm ở phần cô. Chưa bao giờ Tâm Lam nghĩ sẽ đối đầu trực diện như vậy với Hiệu Thần, cô cũng chưa bao giờ nghĩ ánh mắt anh dành cho cô có thể trở nên lạnh lùng đến như vậy!

“Cô!” – Tổng Hiệu Thần như bị gài vào thế nếu nói không được cũng không thể vì chính anh đã cho cô quyền tự quyết về việc mời Thạch Đại Phiến rồi.

“Vậy mai đúng 8h tôi sẽ có mặt tại công ty! Phiến anh 1 ngày!” – Sở tâm Lam cúi đầu chào nói, cô xoay người đi nhanh như thể cô sợ anh sẽ đổi ý, anh sẽ không chấp nhận điều kiện cô đưa ra.

Ngày hôm sau Tâm Lam chuẩn bị quần áo cụ bị đứng trước cửa công ty. Quả thật đúng 8h chiếc xe màu đen bóng loáng đỗ đến trước mặt cô. Kính xe được hạ xuống tam Lam cúi người nhìn vào trong.

“Tổng thiếu!” – cô cười híp mắt chào anh. Điều cô không nghĩ chính là anh tự lái xe tới.

“Lên xe!” – Đáp lại thái độ thân thiện của cô là gương mặt lạnh băng khó chịu. Tổng Hiệu Thần nhìn lướt qua Tâm Lam, hôm nay cô bận trang phục thoải mái, quần ôm nhẹ ngang bắp chân, áo vàng nhẹ nhàng, còn anh vẫn bộ vest đen nghiêm nghị.

“Anh bận như thế à?” – Tâm Lam vào xe, vừa mang dây an toàn cô vừa nói, ánh mắt có phần ái ngại quét lên bộ trang phục cứng nhắc trên người Tổng Hiệu Thần.

“Tôi bận thế thì có chuyện gì?” – Tổng Hiệu Thần cũng nhận ra sự khác biệt trong trang phục của anh và cô. Nhưng không dễ dàng chấp nhận sự kỳ quặc của mình lơ đãng nhìn phai trước nói,

“Không có gì, nhưng tôi nghĩ anh sẽ thấy không thoải mái thôi!” – Tâm Lam bịu môi quay đầu nhìn ngoài cửa sổ nói. Tống Hiểu Thần không đáp lại quay nhìn cô rồi cho xe chạy đi.

Suốt chặn đường dài Tống Hiểu Thần không nói tiếng nào, anh chỉ im lặng tập trung lái xe, quả thật không khí bên trong xe đặc quánh lại đến độ khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Sở Tâm Lam mở hé hé cửa kính xuống cho gió tấp vào mặt cảm nhận cái lạnh se se cuối thu thật sự rất sáng khoái.

“Dừng chân tại đây một...” – Tống Hiểu Thần bỏ dở câu nói của anh khi quay đầu qua thấy Sở Tâm Lam đang tựa đầu say xư ngủ.

- Tâm Lam hắt hơi giật mình dậy! Cô khịt mũi, vội chỉnh sửa lại tư thế của mình.

Hiệu Thần nhìn sang không nói gì, chỉ bấm nút đóng cửa sổ lại.

“Xin lỗi tôi ngủ quên mất! Ôi qua trạm dừng chân rồi hả? Sao anh không gọi tôi dậy, Tôi còn chưa ăn sáng hix!” – Tâm Lam nhìn ra bên ngoài có chút hốt hoảng nói, giọng điệu đầy sự trách hờn. Hiệu Thần không quan tâm mắt vẫn nhìn thẳng phía trước và cho xe chạy tiếp.

Cuối cùng rông rãi suốt nửa ngày cũng đến được nơi cần đến là một miền núi tuy ngọn núi không thật sự cao lắm nhưng vẫn có thể nhận ra sự khác biệt hoàn toàn với thành phố chật chội. Tâm trạng Tâm Lam thật sự trở nên vô cùng thoải mái cô đã quên mất việc mình bị phốt lò bỏ đói.

“Tổng thiếu, người ta bảo chúng ta phải để xe tại đây và phải bắt đầu đi bộ!” – Tâm Lam sau khi hỏi thăm người dân đang ngồi nói chuyện tụ tập ngay tại bãi đất trống rồi quay lại nói với Tống Hiểu Thần đang im lặng vẫn giữ thái độ lạnh lùng ngồi trên xe.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cốc sữa dê

“Đi bộ?” – Nghe Tâm Lam nói, Hiệu Thần nhú mày.

“Vâng! Ông Thạch Đại Phiến ở gần cuối làng!” – Tâm Lam nhỏ giọng nói như sợ Hiệu Thần sẽ lên cơn phát hỏa vì thật sự cô đã lòi anh đến đây. Hiệu Thần hừ một tiếng rồi bước xuống xe. Bộ đồ vest đặc tiền cùng đôi giày tây bóng loáng của anh thật sự rất nổi bật tại nơi này vì chúng không hợp với khung cảnh xung quanh một chút nào.

“Đi đường nào?” – Tống Hiểu Thần nhú mày khi thấy Sở Tâm Lam đang thờ người nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, Tâm Lam nhìn anh có chút e ngại.

“Hướng đó, người ta nói ông ấy ở trong ngôi nhà màu cam nổi bật nhất nên cứ đi lên đó rồi sẽ nhìn thấy!” – Tâm Lam nhanh chóng trả lời, tay vội chỉ con đường đi dẫn vào làng mà cô hỏi được của người địa phương.

“Vậy thì đi còn đứng đó làm gì!” – Hiệu Thần bước đi theo hướng Tâm Lam chỉ nhưng thấy cô vẫn đứng đó nên lạnh lùng liếc mắt nói. Sở Tâm Lam nhanh chóng lật đật chạy theo hai người cứ thế kẻ trước người sau đi theo con đường mòn, quả thực nơi này xe cộ không thể đi được.

“Này có thể cho tôi ngồi nghỉ một chút được không? Tôi mệt quá!” – Tâm Lam ngồi xuống một tảng đá bên đường dưới bóng râm, tay ôm bụng cố gắng nhe răng cười. Tống Hiểu Thần xoay người lại im lặng ngồi xuống một tảng đá khác cách cô không xa.

“Sao cái làng này to dữ vậy! Đi mãi đi mãi chưa thấy nơi cần đến vậy!” – Tâm Lam cầu nhàu như thể nói với người bên cạnh mà cũng như thể đang nói chuyện với chính mình. Rồi cô mở balo lấy hai chai nước lọc ra uống một hớp, đưa chai nước còn lại cho Tống Hiểu Thần.

“Anh uống không?” – Tống Hiểu Thần nhìn tay nước trên tay Tâm Lam rồi phớt lờ nhìn đi chỗ khác.

“Không uống thì thôi, ôi cái khung cảnh này thật thích! Chỉ tiếc haiz...” – Sở Tâm Lam bịu môi nói, không chú ý đến anh nữa mà thoải mái nhìn xung quanh.

“Cô nghỉ xong chưa đi nhanh lên, tôi còn nhiều việc cần làm lắm!” – Tống Hiểu Thần thấy Tâm Lam tràn đầy khí thế liền nói.

“Anh ác vừa thôi, không phải tại anh tôi đâu có bị đau bao tử như vậy! Cho tôi nghỉ uống chút nước lọc cùng làm khó nữa!” – Tâm Lam cụt hứng nhét chai nước lại vào balo rồi vùng vằng đứng lên đi lên phía trước. Hiệu Thần nghe cô nói mới chợt nhận ra vẻ mặt đau khổ nhăn nhó mà vẫn cố gắng cười của cô là do đau, trong lòng anh dấy lên một chút cảm giác tội lỗi thấy cô bước ngang mình anh đưa tay vào túi tính đưa cô viên kẹo ban nãy nhân viên đưa anh thay tiền thừa trong trạm dừng chân nhưng rồi lại thôi.

Tiếp tục cuộc hành trình kẻ trước người sau nhưng đổi lại Tâm Lam lại là người đi trước, Hiểu Thần như một cái đuôi đi phía sau cô.

“Này!” – Tổng Hiểu Thần lên tiếng gọi. Tâm Lam quay người lại nhìn anh áo vest cầm trên tay, caravat cũng đã tháo ra nhìn anh như vậy thật khiến cô có chút bồi hồi nhớ đến hình ảnh anh thường ngày của ngày trước.

“Bên kia mát cô ngồi nghỉ đi!” – Hiểu Thần chỉ cho Tâm Lam chỗ phiến đá rồi mình thì rẽ vào đường mòn dẫn lên một ngôi nhà, Tâm Lam ngần ngại không hiểu chỉ biết lặng lẽ làm theo lời anh, sau đó anh quay trở lại – “Nè uống đi, sữa có thể giảm đau bao tử rất nhanh chóng!” – Đưa cho Tâm lam một cốc sữa, cô ngạc nhiên đến mức không chấp nhận được sự thật trước mắt cứ hết nhìn Tổng Hiểu Thần lại đến nhìn cốc sữa trên tay anh - “Không uống tôi đem đồ nhè!”

“Uống chứ!” – Nghe Hiểu Thần nói cô giật mình cầm nhanh cốc sữa, sữa vẫn còn rất ấm.

“Sao anh biết trong nhà đó có sữa vậy?” – Sở Tâm Lam vừa uống vừa nói với hiểu Thần. Anh hást cầm chỉ cô mới nhìn thấy chiếc bàn nhỏ đã bạc màu đi chỉ còn lại mờ mờ phải quan sát kỹ lắm mới nhìn thấy được dòng chữ “sữa dê!”

Tâm Lam gật gù rồi vui vẻ chú tâm và cốc sữa trong tay của mình, cô uống nó trong sự vui sướng hơn bao giờ hết, đôi má vì mệt vì nắng đã sớm ửng hồng kèm với đôi mắt sáng bừng khi được cứu đói khiến người khác có thể liên tưởng đến đứa bé lần đầu tiên được ăn đồ ngon, nên chẳng dám ăn vội mà thưởng thức từng chút một, sự vui sướng đều hiện rõ lên trên gương mặt.

“Cảm ơn anh nhiều, tôi quả thật rất lo nếu cứ đau như vậy thì tôi sẽ không đi xuống núi được quá!” – Tâm Lam đặt cốc sữa xuống tán đá, vui vẻ nói. Hiểu Thần lại đứng lên cầm cốc sữa rồi đem ngược lên ngôi nhà đó. Tự nhiên trong lòng Tâm Lam cảm thấy vô cùng ấm áp, đã lâu lắm rồi từ khi cô tỉnh lại đến nay cô chưa cảm thấy ấm áp như vậy!

Đi mãi cuối cùng 2 người cũng nhìn thấy ngôi nhà màu cam rực rỡ giữa những tán cây leo xanh rì.

“Thạch tiên sinh, ông có nhà không? Thạch tiên sinh!” – Tâm Lam đứng trước cửa lớn tiếng gọi mãi không thấy người bên trong đáp lại.

“Này cô cậu tìm ai?” - Bất ngờ một giọng nói trầm ồm phát ra từ phía sau khiến cả Tâm Lam và Hiểu Thần đều giật mình. Quay người lại phát hiện Thạch Đại Phiến đang đứng ngay sau bọn họ.

“Chào ông Thạch tiên sinh! Chúng cháu đến tìm ông ạ!” – Tâm Lam nhanh nhẹn nói trước.

“Coi bộ đi bộ cũng vất vả nhì? Vào nhà đi rồi nói!” – Thạch Đại Phiến mở cửa hàng rào hai người lặng lẽ chân trước chân sau bước vào. Bên trong hàng rào dây leo lại là những vườn rau nho nhỏ, mọi thứ chỉ vài cây nhưng có thể nhận ra có rất nhiều loại, nhận thấy sự chú ý của Tâm Lam Thạch Đại Phiến nói.

“Tôi tự trồng ít rau để ăn ở một mình ăn bao nhiêu, lâu lâu có người xuống dưới thì gửi mua đồ được!” - Ông ngồi xuống chiếc giường rất to đặt giữa sân, trên có một chiếc bàn kiểu Nhật cùng với một tách trà trên bàn. Hiểu Thần cũng Tâm Lam cũng nhanh chóng ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Thử thách

“Không! Cô cậu không phải người đầu tiên đến đây! Nên chắc hai người sẽ công cốc quay trở xuống rồi!” – Sau màn giới thiệu cũng như nói rõ ý định đến đây của hai người, Tổng Hiểu Thần từ đầu đến cuối đều rất nhã nhặn lịch sự nhưng Sở Tâm Lam nhận ra anh hoàn toàn đã gần như mất kiên nhẫn.

“Thạch tiên sinh! Không cần ông phải tái xuất làm đồ. Chỉ cần ông đồng ý có mặt ngày hôm đó thôi!” – Tâm Lam nài nỉ, cô biết mọi người này thật sự rất khó nhưng không nghĩ lại khó khăn đến như thế này.

“Không! Cô cậu về đi!” – Thạch Thái Phiến kiên quyết khước từ.

“Tại sao ông lại cự tuyệt như vậy!?” – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt lên tiếng, thái độ khiêm nhường của anh đã tan biến theo mây khói. Bao nhiêu năm trôi trong thương trường Tổng Hiểu Thần chưa một lần nào phải cúi đầu như thế này nhưng vẫn nhận lại chỉ là cái lắc đầu cơ chứ.

“Tôi đã rửa tay gác kiếm rồi! Khụ khụ khụ!” – Thạch Thái Phiến nhận ra sự chuyển biến trong thái độ của Hiểu Thần nhủ mày nói, sau đó bắt đầu ho.

“Thạch tiên sinh... Nước đây!” – Sở Tâm Lam đưa cốc nước cho ông. Ánh mắt có chút quờ trách nhìn về hướng Tổng Hiểu Thần.

“Đi về đi! Tôi mệt rồi tôi cần nghỉ ngơi!” – Nói đoạn Thạch Đại Phiến đứng dậy, mở cửa rào ngụ ý tiễn khách!

“Chào ông đã làm phiền!” – Tống Hiểu Thần mất đi sự kiên nhẫn đứng lên bước ra ngoài. Sở Tâm Lam vẫn không cam lòng chấp nhận, muốn nói thêm gì đó nhưng bị Tống Hiểu Thần liếc mắt một cái rồi nhanh kéo đi ra bên ngoài. Anh lờ cô lệch xệch đi xuống dưới một đoạn, bàn tay dùng sức siết cổ tay Tâm Lam đau điếng.

“Buồng tay tôi ra, đau quá!” – Sở Tâm Lam dùng hết sức vùng ra khỏi sự lôi kéo của Tống Hiểu Thần.

“Cô còn muốn cái gì nữa!” – Tống Hiểu Thần thật sự nổi giận, cơn giận kiềm nén bấy giờ được nước phát hóa. Anh trừng lớn đôi mắt nhìn Sở Tâm Lam.

“Anh muốn đi về thì về trước đi, tôi phải bằng mọi cách mời được ông ấy!” – Sở Tâm Lam vùng lên. Tuy cô biết anh sẽ nổi giận nhưng cô không thể bỏ cuộc một cách dễ dàng như vậy được. Cô không thể nhận thua ngay lúc này được.

“Cô không thấy người ta coi thường như vậy sao! Hà có gì vậy?” – Tống Hiểu Thần vùng tay hét lớn, anh không nghĩ thái độ của cô lại ngang bướng như vậy.

“Thưa ông chủ! Đó là cơ hội duy nhất của tôi anh hiểu không?” – Sở Tâm Lam quay ngược người hướng lên trên. Cô không quan tâm đến Tống Hiểu Thần quyết một mình cố gắng.

“Cô không về tôi bỏ cô ở lại đây đó!” – Tống Hiểu Thần bực dọc hét lên khi thấy Sở Tâm Lam xoay ngược đi về phía ngôi nhà màu cam.

“Anh mặc tôi! Nếu không có ông ấy tôi sẽ mất tất cả anh hiểu không!” – Tâm Lam quay lại hét lên, mắt cô đỏ hoe cả lên, cô nhìn như thể sắp khóc rồi xoay người bỏ đi lên. Tống Hiểu Thần ngẩn ngơ nhìn đôi mắt đỏ đỏ đang nhìn anh đầy thất vọng, tại sao cô thất vọng anh, anh đã làm gì để cô thất vọng như vậy. Nhưng Tống Hiểu Thần cũng không hiểu vì sao nhìn cô như vậy anh lại cảm thấy không đành lòng bỏ cô lại.

Tống Hiểu Thần cất bước đi lên trên vượt qua mặt Tâm Lam khiến cô vô cùng ngạc nhiên. Tâm Lam quệt vội nước mắt, nở nụ cười cất bước chạy theo anh.

“Thạch tiên sinh ơi!” – Sở Tâm Lam vui vẻ gọi lớn. Cô nhìn Hiểu Thần mỉm cười, anh vẫn giữ thái độ lạnh lùng quay mặt như không để ý đến cô.

“Sao lại là hai người!” – Thạch Đại Phiến bên trong đi ra nhìn thấy hai người ngạc nhiên nhíu mày cau nhàu.

“Thạch tiên sinh ơi. Trời tối rồi mà cháu quả thật chưa ăn sáng, chưa ăn trưa... Đường núi rất khó đi, ông cho 2 chúng cháu tá túc đây 1 đêm được không?” – Sở Tâm Lam cười, tay đưa xoa xoa bụng. Tống Hiểu Thần quay sang nhìn cô, như kiểu xem thường thái độ của cô hiện tại. Tâm Lam lấy tay thật anh 1 cái, Tống Hiểu Thần vội nhoèn miệng cười nhìn Thạch Đại Phiến.

“Hai người phiền thật!” – Thạch Đại Phiến nhìn sắc trời, Trời cũng chuyển mưa, mà đường trong làng chủ yếu là đi dưới tán cây thì trời sẽ tối nhanh hơn. Cầu nhàu ít tiếng ông đi ra cửa mở rào cho hai người. Tâm Lam cười tươi như thể nhặt được vàng.

“Cháu có thể nấu ăn được không?” – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói, mặt mày nhăn nhó – “Cháu đói sắp chết rồi!”

“Tùy cô, tôi đi nghỉ!” – Thạch Đại Phiến ho thêm vài tiếng rồi xoay người bước vào trong phòng trong.

“Thạch tiên sinh, ông có phiền không cho người này mượn quần áo với ạ! Đồ của anh bị ướt rồi ạ!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói. Tống Hiểu Thần quay sang nhìn cô có chút ngạc nhiên, đồ anh đâu có bị ướt như cô nói.

“Cậu đi theo tôi!” – Thạch Đại Phiến nhíu mày rồi nói. Tâm Lam nhướng mày ra dấu cho Tống Hiểu Thần đi theo Thạch Đại Phiến vào bên trong.

Tống Hiểu Thần tuy không nguyện ý nhưng vẫn làm theo, Sở Tâm Lam cười hài lòng. Xoay người đi vào trong bếp.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

“Thạch tiên sinh mời ông ra dùng cơm!” – Sở Tâm Lam đứng trước phòng Thạch Đại Phiến lớn tiếng gọi, Tống Hiểu Thần bên gian ngoài bước ra, anh đã tắm thay ra bộ đồ của Thạch Đại Phiến đưa, nhìn anh thật sự rất lạ lẫm. Sở Tâm Lam nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới.

“Trong kì cục lắm à!” – Tổng Hiểu Thần nhàng nhặt nói, toang xoay vào trong thay đồ.

“Ê không không chi vì lạ thôi. Vắn đẹp trai lắm!” – Tâm Lam nhanh tay bắt vội cánh tay Hiểu Thần kéo ra nói. Nghe cô nói anh có chút ngỡ ngàng dừng lại nhìn cô, Tâm Lam nhận ra mình nói hớ nên cũng trở nên ngượng ngùng.

“Khụ khụ khụ! Người già như tôi ăn bao nhiêu!” – Thạch Đại Phiền bên trong nói vọng ra rồi ông xuất hiện sau cánh cửa.

Trước mặt 3 người là những món ăn vô cùng thanh đạm nhưng lại trông rất ngon miệng.

“Cô tự mình làm hết những cái này?” – Thạch Đại Phiền ngạc nhiên hỏi, ông sống tại thành phố ông biết con gái bây giờ không còn giống như xưa nữa nên vô cùng nghi quặc.

“Cháu chỉ lấy rau củ quanh nhà ông thôi! Có một ít thịt với trứng trong canh của hai người! Chúc tiên sinh và giám đốc ăn ngon miệng!” – Sở Tâm Lam vui vẻ nói.

Tổng Hiểu Thần cũng ngạc nhiên, anh không nghĩ trong thời gian ngắn cô có thể chuẩn bị hàng ấy món trên bàn, tuy chủ yếu là rau nhưng nhìn thật sự rất ngon.

“Cô không ăn thịt à?” – Thạch Đại Phiền nhìn bát canh trống của Tâm Lam nhú mày hỏi.

“À, cháu ăn chay! Nói chay cũng không đúng chi là không thích thịt lắm, nên cháu ăn chay ạ!” – Tâm Lam vui vẻ nói. Tổng Hiểu Thần nghe cô nói chiếc muỗng đang đưa canh lên húp dừng lại giữa không trung, trong lòng Hiểu Thần dấy lên một cảm giác vô cùng kì lạ.

“Thạch tiên sinh, cháu có chừng tất gừng cho ông! Cháu thấy ông ho nhiều!” – Tâm Lam bung chén tất gừng chung sau khi dọn dẹp bàn ăn.

“Đừng nghĩ với những món ăn này lại mua chuộc được tôi!” – Thạch Đại Phiền nhìn chén tất gừng nhú mày thái độ canh phòng với Sở Tâm Lam.

“Vâng vâng! Thạch tiên sinh, ông sống một mình nơi này có buồn không?” – Sở Tâm Lam cười khi nói.

“Buồn gì, có những nỗi buồn do tự mình làm tự mình chịu!” – Nói đoạn trong mắt Thạch Đại Phiền có nét đau đớn không rõ nhưng có thể thấy được thật lòng ông rất đau khổ.

“Thôi ta mệt rồi! Người già thì nên ngủ sớm! Bên trong gian bên có chăn hai người tự sắp xếp với nhau đi!” – Nói xong ông bung chén tất đi vào bên trong. Nhìn dáng người quay lưng đi của ông khắc khoải đầy sự cô đơn trong đó.

Khi chỉ còn lại hai người thì thật sự bầu không khí trở nên vô cùng ngượng ngùng.

“Tôi đi làm việc!” – Tổng Hiểu Thần mở lời trước rồi bước vào gian trong.

“Tôi đi dọn dẹp!” – Nói đoạn Tâm Lam cũng xoay người bước vào bên trong.

.....

“Nè!” – Sở Tâm Lam đưa một ly sữa ấm cho Tổng Hiểu Thần đang ngồi ôm điện thoại thần thờ!

“Chỗ này là chỗ quái nào vậy! Không có mạng!” – Tổng Hiểu Thần nhận ly sữa cau có nói, anh đưa điện thoại không có tính hiệu cho cô xem.

“Nơi này vừa cao vừa hẻo lánh nên tín hiệu thường chập chờn!” – Tâm Lam cười nói, nhìn phản ứng như thể không chấp nhận được của Tổng Hiểu Thần.

“Haiz không biết hôm nay có việc gì không! Hèn gì cả ngày sao điện thoại yên ắng quá!” – Tổng Hiểu Thần vẫn kiên nhẫn kéo kéo màng hình điện thoại của mình.

“Anh uống sữa nóng rồi đi nghỉ sớm, tôi trải đệm rồi anh nằm bên đó đi, tôi nằm phía bên này tôi còn muốn về trước khi đi nghỉ!” – Tâm Lam nói, Hiểu Thần nhìn theo hướng chỉ tay của Tâm lam thấy mền gối đã được cô chuẩn bị sẵn sàng cho anh rồi.

“Tôi vẫn không hiểu vì sao cô lại quyết tâm như vậy?” – Tổng Hiểu Thần nhìn vô định cất giọng nó.

“Là cơ hội duy nhất của tôi, cơ hội duy nhất để tôi đi tìm lại những gì đã đánh mất!” – Tâm Lam cười lí nhí đáp, cô tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh.

“Ý cô nói khoảng thời gian cô hôn mê đó hả? Quả thật Khả Như có lỗi với cô rất nhiều!” – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt nói.

“Tôi phải cảm ơn cô ấy đó chứ! Cảm ơn cô ấy đã cho tôi một cuộc đời!” – Tâm Lam cười cúi đầu nói.

“Anh có thể nói tôi biết về Triệu tiểu thư được không?” – Tâm Lam đánh tiếng nói, cô muốn biết bản thân mình trong anh như thế nào!

Hiểu Thần trầm mặc một chút rồi nói, anh nói chậm rãi từng câu từng chữ của anh đều xuất phát từ sự yêu thương, nhưng vẫn nghe ra trong giọng điệu đó sự cô đơn và mất mát, nghe anh nói Tâm Lam muốn đến ôm anh, nói với anh cô đã sống lại tuy cô là Sở Tâm Lam nhưng cô vẫn là Triệu Khả Như

của ngày trước.

Do một ngày vận động khá nhiều nên Tâm Lam thêm thiếp ngủ lúc nào không rõ, cô tựa vào vách gỗ phía sau nhưng do trọng tâm không vững nên từ từ nghiêng sang bên. Hiểu Thần theo phản xạ đỡ Tâm Lam, cô vẫn an nhiên ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Sáng ngày hôm sau khi tỉnh dậy Sở Tâm Lam nhìn ngơ ngác xung quanh, xác định mình đang nằm và nhìn lên trần nhà, thật sự không biết vì sao mình lại nằm trong đệm đắp mền ấm áp, cô nhớ mình đang ngồi bên ngoài nói chuyện với Hiểu Thần. Cô lật đật ngồi dậy nhìn sang chỗ đệm đối diện mà cô đã chuẩn bị sẵn cho anh. Nhìn thấy người đàn ông trong lòng cô đang an yên ngủ, trong lòng Tâm Lam dấy lên một cổ ấm áp vô cùng. Cảm giác nhìn anh ngủ với cô như mới vừa hôm qua, thế mà bây giờ lại trở nên xa lạ đến thế này.

Nhìn ra bên ngoài thấy trời đã sáng nhưng vẫn còn tờ mờ sương Tâm Lam nhanh chóng đứng lên dọn dẹp đồ đạc rồi xuống bếp. Cô nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng rồi để mọi thứ trên bàn xoay người đi xuống núi.

“Sở Tâm Lam! Cô ở đâu vậy Sở Tâm Lam!” – Tổng Hiểu Thần thức dậy không nhìn thấy Sở Tâm Lam nên đi xung quanh xem xét nhưng vẫn không thấy bóng dáng cô, đành cất tiếng gọi.

“Cậu ồn ào cái gì vậy?” – Thạch tiên sinh nhăn nhó bước ra ngoài. Cuộc sống hằng ngày yên ả đơn độc của ông bỗng chốc bị đảo lộn.

“Thạch tiên sinh!” – Tổng Hiểu Thần nghiêm nghị, nhàn nhạt chào Thạch Đại Phiến, ông nhìn một lượt từ trên xuống dưới Tổng Hiểu Thần – “Tôi bận vẫn đẹp hơn cậu nhiều!” – Nói đoạn ông xoay người bước vào bếp.

Tổng Hiểu Thần ngẩn ngơ nhìn theo, anh lại đưa mắt nhìn xuống bộ quần áo trên người mình, trong lòng thầm trách Sở Tâm Lam.

“Này xuống đây tên nhóc kia!” – Thạch tiên sinh cất tiếng gọi trong bếp.

“Thạch tiên sinh ông cần gì?” – Tổng Hiểu Thần nhàn nhạt đi xuống bếp cất giọng hỏi.

“Này!” – Ông đưa tờ giấy trên bàn cho Tổng Hiểu Thần đọc.

- Tổng Hiểu Thần đọc xong ngược mắt nhìn Thạch Đại Phiến.

“Cậu nhìn tôi cái gì? Đi hâm đồ ăn đi!” – Thạch Đại Phiến nhướn mắt giọng điệu ra lệnh nói. Gương mặt Tổng Hiểu Thần sa sầm, anh vô cùng khó chịu nhưng đúng là chung quy không thể làm gì được nên ngoan ngoãn xoay người về phía bếp. Trước mặt anh là bếp củi, Tổng Hiểu Thần không tin ở cái thế kỉ này còn có người dùng bếp củi. Loay hoay mãi vẫn không cách nào nhóm được bếp lên.

“Này này tránh ra! Cậu thật sự quá vô dụng rồi!” – Thạch Đại Phiến lên tiếng, bước đến đẩy Hiểu Thần ra nhanh chóng ngồi xuống nhóm lửa. Ông thuần thực làm nên ngọn lửa nhanh chóng được thổi bùng lên.

“Con bé đó không ngờ tay nghề nấu ăn lại tốt như vậy!” - Vừa húp cháo Thạch Đại Phiến chép miệng nhận xét. Tổng Hiểu Thần vẫn trầm mặc không đáp, quả thật ban đầu anh cũng thấy Sở Tâm Lam thực sự nấu ăn rất ngon.

Đến gần trưa thì nghe tiếng ngoài cổng Tổng Hiểu Thần đang đánh cờ với Thạch Đại Phiến nhanh chóng bước ra thấy Sở Tâm Lam tay xách nách mang túi với túi nhũn mảy hỏi.

“Cô đi đâu sáng giờ vậy?”

“Tôi xuống làng mua đồ! Trưa nay tôi cho mọi người ăn ngon 1 bữa nhé!” - Nhìn Sở Tâm Lam đi vào, giày thể thao dính đầy bùn đất, mặt mày thì mờ hôi lại vô cùng hờn nói.

“Sao cô không gọi tôi?” – Tổng Hiểu Thần nhũn mảy nói. Tay đưa ra mang giúp Sở Tâm Lam vãi túi đồ.

“Này mua nhiều thế tính ở lại đây luôn hả?” – Thạch Đại Phiến nhướn mày nhìn những túi đồ lớn nhỏ của Sở Tâm Lam rồi nhũn mảy nói.

“Hehehe nếu ông sợ điều đó thì đi cùng cháu xuống núi một bận là được mà!” – Sở Tâm Lam cười khi khi rồi na vài thứ vào bếp. Tổng Hiểu Thần mang giúp những thứ nặng nề còn lại vào bên trong.

“Sao cô mang bao gạo này lên đây được?” – Tống Hiểu Thần vô cùng ngạc nhiên nói, bao gạo này nói cũng cả chục ký anh không tin một cô gái có thể na nó lên trên này được.

“Tôi có thuê con la thồ đồ!” – Sở Tâm Lam cười cười nói.

“Này cô ở đây thật à?” – Tống Hiểu Thần nhìn Sở Tâm Lam thâm dò tình hình, anh thật sự không biết trong cái đầu nhỏ bé của cô đang lờng tính chuyện gì nữa.

“Uhm” – Cô nhanh chóng đáp mà không suy nghĩ, trong lòng cô hiện tại chỉ nghĩ ra được mỗi cách chính là ăn vạ đến khi nào Thạch Đại Phiến đồng ý thì thôi.

“Cô!” – Tống Hiểu Thần giật mình nhìn Sở Tâm Lam nói không nên lời. Anh không ngờ cô lại có suy nghĩ đó thật.

“Anh có thể về trước, con cơ hội tôi vẫn muốn thử!” – Sở Tâm Lam vừa làm vừa nói như thể cô không để biểu cảm của Tống Hiểu Thần vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Sở Tâm Lam nhanh chóng chuẩn bị sắp xếp mọi thứ trong bếp rồi tranh thủ đi lau dọn nhà cửa, Tống Hiểu Thần chần chừ một chút rồi thay lại bộ quần áo của anh đi ra chào Thạch Đại Phiến.

“Sao không mang cái tên phiến phức này đi luôn đi!” – Thạch Đại Phiến nằm trong phòng nhủ mảy may chỉ về phái Sở Tâm Lam đang lúi cúi lau dọn xung quanh phòng ông.

“Khi nào ông hết bệnh cháu sẽ đi!” – Sở Tâm Lam không đợi Tống Hiểu Thần lên tiếng, tự mình trả lời.

Tống Hiểu Thần nhìn Sở Tâm Lam rồi quay người bước đi.

“Tên cứng đầu đó thật lạnh lùng! Thật giống...” – Thạch Đại Phiến chép miệng nói, ánh mắt đượm buồn, trong đôi mắt đó ánh lên sự cô đơn đến cùng cực.

“Giống gì Thạch tiên sinh?” – Sở Tâm Lam nhìn bóng lưng Tống Hiểu Thần rồi đi đến khi khuất thì cất tiếng nói.

“Ta mệt rồi cô nhanh chóng đi ra ngoài đi!” – Thạch Đại Phiến nằm xuống xoay mặt vào trong nói. Sở Tâm Lam hơi bất ngờ nên có chút ngưng trệ rồi nhanh chóng đi ra bên ngoài.

Quả thật ngoài công việc bếp núc ra thì Sở Tâm Lam lại dọn dẹp, đi tưới vườn rau, chăm mấy con gà nhặt trứng cuộc sống thật sự vô cùng bình dị, một ngày tại nơi này cô cảm thấy thật sự rất dài. Khi mặt trời gần xuống núi bầu không khí nơi này đặc biệt khiến người ta trở nên vô cùng cô đơn, cô đơn trong chính ngôi nhà của mình.

- Tiếng hàng rào mở ra thu hút sự chú ý của Sở Tâm Lam, người bước vào khiến cô vô cùng ngạc nhiên không tin vào mắt mình Tống Hiểu Thần, anh quay trở lại vào lúc trời đã chập choạng tối, trên tay còn mang thêm túi xách lớn nhỏ. Không tin vào mắt mình Tâm Lam lấy tay dụi mắt những 2 lần nhìn anh.

“Tôi thấy cô một mình ở đây thật không phải nên giải quyết công việc xong thì trở lại! Dưới làng có thể bắt được mạng!” – Nhận thấy sự ngạc nhiên của Tâm Lam làm Tống Hiểu Thần vô cùng lung túng nên nhanh chóng giải thích.

“Anh ăn cơm nhé!” – Sở Tâm Lam chỉ mỉm cười không chất vấn thêm điều gì, nhẹ nhàng đứng lên khỏi phản ngoài vườn nói với Tống Hiểu Thần.

“Được!” – Tống Hiểu Thần vẫn thái độ đó, cái thái độ nhàn nhạt rồi xoay người vào gian phòng của Thạch Đại Phiến – “Thạch tiên sinh, tôi đã trở lại, còn mang cho ông thuốc! Người lớn tuổi cảm cúm không thể xem thường!”

“Từ khi nào cậu cũng phiền phức giống cái người kia vậy!” – Thạch Đại Phiến nghe giọng Tống Hiểu Thần có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng đáp. Bên trong phòng ông mỉm cười rồi nhắm mắt lại.

Túi lớn túi nhỏ Tống Hiểu Thần cầm đến là quần áo. Mỗi ngày sau khi ăn sáng Tống Hiểu Thần sẽ lại đi xuống làng để liên lạc giải quyết công việc còn Sở Tâm Lam vẫn làm công việc của mình như mỗi ngày, duy cô có niềm vui trông chờ anh trở về vào lúc mặt trời gần xuống núi, quả thật cuộc sống

nhàng nhẹ này chính là cuộc sống mà cô từng rất ao ước được sống với Tống Hiểu Thần.

Một ngày trong lúc lau dọn đồ đạc trong phòng thì cô vô tình để rớt một quyển sổ nhỏ nhìn có vẻ cũng cũ kĩ bên trong có một tấm hình được kẹp giữa quyển sổ. Tâm Lam nhìn Thạch Đại Phiên mới uống thuốc xong đã ngủ rồi nhìn tấm hình. Bức hình chụp một cậu thanh niên phía sau đề Thạch Đại Vũ cùng với số điện thoại. Nhìn nước ảnh quả thật có lẽ cũng đã ngót trên 10 năm. Có lẽ đây là con trai của Thạch Đại Phiên, nhưng hiện giờ người đó đang ở đâu vì sao lại để Thạch Đại Phiên ở một mình nơi hẻo lánh như thế này! Tâm Lam vội lấy điện thoại ra chụp lại 2 mặt của bức ảnh rồi cất vào chỗ cũ!

“Thạch tiên sinh, tôi nghĩ ông nên xuống núi rồi chúng ta đến bệnh viện, tôi thấy ông thật sự ngày một một nhiều hơn!” – Tống Hiểu Thần ngồi đối diện nhìn Thạch Đại Phiên một hồi cố gắng ăn ít cháo.

“Chưa chết được đâu!” – Thạch Đại Phiên xua xua tay nói. Thật sự ông là một người khá cứng đầu không dễ gì bị người khác thuyết phục ảnh hưởng như vậy.

“Vấn đề ông không nên cứng đầu như vậy chỉ có mình ông khổ!” – Tống Hiểu Thần nhíu mày gần giọng nói.

“Khụ khụ! Tôi với cậu có liên quan gì nhau! Cậu bắt đầu phiên phức rồi! Khụ khụ! Hai người nên đi đi!” – Thạch Đại Phiên dùng muỗng không ăn thêm nữa, bát cháo chỉ hơi vơi đi một chút.

“Ầy sẽ đi sẽ đi! Nhưng ông phải khỏe lên đã!” – Tâm Lam quay lại lờm Hiểu Thần, làm anh nhớ đến mỗi lần anh làm chuyện gì phật ý Khả Như cũng hay lờm anh như vậy.

“Đúng rồi Thạch tiên sinh, tôi ở gần ông cũng mấy hôm rồi! Sao tôi chưa từng nhìn thấy người nhà của ông?” – Sở Tâm Lam vừa nói vừa ôn nhu đưa muỗng cháo vào tay Thạch Đại Phiên đồ dành như đứa trẻ.

“Không có!” – Thạch Đại Phiên ngưng hành động lại, đôi mắt ánh lên sự đau khổ vô cùng, sự cô đơn rėjo rắc. rồi ông nằm xuống quay lưng hướng ra như một lời tuyên bố không muốn tiếp tục câu chuyện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Lão ngoan đồng ngã bệnh

Thái độ của Thạch Đại Phiên càng khiến Tâm Lam thêm nghi hoặc. Ở bên cạnh nhau 3, 4 ngày Tống Hiểu Thần càng ngày càng có nhiều nghi hoặc trong lòng, khi ở bên cạnh Sở Tâm Lam anh vẫn cứ như nhìn thấy được hình ảnh của Triệu Khả Như thông qua cô kể cả những thói quen nho nhỏ. Đôi khi những chuyện đó khiến anh phải dừng lại khá lâu để trấn tĩnh bản thân mình.

“Khụ khụ khụ!” – Tiếng ho dai dẳng vọng ra từ phòng Thạch Đại Phiên.

Tâm Lam lật đặt ngồi dậy mở cửa.

“Cô định làm gì?” – Tống Hiểu Thần cũng không ngủ được, thấy Tâm Lam phản ứng nên nhanh chóng lên tiếng.

“Xem ông ấy thế nào! Tôi thấy chiều nay ông ấy đã hơi sốt!” – Sở Tâm Lam vừa đi nhanh ra ngoài vừa nói.

“Khoác thêm áo vào!” – Tống Hiểu Thần nói ngắn gọn rồi lại nằm xuống. Ở chung nhiều ngày như vậy anh cũng biết tính cách của Sở Tâm Lam nên không lên tiếng can ngăn cô.

“Anh quan tâm tôi à!” – Mắt Tâm Lam sáng lên, lòng cô dậy nên một cổ ấm áp lạ thường.

“Không, vì cô bệnh tôi không biết chăm!” – Hiểu Thần biết mình nói hơi nên trầm giọng nói. Tâm Lam không nói gì thêm cười cười với tay lấy khăn choàng lên người rồi đi sang gian phòng bên cạnh.

“Hiểu Thần! Hiểu Thần!” – Tiếng Tâm Lam la lên thất kinh, Hiểu Thần đang nằm im bật dậy nhanh chóng chạy ra bên ngoài, gương mặt anh bình thản nhưng hành động cơ thể thì lại vô cùng gấp gáp.

“Thạch tiên sinh sốt cao quá, hình như mê mang rồi! Chúng ta làm sao đây?” – Sở Tâm Lam run rẩy, cô thật sự hoảng sợ khi thấy Thạch Đại Phiên bất tỉnh, mặt cô tái xanh, mắt đỏ au ngấn nước run rẩy nhìn Tống Hiểu Thần.

“Sở Tâm Lam bình tĩnh lại! Nhìn tôi này Tâm Lam!” – Tống Hiểu Thần nhận ra người con gái mạnh mẽ trước mặt mình hóa ra lại nhút nhát đến như vậy!

Anh đã không ý thức được lần đầu tiên anh gọi tên cô như vậy. Sở Tâm Lam nhìn anh nước người vẫn còn rung rẩy.

“Bình tĩnh, chúng ta sẽ đưa ông ấy đến bệnh viện! Bây giờ cô thu dọn đồ đạc của ông ấy đợi tôi một chút!” – Tổng Hiệu Thần kiên định mắt nhìn Tâm Lam trấn an, giọng điệu nửa phần an ủi, nửa phần như ra lệnh.

“Anh đi đâu vậy?” – Tổng Hiệu Thần xoay người đi ra bên ngoài, Tâm Lam vội hoảng hốt nói với theo.

“Tôi tìm người giúp đưa ông ấy xuống làng! Gọi xe cấp cứu! Yên tâm tôi sẽ nhanh chóng quay trở về!” – Tổng Hiệu Thần nhìn sâu vào đôi mắt hoảng sợ của Sở Tâm Lam khiến anh có chút chạnh lòng. Nhưng Hiệu Thần lại không giải thích được cái cảm giác chạnh lòng của anh là gì tại sao nó lại hiện hữu.

Không lâu sau Hiệu Thần quay trở lại với 2 người hàng xóm sống phía trên nhà Thạch Đại Phiên 1 khoảng, nhà họ có xe ngựa có thể dùng để Thạch Đại Phiên xuống làng, mọi người nhanh chóng đưa ông ấy lên xe ngựa và cùng nhau duy chuyển xuống đầu làng. Xe cấp cứu đã đến đầu làng đang chờ đợi, vừa thấy người thi nhân viên cấp cứu nhanh chóng thực hiện nghiệp vụ thăm khám và cho Thạch đại phiên thở oxy rồi đưa lên xe chở đi. Tâm Lam ngồi trên xe bên cạnh Hiệu Thần, tuy bây giờ đã bớt sợ hãi hơn ban nãy nhưng tay cô vẫn vô thức rung lên. Đột ngột một hơi ấm bàn tay truyền đến hướng sự chú ý của cô về đó, Hiệu Thần đang đưa bàn tay anh đặt lên đôi bàn tay của cô. Tâm Lam ngược lên nhìn Hiệu Thần chớp chớp đôi mắt ngạc nhiên, anh không nói gì rồi sau đó nhanh chóng rút tay về.

Quả thật cách đó rất hữu hiệu Tâm Lam có thể bình tĩnh lại không còn hoảng sợ nhiều nữa. Cô ngồi im lặng chờ đợi đến khi cửa phòng cấp cứu gọi tên người nhà Thạch Đại Phiên cô vội đứng lên.

“Ông cụ bị viêm phổi trên cơ địa yếu do ăn uống kém nên bệnh tình thực sự rất không tốt! Hai người là con ông ấy thì nên chú ý một chút!” – Bác sĩ nói đoạn rồi quay vào trong.

“Ai mà làm con ông ấy nổi chứ! Ông già kỳ quặc!” – Tổng Hiệu Thần lèm bèm. Như nhớ ra gì Sở Tâm Lam vội lấy điện thoại ra điện, cô vội gọi gọi nghe tiếng chuông đổ máy, tiếng chuông reo 3 hồi thì có người bắt máy, giọng nói ồm ồm như kiểu bị kéo ra từ giấc ngủ êm đềm.

“Alo! Cho tôi hỏi anh có phải là Thạch Đại Vũ không ạ?” – Tâm Lam vội gọi chờ đợi.

“Phải cô là ai lại gọi điện thoại tìm tôi giờ này?” – Tiếng người nam đầu dây bên kia vô cùng ngạc nhiên. Chỉ nghe thấy tiếng nhưng có thể hình dung ra được thái độ của anh ta ngạc nhiên đến thế nào.

“Hay quá! Tôi không biết anh có thể đến ngay bệnh viện Xuyên Mỹ được hay không?” – Sở Tâm Lam mừng rỡ nói ngay, cô thật sự muốn nói rõ sự việc nhưng lại sợ anh tất máy nên đành nói nhanh vấn đề chính yếu.

“Cô nói cái gì vậy?” – Thạch Đại Vũ ngớ người đưa điện thoại nhìn lại dây số một lần nữa rồi đáp.

“Thạch Đại Phiên tiên sinh hiện đang hôn mê tôi nghĩ nên báo cho anh biết!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói rõ tình hình cho Thạch Đại Vũ biết.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thạch Đại Vũ

“Cô là ai!” – Vừa nghe đến tên Thạch Đại Phiên, Thạch Đại Vũ liền trầm xuống.

“Một người hàng xóm, anh nên đến đây đi, ông ấy yếu lắm còn bị hôn mê!” – Nói đoạn cô cúp máy ngay. Tổng Hiệu Thần sau khi làm thủ tục xong quay lại nhìn Tâm Lam, hai người im lặng không nói lời nào cứ lặng im ngồi đó như chờ đợi một điều gì đó mà không một ai trong hai người biết điều đó là điều gì.

Do quá căng thẳng nên Tâm Lam thấm mệt nên nhanh chóng thiếp đi, Tổng Hiệu Thần ngồi nhìn cô, cô không có bất kỳ một nét nào giống với Triệu Khả Như nhưng tại sao anh lại cứ nghĩ đến Khả Như khi bên cạnh cô, anh thật sự không biết tại sao. Anh càng không hiểu chính bản thân mình, trái tim anh đã chết khi Khả Như chết đi vậy mà nay nó lại đi đau lòng khi thấy người con gái khác đau lòng, lại muốn bảo vệ người con gái khác khi nhìn thấy cô yếu đuối nhỏ bé. Tổng Hiệu Thần mệt mỏi dựa lưng vào ghế nhắm mắt, phải chăng do anh nhìn thấy Triệu Khả Như trong cô cho nên anh mới lạc bước như vậy! Phải nhanh chóng thoát khỏi hoàng cảnh này, quay về với guồng sống hằng ngày.

Đến giữa buổi sáng hôm sau điện thoại Sở Tâm Lam reo lên, cô nhanh chóng nghe máy rồi bí bí hiêm hiêm đi ra ngoài khuôn viên bệnh viện.

“Chào anh Thạch tiên sinh! Tôi là Sở Tâm Lam, người đã gọi điện thoại cho anh.” – Tâm Lam nhận ra Thạch Đại Vũ ngay vì anh quả thật không khác mấy so với bức hình, có khác là trông anh già dặn hơn rất nhiều. Người đàn ông có phần giật mình rồi cũng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh.

“Chào cô! Sao cô biết tôi?” - Thạch Đại Vũ nhìn một lượt cô gái trước mặt, quả thật rất bình thường, không có vẻ gì là người nguy hiểm.

“Đây!” – Tâm Lam đưa bức ảnh trong điện thoại của mình cho anh xem – “Thạch tiên sinh. À nói lão Thạch tiên sinh cất giữ nó như bảo vật, do một lần lau dọn tôi vô tình thấy được!”

“Sao nữa?” – Thạch Đại Vũ có chút ngạc nhiên nhìn thấy bức ảnh trong điện thoại của Tâm Lam, nhưng nhanh chóng lên tiếng lạnh lùng.

“Lão Thạch tiên sinh bệnh rất nặng, bác sĩ nói ông ấy bị viêm phổi nặng trên cơ địa yếu kém do ăn uống kham khổ quá mà ra!” – Tâm Lam nói một mạch dài, cô không biết chuyện giữa hai cha con Thạch lão tiên sinh có chuyện gì, nhưng nhìn vào thái độ của Thạch Đại Vũ cô có thể biết chắc được hai người bọn họ không hòa thuận và có lẽ đã lâu lắm rồi chưa gặp mặt nhau.

“Cô là ai?” – Thạch Đại Vũ nhíu mày khi nghe Sở Tâm Lam nói.

“Không giấu gì anh, tôi là một nhà thiết kế! Tôi muốn lên gặp Lão Thạch tiên sinh mời ông tham dự buổi thời trang của tôi mà thôi, nhưng ông ấy không muốn! Tại sao anh lại đối xử với cha mình như vậy! Ông ấy sống một mình rất cô đơn! Sao anh có thể nhẫn tâm để ông ấy đã lớn tuổi lại sống như vậy cơ chứ!!” – Sở Tâm Lam giải thích nhanh về bản thân mình, sau đó không kiềm chế được tâm tính nhanh chóng lên tiếng chất vấn Thạch Đại Vũ.

“Hừ cô thì hiểu cái gì, cũng là một ruột với nhau thôi. Ông ấy đã lựa chọn sự nghiệp mà vứt bỏ tôi và mẹ tôi, lúc nào ông cũng nghĩ đến nó, đến mức mẹ tôi buồn bã sinh bệnh rồi mất. Ông ấy vẫn chưa sáng mắt ra. Ông ấy bên những bức vẽ của ông ấy cũng đáng!” - Giọng Thạch Đại Vũ trở nên phẫn nộ, anh thật sự rất tức giận. Trong giọng nói giận dữ phẫn nộ đó còn đọng rõ sự chua xót vô cùng.

“Bây giờ ông ấy đã từ bỏ nghề đó rồi!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói. Cô cũng có thể hiểu được vì ngày trước Thạch Đại Phiên được mệnh danh là nhà thiết kế cuồng công việc, ông có thể làm việc xuyên suốt mà không ngừng nghỉ. Cho nên ngày ông quyết định ở ẩn không làm việc nữa đã gây nên một sự kinh ngạc vô cùng cho tất cả mọi người.

“Cũng muộn rồi! Phiên cô chăm sóc ông!” – Thạch Đại Vũ nhanh chóng xoay người định rời đi.

“Thạch tiên sinh, anh nên nghĩ lại, tội ông ấy lắm, đã lớn tuổi như vậy phải sống cô đơn như vậy! Ông ấy chọn sống như vậy vì cảm thấy có lỗi với anh! Tại sao anh không thể tha thứ cho cha mình!” – Sở Tâm Lam nhìn thấy Thạch Đại Vũ toang rồi đi liền lên tiếng nói nhanh.

“Nói thì dễ, những gì ông ấy đang chịu là do ông ấy tự làm tự chịu! Ai có thể bù đắp lại cho tôi cả một tuổi thơ! Ai có thể bù đắp cho tôi!” – Thạch Đại Vũ nghe Sở Tâm Lam nói liền cười nhạt, tuy anh cười nhưng nụ cười đó cũng giống như những lời anh nói ra đều vô cùng chua xót.

“Tôi biết anh rất khổ nhưng anh đành lòng nhìn cha mình như vậy sao? Ông ấy sống cô đơn như vậy, có con như không có. Anh đừng để một ngày anh phải hối hận!” – Sở Tâm Lam vừa nói tay vừa đưa ra kéo Thạch Đại Vũ toang bước đi. Bị cô kéo như vậy anh có chút giật mình mở to mắt nhìn cô kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Cũng là một người bố

“Cô không trong hoàn cảnh của tôi, cô không hiểu đâu! Tôi mãi mãi không tha thứ cho người cha đó, ông ấy không đáng làm cha!” – Thạch Đại Vũ hất tay Tâm Lam ra. Cô có chút bất ngờ nên hơi loạng choạng ra phía sau. Một lực đỡ mềm mại đỡ lưng cô khiến cô có thể đứng vững lại, quay lại nhìn thấy Tổng Hiệu Thần.

“Nếu nói như vậy anh đến đây để làm gì?” - Tổng Hiệu Thần chậm rãi lên tiếng, câu hỏi của Tổng Hiệu Thần khiến bước chân Thạch Đại Vũ dừng lại - “Vậy để tôi trả lời hộ anh vì anh cũng lo lắng cho ông ấy nên đã đi trong đêm đến đây!”

“Anh là ai? Anh nói cái gì?” – Thạch Đại Vũ quay lại nhìn Tổng Hiệu Thần có chút ngạc nhiên.

“Đừng trẻ con nữa, tôi nghĩ anh cũng đã làm ba! Tôi tin anh hiểu không có một người ba nào thật sự bỏ rơi con trai mình cho dù bất kỳ lý do nào!” – Tổng Hiệu Thần nhìn ngón tay đeo nhẫn cưới của Thạch Đại Vũ nói.

“Ông ấy thì không phải vậy!” - Thạch Đại Vũ ngồi xuống ghế đá thất thần, nụ cười nhàn nhạt chua xót hiện hữu trên môi thường trực. Nhìn nụ cười đó có thể hiểu được bên trong anh đang có sự dằn xé như thế nào.

“Nếu tôi nói ông ấy làm vậy vì anh, anh có tin không?” – Tổng Hiệu Thần bước lên nhàn nhạt nói. Tâm Lam tròn mắt nhìn anh, cô không ngờ anh lại ra

mặt như vậy, càng ngạc nhiên hơn ở những gì anh nói.

“Ông ấy chỉ vì ông ấy mà thôi!” – Thạch Đại Vũ lắc đầu cười khổ.

“Ông ấy vì anh! Nhưng ông ấy lại không biết thể hiện! Ông ấy lao vào kiếm tiền vì tương lai của anh! Ông ấy lấy danh vọng vì muốn anh được tự hào vì ông ấy! Nhưng lại vô tình làm ông ấy xa rời đi gia đình!” – Tống Hiểu Thần chậm rãi nói, từng câu từng chữ anh nói ra khiến người nghe như bị một lực đánh vào tâm trí.

“Đó chỉ là những lời ngụy biện!” – Thạch Đại Vũ cười chế nhạo.

“Anh cũng là một người bố, anh đang phấn đấu đi làm vì cái gì anh tự hiểu! Có những ngày bận bịu hay không, những ngày không thể bên gia đình hay không?” – Tống Hiểu Thần dừng lại quan sát thái độ của Thạch Đại Vũ – “Tôi đã nói hết những gì cần nói, anh tự suy nghĩ đi! Ông ấy nằm tại lầu 3 phòng chăm sóc đặc biệt khoa Hô hấp!”

Nói đoạn Hiểu Thần quay người bước đi vào bệnh viện, Tâm Lam thấy vậy cũng ngoan ngoãn đi theo vào bên trong để lại Thạch Đại Vũ yên lặng ngồi một mình bên ngoài.

“Khụ khụ khụ! Tôi chưa chết hả?” – Thạch Đại Phiến lơ mơ tỉnh lại nhìn thấy Tâm Lam ngồi bên cạnh ho khan tháo mặt nạ mũi ra nói.

“Thạch tiên sinh ông còn mệt nhiều không?” – Tâm Lam ân cần hỏi thăm.

“Chỉ cần không nhìn thấy 2 người phiền phức nữa tôi sẽ khỏe ngay!” – Thạch Đại Phiến nói.

“Chúng tôi cũng định vậy đó!” – Tống Hiểu Thần lạnh lùng nói, cái ông già tính tình cổ quái rõ ràng thế này lại nói ngược ngạo.

“Được vậy cũng tốt!” – Thạch Đại Phiến có tia buồn xẹt ngang mắt nhưng thái độ bên ngoài của ông vẫn là cái gặt đầu đồng ý.

“Thạch Tiên sinh, có người cần gặp ông!” – Nói đoạn Sở Tâm Lam cùng Tống Hiểu Thần đi ra bên ngoài cho Thạch Đại Vũ đi vào bên trong.

Thạch Đại Phiến như không tin vào mắt mình đã hơn 15 năm ông không nhìn thấy con trai của mình, ông đã bao nhiêu lần tưởng tượng sẽ gặp nhưng không ngờ ngày gặp lại trong tình huống như thế này. Hai người nhìn nhau thật sự rất lâu mới cất được tiếng nói. Cha con thì làm gì có ân oán nào không thể bỏ qua. Một khoảng thời gian cũng không biết là bao lâu nữa Sở Tâm Lam ngồi một mình trước phòng bệnh đợi chờ, cô thật sự không biết nên dùng cách gì để thuyết phục Thạch Đại Phiến giúp đỡ mình, nhưng hôm nay cô biết được nguyên nhân khiến ông và con trai ông trở mặt thì hy vọng của cô thật sự hoàn toàn tan biến.

“Sở tiểu thư! Ba tôi muốn gặp cô!” – Thạch Đại Vũ bước ra bên ngoài nói, cô nhìn kĩ đôi mắt anh đỏ hoe như thể vừa mới khóc.

“Ông cần gặp tôi?” – Sở Tâm Lam nhanh chóng đi vào trong – “Nếu như hai người đã làm lành với nhau, tôi cùng Tống thiếu sẽ rời đi để Thạch tiên sinh chăm sóc cho ông, ở bên gia đình sức khỏe sẽ dần hồi phục tốt hơn nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cái gặt đầu

“Đương nhiên hai con người phiền phức các người nên rời đi! Tôi ở bên cô lỗ tai cũng mệt mỏi!” – Thạch Đại Phiến cau mày nói, tuy giọng điệu lại không vậy!

“Sở tiểu thư, tôi muốn hỏi sao cô lại muốn giúp đỡ Teresa như vậy!?” – Thạch Đại Phiến lên tiếng hỏi.

“Mối nhân duyên thôi! Tôi và chủ nhân thật sự của nó có một sợi dây nhân duyên nếu nói ra chắc không ai tin nhưng tôi cảm giác mình phải bảo vệ tâm huyết của cô ấy!” – Sở Tâm Lam có chút bất ngờ trước câu hỏi của Thạch Đại Phiến.

“tôi đã hứa với Đại Vũ sẽ theo nó về sống với gia đình, và làm một người bố một người ông thật sự!” – Thạch Đại Phiến chậm rãi lên tiếng – “Tôi cũng biết chúng tôi nhận lại được nhau khụ khụ khụ...” – Thạch Đại Phiến ho khan ngắt ngang câu nói, Thạch Đại Vũ liền tiến đến vuốt ngực ông – “Không sao, chuyện tốt lành này cũng nhờ cô mà có được!”

“Tôi không làm việc này vì mong ông đền đáp cho tôi! Tôi chỉ muốn ông được sống vui vẻ và hạnh phúc! Ông không cần lo lắng, tôi sẽ về suy nghĩ cách khác!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng nói ngắt ngang lời nói của Thạch Đại Phiến, cô cười nụ cười trấn an ông. Trong lòng cô rối bời, cách khác là cách gì

bây giờ, nói thì dễ lắm nhưng suy nghĩ ra nó đâu phải chuyện một sớm một chiều.

“Ngày mấy sự kiện sẽ diễn ra!” – Thạch Đại Vũ bèn lên tiếng.

“Tôi cần thời gian chuẩn bị! Tôi nghĩ tầm 2 tháng nữa là hợp lý!” - Sở Tâm Lam cười nói với Thạch Đại Vũ.

“Hai tháng nữa tôi sẽ dẫn gia đình đi nghỉ mát tại thành phố K! Lúc đó gia đình tôi nghĩ có thể tham gia!” – Thạch Đại Vũ chậm rãi nói, giọng anh cũng trầm ổn như giọng của Thạch Đại Phiên.

“Anh nói sao?” – Sở Tâm Lam giật mình như không tin vào quyết định của Thạch Đại Vũ, cô tròn tròn mắt nhìn hai người đàn ông một trẻ, một già trước mặt.

“Tôi nói trước tôi chỉ đến đó ngồi thôi! Tôi gát bút, gát kéo rồi nhé!” – Thạch Đại Phiên cười khi thấy thái độ ngạc nhiên của Tâm Lam.

“Chỉ cần như vậy! Chỉ cần ông đến ngồi đó là được! Cảm ơn ông cảm ơn ông như tôi được tái sinh một lần nữa vậy! Cảm ơn ông Thạch tiên sinh, cũng cảm ơn anh rất nhiều!” – Tâm Lam như vỡ òa trong sự vui sướng, cô nắm chặt tay Thạch Đại Phiên siết chặt.

“Đây là danh thiếp của tôi có địa chỉ mail và số điện thoại! Cô có thể liên lạc cũng như gửi thông tin sự kiện đó cho tôi!” – Thạch Đại Vũ đưa danh thiếp cho Tâm Lam, cầm tờ danh thiếp trên tay mà tay cô vẫn còn rung lên vì phấn khích.

Sau đó Thạch Đại Vũ làm thủ tục xuất viện chuyển Thạch Đại Phiên rồi đi để có điều kiện điều trị tốt hơn cũng như gần gũi gia đình tiện lợi hơn cho mọi người chăm sóc ông. Sau khi thủ tục xong cũng như thu dọn xong mọi thứ vẫn không nhìn thấy tâm hơi của Tổng Hiệu Thần đâu cả.

“Nhấn giùm ta với cái tên nhóc kia. Mở lòng ra để nhìn rõ lòng mình hơn! Đừng tối ngày lạnh lùng như tảng băng như vậy! Hẹn gặp lại cô nhé!” - Thạch Đại Phiên được sắp xếp nằm trong xe cứu thương, ông vui vẻ nói. Thật sự làm lành được với con trai của mình chính là liều thuốc tốt nhất hiện giờ của ông, tuy vẫn còn rất mệt nhưng sắc mặt lại vô cùng tươi tốt. Trên mặt còn hiện rất rõ sự vui mừng mà không cách nào che giấu được.

“Vâng chào ông! Chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại! Thạch lão tiên sinh nhớ giữ gìn sức khỏe nhé!” – Sở Tâm Lam cúi đầu chào 2 người rồi đứng vẫy tay tiễn biệt cho đến khi xe mất hút.

- Lấy điện thoại ra nhìn thấy số điện thoại của Tổng Hiệu Thần, mày cô khẽ nhướn lên.

“Alo Tổng thiếu! Anh đang đâu vậy tôi có tin tốt lành muốn nói với anh!” - Sở Tâm Lam hào hứng nói, cô rất muốn chia sẻ sự việc vui vẻ kia với Tổng Hiệu Thần.

“Đồ đạc tôi đã lấy giùm cô rồi, đi ra cổng bệnh viện tôi với cô cần về thành hồ ngay!” - Tổng Hiệu Thần nói với rồi cúp máy để lại tiếng tút tút kéo dài não nề. Giọng anh vô cùng khản trương khiến Sở Tâm Lam trong điện thoại cũng có thể cảm nhận rõ được tình trạng khản cấp cũng như quan trọng.

Cô vội vàng cất điện thoại vào túi, nhìn hai hướng đón xe của Tổng Hiệu Thần. Sự khản trương của anh làm cô cũng cảm thấy vô cùng lo lắng. Chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì đó rất quan trọng thì Tổng Hiệu Thần mới có thái độ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Trái tim người mẹ

Khi đã ngồi yên vị trên xe nhìn gương mặt vô cùng căng thẳng cũng như lo lắng của Tổng Hiệu Thần, Sở Tâm Lam có thể đoán được chuyện gì đó thật sự không nhỏ đã xảy ra, chuyện gì đó khiến cho Tổng Hiệu Thần không giấu nổi cảm xúc của mình như vậy thì thật sự rất nghiêm trọng.

“Có chuyện gì vậy Tổng thiếu!” – Sở Tâm Lam có chút rụt rè nói.

“Tiểu Uy nhập viện rồi!” – Nghe Hiệu Thần nói, trái tim Tâm Lam như rút từ trên cao xuống dưới đáy vực, gương mặt cô trắng bệch, trong đầu chạy qua không biết bao nhiêu câu hỏi.

“Tại sao?” – Cô hốt hoảng lo lắng quay qua chất vấn ngay Hiệu Thần. Không nhận ra thái độ của mình như vậy vô cùng không hợp lý.

“Dị ứng!” – Hiệu Thần trả lời cộc lốc, nhưng bản thân lại vô cùng kinh ngạc trước thái độ cũng như sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt của Sở Tâm Lam.

Không khí trong xe bao trùm sự căng thẳng, ai cũng đang vô cùng lo lắng cho Tiểu Uy bé nhỏ tại sao lại dị ứng. Đó giờ bé đâu có dị ứng bao giờ, dị ứng

đến mức nhập viện thật sự không phải chuyện có thể đùa được.

“Cô vào mua gì đó ăn đi chúng ta sẽ khởi hành đi nhanh!” – Đến trạm dừng chân Tống Hiểu Thần nói.

“Tôi không đói! Chúng ta đi luôn đi!” - Tống Hiểu Thần nhìn gương mặt khản trương của Tâm Lam bất động, thấy anh không có bất kỳ hành động nào cô vội quay sang nhìn anh – “Đi đi! Chúng ta cần nhanh lên!”

Nghe Tâm Lam nói, anh nhanh chóng cho xe chạy đi, anh biết cả ngày từ sau khi gặp Thạch Đại Vũ đến giờ cô chưa để gì vào bụng nhưng thái độ kiên quyết lo lắng của cô sao còn hơn cả anh, cô đang lo lắng cho đứa bé mới chỉ gặp 1 lần như vậy thật sự không được bình thường.

“Sở tiểu thư, tôi đưa cô đến trạm xe thuận đường cô bắt taxi về nhà giúp tôi! tôi...” – Tống Hiểu Thần tính cho xe tấp vô lễ để Sở Tâm Lam xuống trước còn mình sẽ trực tiếp lái xe đến bệnh viện.

“Không tôi đi đến bệnh viện! Tôi... Cũng muốn biết bánh bao nhỏ thế nào.” – Sở Tâm Lam nhanh chóng cắt ngang lời anh, rồi cô quay mặt ra cửa sổ tránh ánh mắt ngạc nhiên của anh!

Chiếc xe nhanh chóng rẽ vào bãi xe bệnh viện, cả hai xuống xe chạy vào bên trong. Tâm Lam chạy nhanh vào trong xong quay ngược ra đứng trước mặt Tống Hiểu Thần.

“Bánh bao nhỏ nằm tại đâu?” – Tâm Lam có chút lúng túng, cô chạy đi mới nhớ sự ra mình không biết nơi bánh bao nhỏ đang nằm ở đâu, bệnh viện này lại rất to lớn.

“Đi theo tôi” - Tống Hiểu Thần sai những bước chân dài về phía trước.

Tâm lam nhanh chóng đuổi theo.

“Anh! Sao cô lại đi chung với anh ấy!” - Lãnh Y Nặc vừa nhìn thấy Tống Hiểu Thần gương mặt cô trở nên rạng rỡ nhưng nhìn thấy người đuổi theo sau lưng là Sở Tâm Lam thì cô ấy không dấu được sự ghen tức trên gương mặt.

“Mẹ, tại sao lại dị ứng!” – Tống Hiểu Thần bỏ qua Y Nặc tiến lên phía trước hỏi Tống phu nhân..

“Thằng bé vẫn chơi như bình thường sau khi ăn chiếc bánh bao hải sản thì lại bắt đầu ngứa ngáy toàn thân rồi than mệt nên mẹ sợ quá mang vào bệnh viện!” – Tống phu nhân rung rung nước mắt nói.

“Hải sản? Khả Như dị ứng cua! Nên có thể trong bánh bao có cua!” - Sở Tâm Lam nhanh chóng lên tiếng, cô nhớ có lần khi còn là Khả Như đã bị dị ứng rất nặng vì ăn phải há cáo cua.

Tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý lại nhìn cô, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên nhìn Sở Tâm Lam, cô chưa từng gặp Triệu Khả Như chưa từng tiếp xúc vì sao cô ấy biết được chuyện này.

“Sao cô biết được?” - Tống Hiểu Thần lên tiếng anh vô cùng nghi hoặc nhìn người con gái nhỏ bé trước mặt.

“Dị ứng ỉn hết rồi! Người nhà vào với bé đi!” - Sở Tâm Lam vô cùng lung túng không biết trả lời như thế nào may mắn bác sĩ bước ra từ phòng bệnh đã giúp Tâm Lam gỡ vây. Mọi người nhanh chóng vào phòng, Tiểu UY nhỏ bé đang nằm trên giường nhìn họ, đứa bé nhoẽn miệng cười.

“Ba ơi ba ơi, Tiểu Uy nhớ ba quá! Ba đi đâu lâu quá không gặp Tiểu Uy!” – Tiểu Uy thấy Tống Hiểu Thần liền muốn ngồi dậy nhưng Hiểu Thần nhanh hơn, anh đến bên giường ôm bé vào lòng.

“Ba đi công tác, sao Tiểu Uy ở nhà không ngoan gì hết thế này!” – Hiểu Thần âu yếm ôm con vào lòng. Tâm Lam đứng từ xa nhìn cô cũng muốn được ôm con vào lòng như vậy, cô cũng muốn được âu yếm hút hít bánh bao nhỏ của cô như vậy.

“Tiểu Uy làm đi và bà nội lo lắng lắm!” – Lãnh Y Nặc lên tiếng nói, ánh mắt tỏ ra sùng nịnh Tiểu Uy.

“Tiểu Uy ngoan lắm mà! Á cô mật ong!” – Tiểu Uy cất tiếng gọi khi ánh mắt nó nhìn thấy Sở Tâm Lam đang đứng nhìn nó âu yếm.

“Cô mật ong?” – Tống Hiểu Thần lặp lại câu gọi của con một cách nghi quặc.

“Chào bánh bao nhỏ? Con khỏe chưa nè! Sau này bánh bao nhỏ không được làm mọi người lo lắng như vậy nữa nhé!” - Sở Tâm Lam nhanh chóng bước lên gần Tiểu Uy đưa tay vuốt ve đôi má phúng phính của em.

“Tiểu UY ngoan lắm!” - Tiểu Uy cười híp mắt với Tâm Lam.

“Con gọi cô ấy là cô mật ong, vậy đi là gì?” – Y Nặc có chút phật ý khi nghe Tiểu Uy gọi tâm Lam như vậy.

Chương 67

“Cô mặt ong vì Tiểu Uy được cô ôm rất thích trên người cô có mùi hương như mặt ong... Giống với mùi hương trên quần áo của mẹ Khả Như!” – Tiểu Uy nói, cũng như giải đáp được thắc mắc cho Hiểu Thần. Nghe Tiểu Uy nói trong lòng Hiểu Thần vang lên tiếng chuông khe khẽ, đúng vậy Tiểu Uy từ khi sinh ra đã không còn mẹ hơi ấm của mẹ mà em biết được chính là mùi hương trên quần áo của Khả Như... Đó cũng giải thích vì sao Tiểu Uy lại thích Tâm Lam như vậy, cũng giải thích vì sao Tâm Lam có thể xoa dịu Tiểu Uy như vậy.

“Vậy Tiểu Uy có muốn cô ôm con không?” – Nghe Tiểu Uy nói, Tâm Lam mở rộng vòng tay nói với con.

“Muốn ạ!” – Nói đoạn bánh bao Tiểu Uy nhanh chóng tuột khỏi vòng tay Hiểu Thần đến trước Tâm Lam, cô ôm Tiểu Uy âu yếm, nước mắt lại không kiềm được mà chảy ra.

“Vậy Tiểu Uy cũng cho dì Nặc ôm con với, dì cũng muốn ôm Tiểu Uy lắm!” – Y Nặc không chấp nhận được bước lên tươi cười nói.

“Không thích!” – Tiểu Uy chui vào lòng Tâm Lam nói.

“Con nít thiệt tình!” – Tống phu nhân cười cười gỡ hòa cho Y Nặc.

“Anh về rồi à?” – Tống Hiểu Thiên bước vào phòng bệnh nhìn thấy Hiểu Thần ngạc nhiên nói. Rồi đưa ánh mắt đến người đang ôm Tiểu Uy ngạc nhiên nói.

“Sở tâm Lam sao cô cũng ở đây? 2 người thân thiết vậy bao giờ vậy!” – Vừa nói tay vừa chỉ Tâm Lam cũng Tiểu Uy, Tống Hiểu Thiên nhìn hai người vô cùng ngạc nhiên.

“Chú!” – Tiểu Uy trong vòng tay Tâm Lam vui vẻ gọi.

“Con làm chú sợ lắm đó, phải bắt chuyến xe chạy ngay về đây này!” – Tống Hiểu Thiên cười cười nói. Quả thật với Tống gia Tống Khả Uy như một báu vật vô cùng quý giá và quan trọng – “Em có chuyện muốn bàn với anh! Sáng mai chúng ta sẽ nói chuyện sớm!”

“Tôi xin phép bây giờ cũng trễ tôi xin phép về trước!” – Tâm Lam thấy Tiểu Uy đã được một nhanh đứng lên xin phép – “Tạm biệt bánh bao nhỏ, con ngủ ngoan nhé, hôm khác cô lại ghé thăm con được không?”

“Cô hứa nhé! Cô mặt ong!” – Tiểu Uy nghe vậy gương mặt đang bí xị liền trở nên vui vẻ ngay lập tức.

“Cô hứa!” – Tâm Lam mỉm cười âu yếm nhìn bánh bao nhỏ. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc, cô đã mất đi hai năm được bên cạnh đứa con trai bé bỏng của mình rồi.

“À Tống thiếu! Sang tuần tôi sẽ gửi cho anh bản kế hoạch buổi ra mắt bộ sưu tầm mới!” – Tâm Lam quay sang nói với Tống Hiểu Thần người vẫn đang ngồi yên ôm bánh bao nhỏ đang lìm đim trong vòng tay, âm trầm nhìn cô.

“Cô đợi tôi chút tôi có chuyện muốn nói!” – “Tôi đưa cô về!” – Tống Hiểu Thần và Tống Hiểu Thiên cũng nhau lên tiếng một lúc khi nhìn thấy Sở Tâm Lam quay người bước đi. Rồi cả hai cùng nhìn nhau.

“Tôi nay mẹ ở đây với Tiểu Uy, con mới đi công tác về nên về nhà trước đi! Còn đưa Y Nặc về nữa. Chuyện gì để bàn bạc sau đi!” – Tống phu nhân nhanh lên tiếng, bà tiến lên ôm Tiểu Uy đã ngủ trên tay Tống Hiểu Thần rồi cả hai cũng nằm xuống giường.

“Đúng vậy chúng ta về sớm cho anh còn nghỉ ngơi, em nhìn anh đi vài bữa có vẻ mệt mỏi chắc ăn uống không ngon miệng đúng không?” – Nghe Y Nặc nũng nịu thấp giọng nói Sở Tâm Lam ngược nhìn thái độ của Tống Hiểu Thần, ăn không ngon miệng sao?

“Không phải, chỉ vì chưa ăn gì trong ngày thôi!” – Tống Hiểu Thần nhìn qua Tâm Lam rồi trả lời.

“Sở Tâm Lam!” – Như nhớ ra điều gì đó, Tống Hiểu Thần, mở tủ trên bàn lấy 1 hộp sữa giấy của Tiểu Uy đưa cho cô. Rồi bước ra khỏi phòng bệnh. Mọi người đều ngạc nhiên trước thái độ của anh, nhưng cũng nhanh chóng cúi chào Tống phu nhân và cùng bước ra bên ngoài. Lan tẩu ngồi đợi bên ngoài thấy mọi người bước ra cúi chào rồi nhanh đi vào trong.

“Tống Hiểu Thiên, xe em ở đâu?” – Tống Hiểu Thần nói.

“Đằng này, sao vậy?”

“Anh buồn ngủ quá, anh quá giang em nhé!” – Nói đoạn Hiểu Thần đi về phía hướng chỉ của Tống Hiểu Thiên.

4 người ngồi trên xe không khí đột nhiên trở nên có chút gì đó kỳ quặc, Tâm Lam ngồi trên cùng với Tống Hiểu Thiên còn bên dưới Y Nặc ngồi cùng với Tống Hiểu Thần.

“Sao hai người lại cũng nhau đến bệnh viện vậy?” – Y Nặc không nhịn được tò mò nên đánh tiếng.

Tâm lam nhìn lên gương chiếu hậu quan sát Tống Hiểu Thần, anh không đáp.

“À chúng tôi đi công tác chung!” – Sở Tâm Lam trả lời, trong lòng cô có cái cảm giác rất mắc cười. Bản thân cô danh chính là vợ anh, vậy mà lại đang đi giải thích cho một người khác.

“Hóa ra vậy!” – Người nói câu nói này lại là Tống Hiểu Thiên.

“Tôi hoàn toàn không biết công việc tại cửa hàng cũng cần đi công tác!” – Y Nặc cắn chặt môi nói.

“Thật ra....” – “Chuyện là vậy thôi!” – Tống hiểu Thần đột nhiên lên tiếng cắt ngang câu nói của Sở Tâm Lam, rồi lại âm trầm nhắm mắt vô cùng mệt mỏi.

Sau đó không khí im lặng bao trùm lên xe cho đến khi Tâm Lam xuống xe, mọi người mỗi người mang một suy nghĩ riêng, âm trầm.

....

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chúng ta thân, rất thân!

- Điện thoại reo, Tâm Lam nhanh chóng bắt máy, giọng nói vui vẻ hào sảng của Tống Hiểu Thiên đầu dây bên kia nhanh chóng nói,

- Tâm Lam có chút nhũn mày nhanh chóng trả lời.

<Đi mua sắm với tôi! 7h cô tan làm đúng không? Tôi đón cô vậy nhé!> - Điện thoại kết thúc nhanh chóng không kịp cho Tâm Lam kịp từ chối.

Đúng 7h một chiếc xe màu trắng sáng bóng đậu trước cửa Teresa.

“Cô trễ 10 phút!” – Tống Hiểu Thiên đứng trước cửa xe thấy Tâm Lam xách túi đi ra nhìn đồng hồ nói.

“Tôi phải thay đồ nữa mà, đâu có được thông dong như anh!” – Tâm Lam cười cười nói.

“Đi thôi cô đói không? Muốn ăn gì?” – Tống Hiểu Thiên ngồi sau tay lái vui vẻ nói.

“Chúng ta thân lắm à?” – Tâm Lam nhũn mày nhìn Hiểu Thiên, nghe cô nói như vậy anh phì cười không nghĩ được cô lại nói như vậy liền nhìn cô cười sặc sụa.

“Thân quyết định từ bây giờ sẽ thân! Nên ăn mừng vì chuyện đó chúng ta sẽ đi ăn một bữa hoành tráng nhỉ?” – Hiểu Thiên vui vẻ nói, anh ban đầu đã cảm nhận Sở Tâm Lam này rất thú vị nhưng anh không biết cô lại vui vẻ như thế này.

“Hừ thiệt tình!” – Tâm Lam nhìn thái độ cũng như phong thái của Hiểu Thiên phì cười. Quả thật cùng là anh em trong mà gia đình được nhận nền giáo dục như nhau nhưng quả thật tâm tính con người mãi vẫn khác nhau!

Cuối cùng hai người ăn món Nhật, Tâm Lam có chút ngạc nhiên nhưng cô cũng rất hứng thú vì đồ ăn Nhật thanh đạm không nhiều dầu mỡ cũng như gia vị cho nên cô ăn thật sự rất hợp khẩu vị. Hai người trao đổi vài vấn đề bản quán nhưng rất hợp ý nhau. Nếu kiếp trước khi còn là Triệu Khả Như không phải vì mối quan hệ trước kia thì quả thật anh và cô đã có thể trở thành bạn bè thân thiết. Nhưng rất tiếc dù chỉ là thân xác nhưng vẫn mãi mãi có bức tường ngăn cách giữa hai người.

“Này Tống Hiểu Thiên! Tôi quyết định chúng ta sẽ có thể làm bạn được đấy!” – Sở Tâm Lam cười vui vẻ vừa gạt gù đồng ý với câu nói của hiểu Thiên, nhanh miệng nói.

“Tôi đã nói chúng ta thân mà! Bữa ăn này tui khao vì chúng ta trở nên thân đúng không bạn!” – Hiểu Thiên cũng gật gật đầu nói.

“Đúng bạn!” – Nói đoạn hai người cùng nhau cười nghiêng ngả, gây náo động cả một góc quán yên ắng.

“Rốt cuộc hôm nay anh tìm tôi để làm gì?” – Sau khi dùng bữa xong hai người ngồi ngầy ngẩn trên xe, chiếc xe đã lăn bánh chạy đi thì Tâm Lam như chợt nhớ ra điều gì nói.

“À đi mua quà cho Tiểu Uy sinh nhật nó nhưng tôi chả biết mua gì! Thấy nó thích cô như vậy tôi nghĩ chắc cô biết nó thích cái gì!” – Hiểu Thiên quẹo vào khu thương mại nói.

“Mua quà cho bánh bao nhỏ à!” – Đôi mắt Tâm Lam sáng rực rỡ, cô rất muốn mua quà cho bánh bao nhỏ, từ lúc sinh ra đến giờ cô chưa từng cho con cô bất kỳ thứ gì cả!

Hai người đi lòng vòng cả một buổi trong khu thương mại vẫn không tìm được một món nào vừa ý, món nào cũng là đã có thứ tốt hơn hoặc thường quá, cứ thế cuối cùng đến khi khu thương mại thông báo đóng cửa cả hai vẫn chưa chọn được món quà nào.

“Hóa ra cô cũng như tôi không hơn không kém!” - Tổng Hiểu Thiên trề trề môi nhìn Tâm lam nói.

“Tôi mới gặp bánh bao nhỏ có 2 lần làm sao chứ!” - Tâm Lam khỏ sở nói, quả thật chắc cô là người mẹ thất bại nhất trên thế giới khi mà không hề hiểu về con mình một chút nào cả.

“Ngày mai là tiệc rồi không biết thế nào!” – Tổng Hiểu Thiên rầu rĩ nói – “Hay mua đại con teddy nhé! Con to oí là to ấy!”

“Ừa không phải ngày một sao?” – Tâm Lam giật mình hiểu kỳ hỏi lại.

“Vi sinh nhật Tiểu uy cũng là ngày giỗ của mẹ nó!” - Giọng Hiểu Thần đượm buồn, giọng nói mang hân sự nỗi tiếc rất rõ người ta hay nói, cái không thể có được thì càng khó mà quên! – “Nên gia đình đều quyết định làm trước đó 1 ngày xem như chào đón tuổi mới!”

“Như vậy cũng tốt!” – Tâm Lam gật gù hiểu ý nói.

“Này hay anh tặng tôi cho bánh bao nhỏ đi!” – Trong đầu Tâm Lam lại chợt nảy ra một ý định, cũng là cách duy nhất có thể để cô đường hoàn đến dự tiệc sinh nhật tiểu Uy.

“Nói gì vậy? Tặng cô cho tôi thì được ày!” – Tổng Hiểu Thiên đang uống nước nghe cô nói, anh mém phun cả ngụm nước, vừa ho khan vừa nói.

“Không thật, bánh bao nhỏ ước muốn được mẹ ôm ngủ đúng không? Và bản thân tôi cũng là phụ nữ đặc biệt, như bánh bao nhỏ ngộ nhận trên người tôi có mùi hương giống với mùi mẹ của em. Tôi nghĩ cách này sẽ thật sự rất hay! Món quà của anh độc nhất vô nhị đó!” – Tâm Lam mắt sáng rỡ hấp háy như ánh sao sáng thu hút ánh nhìn của người đối diện, đôi mắt lấp lánh của cô khiến gương mặt cô sáng bừng trong vô cùng thu hút.

“Sao anh thấy sao? Đừng nhìn tôi cười như vậy!” – Thấy Hiểu Thiên không nói gì cũng không tỏ bất kỳ thái độ gì chỉ nhìn cô mỉm cười thì gương mặt Tâm Lam đỏ lên.

“Không tôi đang nghĩ trong chiếc đầu nhỏ này chứa đựng những suy nghĩ gì mà thôi!” - Hiểu Thiên có chút giật mình lấy lại ánh mắt cười nói.

“Vậy ý anh là được đúng không?”

“Cũng hay đỡ suy nghĩ đầu đầu tôi sẽ đóng hộp cô lại cho người khiêng lên phòng Tiểu uy! Được được!”

“Không được tôi là đồ vật à?”

“Quà là đồ vật rồi!”

.....

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tiệc sinh nhật

Tâm Lam chọn nát tủ quần áo của cô cuối cùng chọn chiếc váy màu xanh nhạt ngắn ngang gối. Tóc xõa ra trang điểm tông nâu nhạt! Nhìn cô tuy có thay đổi so với ngày thường nhưng vẫn không thể so bì với khí chất sang trọng được.

Tổng Hiểu Thiên mở cửa xe cho Sở Tâm Lam, anh nhìn cô một lượt thật sự hôm nay nhìn cô cũng xinh hơn ngày thường rất nhiều nhưng vẫn thiếu chút gì đó.

“Thay vì phải tốn tiền mua món gì đó làm quà! Vậy thì tốn tiền trang trí món quà cũng nên!” – Nói đoạn Hiểu Thiên đưa cho Tâm Lam túi quần áo đã chuẩn bị sẵn – “Chúng ta còn 20 phút nữa, cô nhanh lên một chút nhé!”

Tâm Lam ngần ngợ cầm chiếc túi quần áo trong tay nhìn Hiểu Thiên.

“Nhanh lên! Xem như là công làm món quà vậy!” – Hiểu Thiên nhướn mày giờ đồng hồ ngụ ý đã trễ Tâm Lam mới xoay người bước vào nhà.

Nhìn bản thân mình trong gương Tâm Lam có chút ngần ngợ quả thật người ta bảo người đẹp vì lụa quả thật không sai, cô không tưởng tượng được mình cũng có thể trong xinh đẹp và sang trọng đến như thế này.

Hiểu Thiên nhìn Tâm Lam trong bộ váy dài màu vàng kim, tóc búi sau loa xòa vài tóc con rớt trên vai, chiếc cổ trễ làm lộ vùng cổ cao trắng ngần của cô, mỉm cười hài lòng nói

“Bạn nhảy xin mời lên xe!” – Hiểu Thần mở cửa xe ân cần nói.

“Cảm ơn!” – Tâm Lam cúi đầu tránh ánh mắt của Tổng Hiểu Thiên.

...

“Không biết hôm nay Hiểu Thiên sẽ mời ai làm bạn nhảy nhỉ? Cậu ấy nói hôm nay sẽ có bất ngờ lớn mà!” – Lãnh Y Nặc mặc chiếc đầm Teresa thiết kế khoe vùng ngực nửa kín nửa hở của cô trong vô cùng thu hút, nhưng ánh mắt của Tổng Hiểu Thần chưa từng dừng lại nơi cô anh lo tiếp đãi khách khứa, cô vẫn cứ đi theo bên cạnh anh một cách tự nhiên như vốn dĩ.

- Đèn sảnh tắt vụt, ánh đèn tập trung lại chỗ Tiểu Uy đang ngoan ngoãn nắm lấy tay của Tổng Hiểu Thần. Hôm nay cậu bạn bộ vest trong có phong thái đỉnh đặc nhưng đầu đó lại âm trầm giống Hiểu Thần y chỉ có ánh mắt lại giống Khả Như ghê gớm.

“Xin mời nhân vật chính của chúng ta ngày hôm nay! Tổng Khả Uy! Vâng cậu đang được nắm tay bởi Tổng Hiểu Thần phó chủ tịch Tổng thị cũng chính là ba của mình! Còn bông hoa xinh đẹp bên cạnh của họ đang khiến nhiều người tò mò kia chính là Tiểu Thư Lãnh Y Nặc! phải chăng chính là vị hôn thê của Tổng thiếu của chúng ta!” – MC đứng trên sân khấu thuyết minh khi hình ảnh ba người êm đềm xuất hiện. Từng lời nói của MC hình ảnh trước mặt như bóp nghẹn trái tim của Sở Tâm Lam. Cô đau khổ đến rụng rời tay chân.

“Tiểu Uy, nhân vật chính hạnh phúc nhất của chúng ta ngày hôm nay!” – Dáng người bé nhỏ của Tiểu Uy được Tổng Hiểu Thần bế đặt đứng lên ghế để ngang tầm với chiếc bánh kem cao ngất kia.

“Nào chúng ta cùng lắng yên nghe lời cầu nguyện của Tiểu Uy bé nhỏ của chúng ta nhé!” – Theo lời MC nên được đốt lên Tiểu Uy thành tâm nhắm mắt lại, không biết cậu nhỏ cầu nguyện điều gì nhưng mất rất lâu thời gian. Tâm Lam nhìn con từ đằng xa chỉ muốn được đến bên con chỉ cần đứng bên cạnh con như thế là đủ rồi.

Bài hát chúc mừng sinh nhật được vang lên sau màn khói nền hoành tráng của Tiểu Uy, gương mặt sáng rực rỡ của Tiểu Uy tràn ngập sự vui vẻ. Tổng Hiểu Thiên đưa tay ngụ ý kêu Tâm Lam khoác tay mình nhưng cô vẫn đứng ngẩn ngơ nhìn anh.

“Thiệt tình!” – Tổng Hiểu Thiên mất kiên nhẫn, nắm lấy tay Tâm Lam đặt lên cánh tay mình rồi dang chân bước đến trước mặt Tổng Hiểu Thần, Lãnh Y Nặc cùng tiểu Uy.

“Chúc mừng sinh nhật tiểu Uy nhé! Con có biết hôm nay chú tặng con một món quà rất đặc biệt không? Nhưng tôi nay con mới biết được!” – Tổng Hiểu Thiên vừa nói vừa nháy mắt ra vẻ thần bí.

“Chào bánh bao nhỏ, chúc con sinh nhật vui vẻ!” – Sở Tâm Lam có chút xúc động nói. Tổng Hiểu Thần vô cùng ngạc nhiên nhìn người con gái trước mặt, cô không giống ngày thường nên ban này anh đã không nhận ra cô, cứ nghĩ một cô gái đi cùng với Tổng Hiểu Thiên có chút quen mặt mà thôi.

“Cô làm tôi bất ngờ quá!” – Lãnh Y nặc khoác tay Tổng Hiểu Thần, vui vẻ nói, Tâm Lam đưa ánh mắt xuống nhìn bàn tay đang đặt lên cánh tay Hiểu Thần rồi nhìn lên gương mặt anh, vẫn gương mặt không để lộ cảm xúc, cô cười cúi đầu.

“Bánh bao nhỏ, không nhận ra cô hay sao?” – Sở Tâm Lam nựng đôi má phúng phính của Tiểu Uy nói.

“Cô mặt ong hôm nay xinh quá!” – Bánh bao nhỏ lí nhí giọng nói.

“Cô hôm nay đẹp như vậy đến ăn sinh nhật của bánh bao nhỏ Tiểu Uy ngoan ngoãn của chúng ta đây! Nhưng... Cô lại không mang theo quà!” – Sở Tâm Lam hơi thấp giọng nói, như thể đang tâm sự với tiểu Uy vậy. Nghe câu nói của cô mặt bé có chút phình ra thất vọng, vô cùng đáng yêu. - “Nhưng cô hứa với bánh bao nhỏ sẽ đưa em đi chơi công viên giải trí được không? Nhưng với điều kiện phải được ba em cho phép mới được!” – Tâm Lam lại tiếp tục thấp giọng nói. Đôi mắt Tiểu Uy sáng lên khi nghe câu nói đó

“Ba ơi ba ơi, cô hứa dẫn tiểu uy đi công viên giải trí! Ba cho nhé!” – Không ngờ Tiểu Uy lại quay sang nói ngay với Hiểu Thần, anh có phần lúng túng nhìn Tâm Lam rồi lại nhìn đứa bé.

“Được, nhưng phải khi khác!”

“Cô ba cho phép rồi!” – Nói đoạn lại hào hứng quay sang nói với Tâm Lam, cô cười vui vẻ đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Chiếc váy xanh

Nhạc vang lên mọi người bắt đầu đi mời rượu nhau, Hiểu Thiên vẫn giữ khư khư Tâm Lam bên cạnh mình đi mời rượu mọi người. Tâm Lam tuy không có chút gì gọi là nguyên ý nhưng vẫn vui vẻ hợp tác. Cô không biết có một ánh mắt rất hay lang thang nhìn về phía cô, Tổng Hiểu Thần những khi một mình anh lại đưa ánh mắt quan sát cô, mỗi lần anh gặp cô cô lại như một con người khác kì lạ. Hôm nay cũng vậy, bước sánh vai cùng Hiểu Thiên lại lộng lẫy như một tiểu thư quý tộc xinh đẹp và thu hút ánh nhìn. Nhìn cô và Hiểu Thiên nói cười với nhau trong lòng Hiểu Thần lại cảm thấy ganh tỵ, anh ganh tỵ với Hiểu Thiên, anh ganh tỵ vì nụ cười đó không dành cho bản thân mình.

“Hiểu Thần! Anh đi với em đến chào hỏi những người bạn của em được không?” – Lãnh Y Nặc đứng từ xa nhìn thấy ánh mắt Hiểu Thần nhìn Tâm Lam, trong lòng liền dậy lên sự đố kỵ vô cùng to lớn, cô vội đi đến chắn trước tầm mắt của Tổng Hiểu Thần, cười xinh đẹp nói với anh.

“Anh mệt rồi! Xin lỗi em!” – Hành động của Lãnh Y Nặc kéo tâm trí Tổng Hiểu Thần trở lại với hiện tại. Hiểu Thần bỏ ly rượu xuống bước ra ban công! Để lại Lãnh Y nặc có chút lung tung nhìn theo, xong chuyển thành ánh mắt thù ghét về phía Sở Tâm Lam.

....

“Hừ cóc ghè ăn bận quý phái cũng chỉ là cóc ghè mà thôi! Cho dù cổ công thể ăn bận vẫn nghe tanh bùn!” – Lãnh Y Nặc bước ra cửa nhà vệ sinh nhìn thấy Sở Tâm Lam đang đứng chờ thì bêu môi nói.

“Hừ! – Sở Tâm Lam không đáp lại chỉ cười rồi bước vào bên trong. Cô biết Lãnh Y Nặc đang muốn kiếm chuyện với mình, nên không muốn đôi co chuốc thêm phiền phức.

“Cô cười khinh ai vậy!” – Lãnh Y Nặc nắm tay Tâm Lam kéo lại, gương mặt hung dữ nói.

“Lãnh tiểu thư! Xin cô tự trọng!” – Sở Tâm Lam vùng tay ra nhều may nói. Cô không muốn có xích mích ồn ào như vậy vì Tổng Hiểu Thần thật sự sẽ không vui, đã vậy còn trong ngày sinh nhật quan trọng của Tiểu Uy cô càng không muốn.

“Tự trọng, 2 từ nay cô có thể nói sao! Hừ lúc thì cố ý tiếp cận Hiểu Thần, không được thì quay sang hiểu Thiên, cô nghĩ đó là tự trọng hay sao?” – Lãnh Y Nặc cười khẩy nói, giọng nói chua ngoa chứa đầy sự khinh bỉ.

“Tôi nghĩ nếu cô làm lớn chuyện thì hình tượng đoan trang cố gắng xây dựng bấy lâu sẽ bị sụp đổ đó.!” – Nói đoạn Tâm Lam cười xoay người rời đi. – “À nói cho cô biết không phải ai cũng tiếp cận thủ đoạn như cô, đừng so sánh mình với người khác như vậy!”

“Sở TâmLam!” – Lãnh Y Nặc quơ nhanh ly rượu trên bàn uống dở của ai đó hất về phía Sở Tâm Lam. Mầu đỏ rượu nhanh chóng loang trên tà áo vàng của Tâm Lam.

“Hừ để coi, lo lem làm sao về nhà!” – Lãnh Y nặc nhìn vết rượu cười khoái chí bước đi. Tâm Lam nhìn vết rượu trên váy mình có chút rầu rĩ. Chiếc váy mắc tiền như vậy thật sự rất đáng tiếc làm sao. Bước ra khỏi nhà vệ sinh đụng mặt Tổng Hiểu Thần ngay bên ngoài.

“Tổng thiếu!” – Sở Tâm Lam gật đầu chào, cô cố gắng dùng tay che đi vết rượu loang trên váy! Thấy ánh mắt có phần tò mò của Hiểu Thần, Tâm Lam nói vội – “Tôi bất cẩn bị đổ rượu!”

“Đi theo tôi!” – Nói đoạn Hiểu Thần quay người bước đi, Tâm Lam ngoan ngoãn như cún con đi theo anh lên lầu. Khung cảnh trong nhà cũng hoàn toàn như trước, quen thuộc, vô cùng quen thuộc với Tâm Lam. Cô có cảm giác mình mới vừa ở đây chỉ mới ngày hôm qua mà thôi.

“Nè cô thay đồ!” – Nói đoạn anh đưa cho cô một chiếc váy màu xanh nhạt của cô, chiếc váy mà cô nghĩ đã bỏ quên lại nhà của Thạch Đại Phiến. Tâm Lam đưa mắt nhìn Hiểu Thần ngạc nhiên.

“Hình như lúc thu dọn tôi gấp quá đã gồm lộn xem như trả về chủ cũ!” – Hiểu Thần vẫn thái độ lạnh nhạt của mình nói. Tâm Lam cười tươi rồi xoay người vào nhà vệ sinh thay quần áo. – “mình có nói với cô ấy nhà vệ sinh chỗ đó hay sao nhỉ?” – Thấy Tâm Lam vào nhà vệ sinh Hiểu Thần có chút nghi hoặc tự nói với bản thân mình.

“Alo”

“Cô đang ở đâu vậy? Tôi tìm cô mãi không thấy!” – Giọng nói của Hiểu Thiên vang lên trong điện thoại.

“Tôi đang trên lầu 2 nhà anh!”

“Sao lên đó, được đợi tôi trên đó đi!” – Giọng nói có chút ngạc nhiên cũng như khẩn trương của Hiểu Thiên vang lên sau đó điện thoại tắt đi để lại Tâm Lam có phần ngẩn ngơ.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Ngủ cùng con

“Cái gì?” – Tổng Hiểu Thần khi nghe về món quà của Tổng Hiểu Thiên thì như không tin được vào tai của mình.

“Cháu có thích không?” – Giả vờ như không nhìn thấy thái độ của Tổng Hiểu Thần, Tổng Hiểu Thiên ân cần quay sang hỏi Tiểu Uy.

“Dạ...” – Đứa nhỏ đưa mắt nhìn sắc mặt ba mình rồi quay sang nhìn gương mặt ngổn trùng của Tâm Lam – “Cháu thích ạ!”

“Được vậy là được rồi!” – Nói đoạn anh đoạt lấy Tiểu Uy trong tay Hiểu Thần đưa sang cho Tâm Lam – “Cô nên làm cho tốt!”

Tâm Lam ôm bánh bao nhỏ Tiểu Uy vào lòng âu yếm, ánh mắt không tin được của Hiểu Thần nhìn cô đăm đăm.

“Hôm nay là sinh nhật Tiểu Uy anh nên chịu theo nó!” – Hiểu Thiên cười vỗ vai Hiểu Thần rồi kéo anh đi để lại Tâm Lam và Tiểu Uy.

“Chúng ta vào tắm rửa sạch sẽ rồi cùng nhau đi ngủ nhé!” – Tiểu Uy vui vẻ gạt đầu cái rụp, đứa bé ngây thơ hào hứng dắt tay Tâm Lam đi vào phòng, quả thật cô biết đây là phòng của Tiểu Uy nhưng cũng là lần đầu cô được đi vào đây. Sau khi tắm tấp sạch sẽ thay bộ đồ ngủ tươm tất 2 gò má tiểu Uy ửng hồng phấn nộn trông vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Uy muốn cô tặng quà sinh nhật gì cho con nh?” – Tâm Lam thấp giọng nén sự xúc động đang trào dâng bên trong lòng, ôm con vào lòng nói.

“Tiểu Uy muốn được đi xem cá heo!” – Tiểu Uy vui vẻ nói, hai mắt con sáng long lanh như ánh sao trên trời.

“Vậy được chúng ta sẽ đi xem cá heo nhé!”

“yeah!”

“Trước lúc đó bây giờ Tiểu Uy nằm ngoan nhắm mắt nghe cô kể chuyện nhé!” – Nói đoạn Tâm Lam ôm con vào lòng bắt đầu kể cho con cô nghe câu chuyện về chú cá heo nhỏ rất đáng yêu và tốt bụng đã giúp đỡ mọi người trong đại dương ra sao, chăm ngoan như thế nào dù mẹ cá heo đã thành thiên sứ bay về trời.

“Cá heo mẹ giống mẹ Khả Như cũng thành thiên sứ bay về trời!” – Tiểu Uy thơ dại nói, ánh mắt em trong trẻo như chính tâm hồn thơ ngây của em.

“Đúng rồi, cô tin chắc 2 người họ chắc chắn đang ở cùng nhau và ủng hộ nhìn xuống đây quan sát bánh bao nhỏ Tiểu Uy và cá heo nhỏ! Cho nên bây giờ con phải nhắm mắt lại và nghe tiếp câu chuyện này!” – Tiểu Uy cực kỳ nghe lời Tâm Lam nhắm mắt lại, do đã mệt mỏi cả buổi nên bé bước vào giấc ngủ rất nhanh. Tâm Lam khe khẽ ngồi dậy đắp mền và tắt các gốc cẩn thận, nhìn đồng hồ 11g đếm rón rén bước ra khỏi cửa phòng. Nhìn thấy Hiểu Thần có chút giật mình, nhưng cô rón rén đóng cửa và ra hiệu cho anh giữ im lặng.

“Ngủ rồi! Chắc mệt lắm! Tôi xin phép tôi đi về trước! Chào Tổng thiếu!” – Nói đoạn Tâm Lam xoay người bước đi.

“Tôi đưa cô về, khu này là khu biệt lập, taxi không dễ bắt đã vậy vào giờ này thì gần như không bắt được!” – Nói đoạn Hiểu Thần cất tiếng nói, Tâm Lam có chút ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh, hình ảnh anh cùng Lãnh Y Nặc sánh bước cùng nhau chợt hiện lên làm suy nghĩ anh đứng đợi cô này giờ ngày lập tức bị che lấp mất.

“Không sao không dám làm phiền Tổng thiếu! Tôi đi ra ngoài khu này ắc sẽ có xe!” – Tâm Lam nhanh chóng cự tuyệt.

“Cô...” – Lời nói của Tổng Hiểu Thần chưa kịp nói ra khỏi miệng thì nhìn thấy Tổng Hiểu Thiên từ dưới bước lên.

“Xong rồi à? Khuya rồi tôi đưa cô về!” – Tổng Hiểu Thiên nhìn thấy Tâm Lam rồi nhìn đồng hồ không để ý đến người anh đang đứng đó của mình.

“Được cảm ơn anh! Hiểu Thiên!” – Nói đoạn Tâm Lam vui vẻ gạt đầu, quay lại gạt đầu chào Hiểu Thần.

Hiếu Thần đứng đó nhìn cô cùng Hiếu Thiên bước ra cửa, hai người đi với nhau vui vẻ nói chuyện cười đùa tự nhiên bỗng trong lòng Hiếu Thần có cảm giác vô cùng khó chịu, như thể ai đang cầu xé trái tim anh vậy, anh cũng không hiểu vì sao anh lại hành động như vậy, anh lại muốn đưa cô về, muốn thấy cô an toàn rồi mới yên tâm. Vì sao lại ganh tỵ khi thấy cô vui vẻ với người khác như vậy. Hiếu Thần thất thần ngồi trên ghế sofa nhìn tấm hình cưới của anh và Khả Như treo trên tường.

“Em nói đi vì sao? Tại sao đến bây giờ anh vẫn không hiểu vì sao em lại rời bỏ bố con anh mà đi! Anh sợ lắm, anh sợ ngày nào đó anh sẽ quên em, anh sợ, sợ ngày nào đó đến cả tinh thần em cũng không còn ở bên cạnh anh!”

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

“Tổng thiếu! Có Sở tiểu thư đợi anh bên ngoài!” - Thư ký bước vào thông báo. Tổng Hiếu Thần ngẩng đầu lên có chút nhíu mày suy nghĩ.

“Cho đợi bên ngoài!” – Rồi anh lại cúi đầu xuống đọc công văn trên bàn, đến khi nghe tiếng đóng cửa của thư ký, Hiếu Thần ngẩng đầu lên nhìn ra khe kính căn phòng, đây là loại kính bên ngoài nhìn vào không thấy gì nhưng bên trong có thể nhìn thấy bên ngoài. Anh nhìn thấy thư ký nói gì đó với Tâm Lam, cô gật đầu rồi an phận ngồi xuống ghế sofa.

Anh quan sát cô hồi lâu, anh thấy cô bắt đầu lấy tai nghe ra nghe cái gì đó từ điện thoại rồi lại mỉm cười khi đọc cái gì đó trong điện thoại, lòng anh lại thấy tò mò, không biết cô đang xem cái gì, phải đó là tin nhắn của Hiếu Thiên hay không, nghĩ đến đây đột nhiên trong lòng Hiếu Thần thấy vô cùng khó chịu, anh không biết vì sao mình lại phải trốn tránh việc gặp cô như vậy, sau đó lại ngồi đây lén lút quan sát cô... Anh đã tự hứa với lòng mình không cho cô thêm cơ hội làm xáo trộn đi cuộc sống vốn đã yên bình của anh.

Đến gần cuối giờ chiều Hiếu Thần nhận điện thoại

“Thư ký cô nói với cô Sở, tôi có cuộc họp đột suất trực tuyến không gặp cô ấy được! Có gì nói cô ấy nhắn lại!” Hiếu Thần nói vào điện thoại, thư ký có chút ngại ngần nhìn Tâm Lam.

Sau khi cúp máy cô bèn đến trước Tâm Lam khó xử nói

“Sở tiểu thư, thật xin lỗi, Tổng thiếu có họp trực tuyến đột xuất nên không thể gặp cô ấy được, đã để cô đợi lâu như vậy! Thành thật xin lỗi cô!” – Thư ký có chút áy náy nói.

“Không sao! Phiên cô đưa cái này cho Tổng thiếu giúp tôi cảm ơn!” – Nói đoạn cô quay vào nhìn nơi tấm kính đen lạnh lùng đó, bên trong Hiếu Thần giật mình, anh không biết cô cố tình hay vô ý nhìn như vậy anh có cảm giác như cô đang nhìn anh, như thể cô biết anh đang nhìn cô thông qua chiếc kính đen lạnh lùng đó.

Sau khi Tâm Lam đi thư ký vào phòng đặt tệp hồ sơ trước mặt anh! Hiếu Thần từ tốn mở ra xem, trong đó là nhưng bản kế hoạch về hôm diễn ra thời trang, cái làm anh vô cùng ngạc nhiên chính là mảng khách mời đầu danh sách chính là Thạch Đại Phiên. Anh trầm ngâm quả thật cô đã mời được ông ta!

“Thư ký, bảo trưởng phòng makketting lên gặp tôi!” – Hiếu Thần nói vào điện thoại nội bộ sau khi đã xem qua bản kế hoạch hoàn chỉnh cũng như những giấy tờ cô đã chuẩn bị cho anh! Có thể thấy được tâm huyết của người làm những cái này không hề nhỏ một chút nào..

....

Sau bao tháng ngày chuẩn bị ngày diễn ra cuộc trình diễn bộ sưu tập mới cũng diễn ra vô cùng tốt đẹp, khách mời vì đánh tiếng và sự xuất hiện trở lại của Thạch Đại Phiên cũng trở nên đông đúc, đặc biệt là giới truyền thông, tên tuổi của Teresa cũng vì vậy mà nổi lên tất cả các mặt báo thu hút bao nhiêu sự chú ý.

“Sau đi xin mời nhà thiết kế của chúng ta! Cô Sở Tâm Lam!” – Tâm Lam tiến lên trên, ánh mắt vui vẻ hấp háy dưới ánh đèn, hôm nay tại nơi đó trong cô vô cùng xinh đẹp, như thể một người hoàn toàn khác. Ánh mắt của cô trên sân khấu lướt qua tất cả mọi người ngồi bên dưới, cô nhìn lướt qua Hiếu Thần thấy anh đang ngồi cạnh Lãnh Y Nạp, ánh mắt cô lướt nhanh qua, cô không muốn trong khoảnh khắc hạnh phúc này của cô bị phá hủy bởi bất kỳ điều gì.

“Chúc mừng em Tâm Lam!” – Tổng Hiếu Thiên từ bên dưới sân khấu ôm một bó hoa thật to bước lên ôm và nói với Tâm Lam, cô có chút ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh cười tươi với anh nhận bó hoa.

Hiếu Thần từ khi Tâm Lam xuất hiện chưa từng rời mắt khỏi cô, ánh mắt anh trở nên xao động chan chứa sự ganh tỵ khi thấy Hiếu Thiên bước lên có hành động như vậy với cô. Ánh mắt không giấu nổi sự bức tức của anh bị Lãnh Y Nạp bắt gặp, cô tức liếc nhìn Tâm Lam đến mức chỉ hận không giết

chết cô ngây lập tức.

“Anh chúng ta về trước được không em thấy hơi mệt” – Y Nặc nhăn mặt tỏ vẻ mệt mỏi, dùng giọng điệu như chim nón nói với Hiểu Thần, anh như bị kéo ra khỏi thực tại quay đầu nhìn Y Nặc nhủ mày.

“Em có sao không?”

“Em thấy mệt quá!” – Nói đoạn Y Nặc ngã về phía Tổng Hiểu Thần, toàn thân cô mềm nhũn ra dựa vào anh! Hiểu Thần theo phản xạ đỡ cô. Tâm Lam trên sân khấu cúi chào vô tình nhìn về hướng đó, đập vào mắt cô là hình ảnh hai người tình cảm âu yếm nhau như vậy khiến trái tim cô như bị hàng ngàn mũi tên bắn vào. Cô nhanh chóng quay mặt đi tự trấn an bản thân mình

“Em sao vậy?” – Hiểu Thiên nhận ra thái độ bất thường của cô, một tay đỡ lưng cô ân cần hỏi.

“Không sao! Chắc do đói thôi!” – Nói đoạn cười khì với anh. Quay nhìn lại hướng đó đã không còn thấy Hiểu Thần cùng Y Nặc nữa rồi, cô vội thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Say rượu

Buổi trình diễn thời trang kết thúc chính là buổi tiệc rượu thân mật, phóng viên bu quanh Tâm Lam cũng Thạch Đại Phiến, ông hết lời ca ngợi Tâm Lam khiến giới truyền thông có chút bất ngờ, một con người khó chịu như Thạch Đại Phiến mà chịu mở miệng khen một người như vậy thật sự rất kỳ lạ.

Tổng Hiểu Thiên đưa cô về đến trước con đường nhỏ dẫn vào nhà cô rồi mới cho xe chạy đi! Tâm Lam mang tâm trạng hào hứng đi vào đến cửa nhà, cô có cảm giác có một ánh mắt đang dõi theo cô khiến cô vô cùng khó chịu quay phắt đầu lại cô nhìn thấy có một bóng người đứng trong bóng tối dưới giàn hoa của nhà đối diện đang nhìn cô chăm chú.

“Ai?” – Vừa nói, tay cô bắt giác mò tìm trong túi xách một thứ nào đó dùng để tự vệ.

“Tôi tự hỏi em xem anh em nhà tôi như một trò đùa của em đúng không?” – Một giọng nói trầm trầm vang lên, giọng nói quen thuộc cho dù có chết đi sống lại chỉ cần nghe thấy cô biết người đó là ai, Tổng Hiểu Thần.

“Hiểu Thần sao anh lại ở đây?” – Tâm Lam ngạc nhiên nói.

“Tại sao em tiếp cận tôi vì mục đích gì? Rồi lại quay sang tiếp cận Hiểu Thiên? Em muốn cái gì?” – Giọng điệu Hiểu Thần có gì đó rất lạ nhưng Tâm Lam thật không biết lạ ở chỗ nào.

“Tôi... Không tiếp cận Hiểu Thiên giữa tôi và cậu ấy chỉ là bạn bè thôi!”

“Em tiếp cận Hiểu Thiên để gây sự chú ý của tôi đúng không? Em nói cười với cậu ta cũng để tôi phải chú ý phải không?” – Giọng nói Tổng Hiểu Thần vẫn trầm như vậy, vẫn đều như vậy nhưng lại là những câu nói đang chất vấn cô, đang trách móc những điều cô không làm.

“Không phải như vậy!” – Sở Tâm Lam nhanh chóng bác bỏ những điều đó, cô hoàn toàn không có ý định tiếp cận Tổng Hiểu Thiên, nếu nói cô có ý đồ đó chính là ý đồ tiếp cận anh, Tổng Hiểu Thần người mà cả kiếp trước lẫn kiếp này cô đều yêu như chính mạng sống của mình.

“Tại sao, tại sao tôi đang sống yên ổn em lại xuất hiện làm gì? Em phá đi mọi nguyên tắc vốn có của tôi! Tại sao? Hà” – Tâm Lam bước đến trước mặt Hiểu Thần trong bóng tối cô nghe thấy từ anh tỏa ra hơi rượu có thể dễ dàng nhận ra anh đã uống khá nhiều. Vì chuyện gì lại khiến một người lý trí như Tổng Hiểu Thần lại uống nhiều đến mức bản thân không khống chế được hành động cũng như lời nói của mình cơ chứ.

“Anh say rồi! Anh đến đây làm gì?” – Tâm Lam nhủ mày nhìn anh, giọng cô chứa đầy sự lo lắng dành cho Tổng Hiểu Thần.

“Tôi đến đây vì tôi sợ! Tôi sợ tôi sợ em! Tôi sợ em sẽ đầy Khả Như rời xa tôi mãi mãi kể cả trong suy nghĩ của tôi! Hức!” – Hiểu Thần vừa nói rồi nấc lên một tiếng, cơ thể loạng choạng Tâm Lam đang ngỡ ngàng vì câu nói của anh bị động tác của anh mang ra khỏi giấc mơ, phản xạ đứng lên đỡ anh. Thế là Hiểu Thần nôn rất nhiều dính cả vào áo vest bên ngoài của anh cũng như trang phục của Tâm Lam.

Cả người Tổng Hiểu Thần dựa hoàn toàn vào Sở Tâm Lam, đây có thể xem là lần tiếp xúc thân mật nhất của hai người. Đã bao lâu rồi Sở Tâm Lam muốn được ở trong vòng tay này của anh biết bao, vòng tay ấm áp quen thuộc này.

“Anh đi được không?” – Suy nghĩ nhanh không thể để anh trong tình trạng này bên ngoài được, cũng không thể đưa anh trong tình trạng này về Tổng gia được, cuối cùng cô đành lên tiếng.

“Được đi theo tôi! Sao anh uống nhiều đến như vậy chứ!” – Tâm Lam dịu Tổng Hiểu Thần đi từng bước đi loạn choạng vào nhà cô.

Cuối cùng không còn cách nào khác Tâm Lam đành mang Hiểu Thần vào nhà mình, cởi áo dơ bên ngoài ra. Sau khi cô cũng thay quần áo thì dùng khăn ẩm lau mặt cho anh.

“Khả Như anh rất đau lòng! Anh không biết vì sao anh lại nghĩ đến người con gái đó nhiều như vậy! Anh nhìn thấy hình ảnh của em trong cô gái đó, rồi anh lại cố gắng đi tìm em trong đó” – Hiểu Thần nằm trên sofa, nhắm nghiền mắt về mặt đau khổ nói, nghe giọng anh nói bàn tay đang giúp anh lau mặt dừng lại giữa không trung - “Dần dà anh lại không còn nghĩ đến em nữa! Em đừng giận anh Khả Như, anh sẽ không như vậy nữa, em đừng lo anh sẽ tránh xa Sở Tâm Lam! Em yên tâm!”

Nghe những lời Hiểu Thần nói lòng Tâm Lam thất lại, cô không biết anh lại khổ tâm như vậy! Anh tránh mặt cô vì anh sợ, anh sợ anh sẽ yêu cô và dần quên đi Khả Như, làm sao cô có thể nói cho anh biết Khả Như là cô và cô là Khả Như nên việc anh yêu cô là bình thường cũng là chung tình vợ chồng. Anh yêu cô không có nghĩa là anh đã phản bội Khả Như, phản bội tình yêu của cô. Nhưng làm sao cô nói được!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74

Sáng hôm sau đầu Tổng Hiểu Thần vô cùng đau nhức, miệng anh khô khốc nên anh mở mắt dậy tìm nước uống. Phát hiện mình đang ở một nơi hết sức lạ lùng, nét hoang mang hiện rõ trong mắt anh.

“Nóng quá! Anh dậy rồi ả! Uống bát canh này để giảm đau đầu nhé!” – Tâm Lam từ bếp bưng bát canh giải rượu mới nấu xong đặt xuống bàn. Hiểu Thần nhìn thấy Tâm Lam càng thêm ngạc nhiên vô cùng.

“Sao cô lại ở đây?” – Tổng Hiểu Thần không giấu được sự kinh ngạc trong mắt mình nhìn người trước mặt.

“Đây là nhà tôi cơ mà! Anh uống đi không sẽ đau đầu lắm!” – Tâm Lam đẩy chén nước giải rượu đến trước mặt Hiểu Thần giục anh uống.

Nghe lời cô nói anh càng trở nên mờ mịt anh không nhớ được đêm qua mình đã làm gì, đã nói gì, vì sao lại đến nơi này. Anh nhớ mình đã uống rượu tại một quán rượu rồi sao đó bắt xe về nhà cơ mà... Sao anh lại đến đây, dù cố gắng lắm cũng không nhớ được những gì đã diễn ra.

Về mặt hai người vô cùng lung tung hìn nhau, Tâm Lam có chút vui mừng vì cô biết trong lòng anh cũng có cô nhưng chung quy anh đang có một nỗi sợ trong lòng cho nên vẫn chưa sẵn sàng đến với cô.

Sau khi dùng xong bát canh Hiểu Thần nhanh chóng xin phép cáo từ ra về.

“Hiểu Thần!” – Tâm Lam đứng ngay cửa thấp giọng gọi tên anh, khiến toàn thân Hiểu Thần đông cứng lại tại chỗ. – “Chuyện gì cũng nên thuận theo tự nhiên! Đừng gượng ép bản thân mình quá!”

Nghe lời Tâm Lam nói, Hiểu Thần như chấn động trong tâm của mình, anh không quay đầu về sau nhìn cô nhưng cô có thể đoán được gương mặt trầm ngâm của anh.

.....

Những ngày sau đó Tổng Hiểu Thần cũng không đến tìm cô nữa cũng không liên lạc, mỗi ngày sau giờ tan làm về nhà Sở Tâm Lam đều vô thức nhìn về hướng cánh cửa đó, nơi có giàn hoa che khuất tầm nhìn hy vọng thấy được bóng dáng quen thuộc đứng đợi cô.

Về phần tổng Hiểu Thần, anh không nhớ được vì sao mình đến nhà Tâm Lam càng không nhớ rõ đã xảy ra chuyện gì, dù trong lòng anh rất muốn biết nhưng lại không dám đến hỏi cô nhớ câu nói trước khi rời đi của cô mang đến cho anh rất nhiều nghi vấn.

“Ba!” – Cánh cửa phòng làm việc mở to ra, một bóng dáng nhỏ nhắn chạy vào như một con cún nhỏ. Hiểu Thần dần đôi mày đag nhíu chặt của mình.

“Con đi đâu đây!” – Tổng Hiểu Thần hỏi âu yếm ôm Tiểu Uy vào lòng.

“Ba ơi đi công viên giải trí, đi công viên giải trí!” – Tiểu Uy hớn hỏ nói, gương mặt hây hây đỏ lên trong đáng yêu vô cùng.

“Sao?” – Hiểu Thần nghi hoặc nhìn đứa bé đang hớn hỏ trong vòng tay rồi nhìn ra dáng Lan tẩu đang đứng ở cửa nghi hoặc.

“Không biết sao từ tối qua cậu chủ đã háo hức như vậy rồi, luôn miệng nói hôm nay đi công viên giải trí” – Lan tẩu nhanh chóng giải thích thắc mắc của Hiểu Thần.

“Ba có hứa đưa con đi công viên à?” – Hiểu Thần nhíu mày xét lại trong ký ức.

“Cô ba gọi cho cô nhé! Cô mật ong ấy! Cô nói sẽ đi công viên với Tiểu Uy!” – Tiểu Uy nhanh chóng nói ánh mắt đầy hy vọng nhìn Hiểu Thần, lòng anh như chợt hiểu ra cơ nguồn của sự việc ngày hôm nay là cái gì.

Đối diện trước ánh mắt đầy hy vọng của Tiểu Uy lòng anh chùng xuống, anh vô cùng khó xử hoàn toàn không biết nên làm sao chod dung.

“Cô bận lắm, không đi được với con đâu! Ngoan ba đưa con đi được không?” – Hiểu Thần cố gắng xoa dịu con.

“Cô nói cô đi mà! Cô hứa rồi! Ba gọi cho cô đi! Ba gọi đi!” – Tiểu Uy nài nỉ vô cùng, ánh mắt ngấn lệ nhìn Hiểu thần. Tiểu Uy mang đôi mắt của Khả như nên khi nhìn thấy nó ngấn nước lòng anh vô cùng đau khổ không đành.

“Alo!” – Giọng Tâm Lam vang lên đầu kia của điện thoại, lòng Hiểu Thần tim đập thịch một tiếng

“Cô ơi! Tiểu Uy nè cô ơi! Chúng ta đi công viên giải trí nhé!” – Tiểu Uy nhanh miệng nói.

“A chào con! Cô hơi bất ngờ! Hôm nay sao...” - Giọng Sở Tâm Lam có chút ngập ngừng.

“Nếu cô bận thì tôi dẫn Tiểu Uy đi cũng được!” – Tổng Hiểu Thần nhận ra sự ngập ngừng của Tâm Lam, không muốn làm cô khó xử vội nói.

“Không tôi rảnh! Vậy đợi tôi sẽ đến nhà anh ngay!” – Tâm Lam vội vàng nói.

“Không cần hẹn nhau tại cổng công viên đi! Tạm biệt!” – Nói đoạn Hiểu Thần nhanh chóng tắt máy, anh cũng không biết vì sao, nhưng trong lòng có chút hụt hẫng khi nghe giọng cô do dự, rồi tâm tính trở nên cáu bẳn lên,

“Đi chơi đi chơi!” – Tiểu Uy tuột xuống chạy hớn hờ! Nhìn dáng con nhỏ nhảnh vui vẻ trước mặt lòng Hiểu Thần mềm ra!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Công viên giải trí

Bóng dáng cao cao của Hiểu Thần trong trang phục thoải mái không phải vest với chiếc caravat cứng nhất, đứng nắm tay cậu nhóc phần nộm hai má hồng hồng đôi chân ngắn ngắn đứng đợi tại cổng công viên nơi bán vé vô cùng thu hút sự chú ý của mọi người! Tâm Lam bận quần lửng với áo thun hót hơ chạy đến.

“Cô ơi ở đây!” – Tiểu uy vui vẻ vừa nhìn thấy Tâm Lam đã lớn tiếng gọi.

“Xin lỗi! Xe bus bị kẹt xe nên hơi trễ!” – Tâm Lam thở một nhọc cố nặn ra nụ cười không quá gượng gạo nói.

“Đi thôi!” – Hiểu Thần không nói gì, xoay người hướng vào công viên, một tay nắm bàn tay nhỏ bé của Tiểu Uy, tay còn lại cầm 3 tấm vé trên tay.

“Ừa chỉ có chúng ta thôi à?” – Tâm Lam vội bước chạy theo nói.

“Cô mong có thêm ai?” – Nghe giọng hỏi của cô, anh có chút khựng lại, phật ý gần giọng nói.

“Không chi cần có tiểu Uy là đủ rồi!” – Nhận ra sự khó chịu trong giọng nói của Hiểu Thần, Tâm Lam đưa tay xoa đầu bé nhỏ của Tiểu Uy đng háo hức bước đi. – “Đi chúng ta đi nào!”

Ba người cứ thế đi vào công viên trò nào Tâm Lam cũng muốn chơi, cô với Tiểu Uy luôn là một đội, Hiểu Thần thường đứng bên ngoài quan sát vẫy tay khi thấy Tiểu Uy vẫy tay chào anh.

“Ba người chụp bức ảnh kỷ niệm gia đình nhé!” – Một người chụp ảnh dạo rạo bước lên chào mời.

“Chúng tôi không” – “Được!” – Tâm Lam toang mở miệng ra giải thích thì nghe giọng Hiểu Thần tán thành cô tròn mắt nhìn anh. Hiểu Thần bế tiểu Uy lên, đưa bé ngoan ngoan vui vẻ ôm cổ anh âu yếm

“Chị nhà đứng sát lại một chút nhé!” – Người chụp hình ra bộ dạng gọi Tâm Lam đứng sát cạnh vào. Tâm Lam có chút khó xử cười gượng gạo. Tổng

Hiếu Thần thấy vậy bước 1 bước đến gần cô, gạt đầu ra hiệu cho người chụp hình chụp.

“Đây là hình của anh chị! Anh chị cho tôi xin 10 đồng!” – Người chụp hình vui vẻ đưa tấm hình dạng chụp có viền trắng toát đang từ từ lên màu cho Tâm Lam.

“Cho con xem với!” – Tiểu Uy hào hứng giật giật tay Tâm Lam cô cùng Tiểu UY thấy tấm ảnh để nó mau chóng lên màu, gương mặt tươi cười của Tâm Lam cùng Tiểu Uy dần hiện ra, gương mặt của Hiếu Thần nhìn không rõ đang vui hay gì có chút ý cười nhưng lại dường như không.

“Cô giữ nó đi!” – Quay đầu nhìn Hiếu Thần, Tâm Lam vội nói. – “Cảm ơn!”

Không đợi anh đồng ý cô nhìn tấm ảnh cười, đây có thể coi là tấm ảnh đầu tiên cả gia đình họ chụp chung với nhau chẳng phải như vậy sao. Lần đầu cô có ảnh gia đình làm sao cô lại không muốn cất giữ nó cơ chứ!

Cả ba người chơi đến khi đói bụng cồn cào cùng nhau đi ăn một buổi vui vẻ. Nếu người ngoài nhìn vào có thể thấy được một gia đình ba người rất hài hòa và đầm ấm.

“Sinh nhật vui vẻ!” – Nói đoạn Tâm Lam đặt trước mặt Tống Hiếu Thần một tô mì cùng trứng gà đỏ. – “Đừng nhìn tôi như vậy! Chẳng phải sinh nhật nên ăn mì trường thọ cùng trứng gà đỏ hay sao!”

Hiếu Thần vô cùng ngạc nhiên nhìn Tâm Lam, anh không nghĩ cô biết sinh nhật của anh càng không nghĩ lại nhận được món quà sinh nhật như thế này.

“Cảm ơn!”

“Chúc ba sinh nhật vui vẻ, tuổi mới mau ăn chóng lớn ạ!” – Tiểu Uy nhanh nhẹn nói, cậu bé mắc chước câu nói mà mọi người hay nói với cậu vào ngày sinh nhật cũng như năm mới, khiến Tâm Lam cũng như Hiếu Thần ngờ ngàng vài giây rồi cười khi ra, không khí vô cùng vui vẻ và ấm áp.

“Anh không cần cảm ơn tôi! Tôi phải cảm ơn anh đó chứ vì nhờ có anh tôi đã có thể đi công viên giải trí chơi còn được đi với bánh bao nhỏ tiểu Uy đáng yêu như vậy!” – Tâm Lam cười cười rồi nựng má tiểu Uy.

Trong lòng Hiếu Thần chợt như nghe văng vẳng bên tay giọng nói của Khả Như - “Em chưa bao giờ đi công viên giải trí. Sau này anh đưa em cùng con đi chơi nhé!”

.....

Đến chiều tiểu Uy mệt mỏi kiệt sức sau một ngày chơi đùa dựa vào lòng Tâm Lam ngủ say mê, cô cũng mệt mỏi mà thiếp đi lúc nào không biết đến khi tỉnh dậy thấy trời xung quanh đã tối, người ngồi bên cạnh đã không thấy đâu tiểu Uy ngủ ngon lành trong lòng cô, chắc cu cậu mệt nhiều lắm đây, chạy nhảy suốt cả ngày cơ mà. Nhìn thấy bóng dáng cô đơn của Hiếu Thần đứng xa xa, bóng dáng tuy cao lớn nhưng lại chưa đầy sự buồn bã vô cô đơn như thể trên thế gian này chỉ có một mình anh mà thôi. Hạ ghế nằm xuống rồi đặt tiểu Uy xuống ghế, nhẹ nhàng đóng cửa lại, cửa kính xe hạ xuống một chút để nhờ cu cậu thức dậy có thể kêu mọi người. Tâm Lam lặng lẽ đi đến bên cạnh Hiếu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Một cái hất tay

Hiếu Thần nghe tiếng bước chân quay lại nhìn thấy Tâm Lam bước đến gần sau đó anh cũng không biểu lộ thêm bất kỳ thái độ gì quay mặt nhìn xa xăm phía trước trầm ngâm.

“Anh có tâm sự sao?” – Sở Tâm Lam khẽ lên tiếng, nhìn từ xa bóng lưng anh cô đơn đến lạ, đến gần càng nhìn rất rõ sự cô đơn đao đao trong ánh mắt nhìn miên mang đó.

“Cô dậy rồi à?” - Như không nghe câu hỏi của Tâm Lam, Hiếu Thần nhàn nhạt đánh tiếng đáp – “Chúng ta về thôi!”

“Anh hoàn toàn không nhớ những gì anh đã nói với tôi khi anh đến nhà tôi phải không?” – Tâm Lam nói khi thấy Hiếu Thần xoay người toang rời đi, nghe câu nói của cô anh khẽ khựng người lại, nếu nói không thì không đúng nhưng anh lại như mập mờ không rõ ràng thực hư.

“Nhưng lời của người say cô cần gì phải để bụng!” - Lạnh lùng nói đoạn cất bước bỏ đi.

“Nhưng trái tim tôi không cho phép mình bỏ lỡ đi điều đó!” – Tâm Lam hét lên, cô không hiểu vì sao nhìn bóng lưng cô đơn của anh, nhìn ánh mắt buồn bã giọng nói lạnh lùng của anh khiến cô không kiềm được cảm xúc của mình mà nói ra điều đó. Lời đã nói ra làm sao cô thu lại được!

“Cô Sở chắc cô có hiểu làm ý tứ của tôi! Tôi thừa nhận cô có nhưng điều giống Khả Như khiến tôi có chút lung lay nhưng đó cũng vì cô giống cô ấy mà thôi!” – Tống Hiểu Thần không quay lại, hướng lưng Tâm Lam nói.

“Vậy sao anh không dám nhìn thẳng mặt của tôi mà nói, có thật như vậy không? Anh có tự hỏi chính mình phải vì tôi giống cô ấy hay anh thật sự rung động vì chính con người tôi!” – Tâm Lam hét toáng lên. Tống Hiểu Thần bất động rung rung quay người lại nhìn cô, 2 người đối mắt nhau cảm xúc vô cùng lẫn lộn.

“Tôi hiểu trong lòng anh đang nghĩ gì, anh sợ bên cạnh tôi tôi sẽ xóa đi hình bóng của Triệu Khả Như trong anh! Nhưng anh có suy nghĩ rằng chính cô ấy gửi tôi đến bên cạnh của anh hay không!”

“Hâm hô! Cả chuyện như vậy cô cũng nói ra được. cô...” – Tống Hiểu Thần chép miệng phản ứng, rồi xoay người bước tiếp đi lạnh lùng. Tâm Lam không suy nghĩ hướng chạy theo kéo lại phản xạ tự nhiên Tống Hiểu Thần giật tay ra do sức lực chênh lệch nhiều nên Sở Tâm Lam bị hất về phía sau mất thăng bằng ngã xuống đất!

“Á!”

“Tôi xin lỗi cô có sao không?” – Hiểu Thần hoảng hốt chạy trở lại đỡ Tâm Lam đang té trên mặt đất. Nâng bàn tay cô lên xem, tay cô chống lên nền nên trầy trụa chảy máu ở lòng bàn tay cùi chỏ một ít. Khẽ nhíu mày tự trách mình quá mạnh bạo.

“Tôi không sao!” - Nói đoạn Tâm Lam khẽ lắc đầu.

Hiểu Thần dìu Tâm Lam đứng dậy – “Á chân tôi đau quá!”

Nghe Tâm Lam nói, Hiểu Thần sốt ruột nhìn xuống, - “Chắc là trật chân rồi!” – Nói đoạn anh nhanh tay cầm chân cô bẻ lại chỗ trật khiến cô hét toáng lên, nước mắt ứa ra nơi khoe mắt.

“Cần phải sửa sớm để không gây tình trạng di chứng!” – Hiểu Thần nhanh chóng nói, nhìn nước mắt rơi trên khoe mắt cô lòng anh nhói nhẹ, anh quay đầu đi chỗ khác để tránh né đi chính cảm xúc của mình.

Hiểu Thần trước hết lái xe đưa tiểu Uy nhỏ ngủ say về nhà trước rồi sẽ đưa Tâm Lam ghé sang bệnh viện coi vết thương ở chân cũng như tay, suốt quãng đường đi cả hai người đều im lặng không ai nói với ai tiếng nào, mỗi người đều mang một suy nghĩ của riêng mình.

Cánh cổng rào biệt thự mở ra Hiểu Thần từ từ lái xe vào bên trong, một bóng dáng xinh đẹp yếu điệu từ bên trong sảnh chạy vội ra ngoài tươi cười.

“Hiểu Thần anh quên mất hôm nay là ngày gì phải không? Anh đi đâu giờ này mới về!” – Y Nặc nhanh chóng nói khi nhìn thấy Hiểu Thần bước ra khỏi xe.

“Anh! Y Nặc đợi anh từ sáng đến giờ!” – Hiểu Thần cũng thông dong bước ra theo sau. Anh không nói gì có chút ngăn người không nghĩ phát sinh tình huống như vậy, nhanh chóng mở cửa xe ghé phụ bé Tiểu Uy ra.

“Hiểu Thần... Cậu bé tiểu Uy giúp tôi lên phòng nhé!” – Hiểu Thần có chút chần chừ suy nghĩ thoáng qua rồi đưa tiểu Uy sang cho Hiểu Thần.

“Sao cô ta lại đi với anh!” - Lẽn Y Nặc như muốn hét toáng lên tay chỉ vào Tâm Lam khi thấy cô đang khó khăn bước xuống từ ghế phụ được Hiểu Thần đỡ xuống an cần.

Cả hai người Tâm Lam cùng với Hiểu Thần đều nhìn Y Nặc rồi lại quay nhìn nhau, không biết nên trả lời như thế nào. Vì tiếng hét của Y Nặc không nhỏ nên làm Tiểu Uy tỉnh giấc cu cậu dụi dụi mắt nhìn quanh – “Chú ơi!” - khẽ gọi Hiểu Thần, anh quay đầu cười với cậu nhóc nhưng tâm trí vẫn muốn biết chuyện gì đang diễn ra.

“Lan tẩu mang đồ cứu thương ra giúp tôi!” – không quan tâm đến Lẽn Y Nặc, đang mắc long sọc lên rừng nhìn Tâm Lam. Hiểu Thần điềm đậm ní với Lan tẩu đang đứng ngờ ngàng phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Cánh tay đánh rất mạnh!

“Cô ơi cô bị thương khi nào vậy? Sao tiểu Uy ko biết?” – Nhìn thấy Tâm lam hơi khập khiễng chân bước đi, Tiểu Uy hơi ngạc nhiên hỏi.

Không trả lời con, Tâm Lam chỉ cười.

“Con xin lỗi cô, do tiểu Uy đòi cô đi công viên nên khiến cô bị thương!” – Tiểu Uy lo lắng tuyệt xoa. Gương mặt nhỏ nhắn của bánh bao nhỏ hiện lên sự lo lắng khiến lòng Tâm Lam tan ra như nước.

“Không phải tại con đâu! Do ban nãy lúc bánh bao tiểu Uy ngủ, cô bất cẩn bị thương thôi!” – Bước chân lên bậc tam cấp có chút đau nên Tâm Lam khẽ nhăn mặt.

“Hiểu Thần, nguyên ngày hôm nay anh cùng cô ấy và tiểu Uy đi công viên chơi sao? Tại sao lại là cô ấy?” – Lãnh Y Nặc hét lớn lên vô cùng tức giận chặn ngang đường đi của Tâm Lam.

“Em về nhà đi hôm khác nói chuyện!” – Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện thật lòng Hiểu Thần không muốn thêm phiền não. Sự ồn ào của Lãnh Y Nặc càng khiến mọi chuyện thêm rối mà thôi.

“Cô cái đồ tráo trở hết quyền rũ em lại đến anh, biết rõ tôi đã là vợ sắp cưới của anh ấy mà con nhảy vô! Đồ hồ ly tinh!” – Vừa nói Lãnh Y Nặc đưa tay tát lên mặt Tâm Lam một cái khá mạnh, do quá bất ngờ nên không tránh kịp, Tâm Lam bị mất thăng bằng ngã sang một bên, Hiểu Thần đang đi bên đỡ lấy.

“Cô có thôi đi không! Tôi nói sẽ nói chuyện sau cơ mà! Lan tẩu tiểu Lãnh tiểu thư ra về!” – Hiểu Thần giận đùng đùng hét lớn, ánh mắt anh như dao cắt sắc lạnh nhìn người phụ nữ hung hăng trước mặt. Nhìn thái độ vô cùng giận dữ của Hiểu Thần, Y Nặc sợ nước mắt lăn dài trên má.

Sự ồn ào ngay sảnh của Tổng gia huyền não cả căn nhà.

“Y Nặc tôi nghĩ chị nên về trước đi!” – Tổng Hiểu Thiên này giờ im lặng quan sát mọi chuyện, nhìn 2 người kia đi vào bên trong chạy đến nói với Y Nặc.

Bây giờ trong lòng Hiểu Thiên đã hiểu rõ vì sao Tâm Lam luôn bài xích anh, dù rất vui về thoải mái đi với anh nhưng luôn bài xích luôn giữ khoảng cách với anh đơn giản vì người trong lòng cô nghĩ đến không phải là anh mà là Tổng Hiểu Thần. Hiểu Thiên nhìn lên trời cười khi tại sao cứ hễ người con gái nào anh nhìn trúng liền đều nhìn trúng anh trai của anh!

Bên trong phòng Tổng Hiểu Thần im lặng lấy đá lạnh chườm cho Tâm Lam, một bên má của cô đã hơi sưng đỏ nhẹ, cho thấy lực tay xuống của Y Nặc không hề nhẹ một chút nào.

Sau đó anh từ tốn kiểm tra vết thương trên tay cũng như cẩn thận sát khuẩn và băng bó nó. Không khi vẫn cứ im lặng giữa hai người. Tâm Lam không biết nên nói thế nào trong hoàn cảnh này, nhìn cách bố trí trong phòng khách cũng đủ nhận ra Lãnh Y Nặc đã dành không ít tâm trí chuẩn bị sinh nhật cho Tổng Hiểu Thần. Chẳng trách cô ấy lại nổi giận đến như vậy.

“Tôi nghĩ, anh không cần đưa tôi về anh nên đi gặp Lãnh tiểu thư mà giải thích cho cô ấy hiểu! Nhìn những thứ này chứng tỏ cô ấy đã tốn không ít tâm tư!” – Tâm Lam nhẹ giọng nói, mắt vẫn quan sát xung quanh. Cho dù là tình địch nhưng cô hiểu được vì sao Lãnh Y Nặc lại tức giận đến như vậy, nhìn mọi thứ được chuẩn bị một cách công phu như vậy, không thể trách cô ấy lại hành động như vậy.

“Chưa đến lượt em quyết định giùm tôi!” – Tổng Hiểu Thần vẫn còn tức giận ngút trời nói, anh rất giỏi kiềm chế cảm xúc của mình nhưng hôm nay anh lại giận đến như vậy cũng không biết vì sao. Hiểu Thần cảm thấy cứ hễ chuyện gì liên quan đến Sở Tâm Lam thì anh không còn là chính mình nữa.

Nghe Tổng Hiểu Thần nói, Sở Tâm Lam chỉ biết im lặng ngồi nhìn anh không dám nói thêm điều gì nữa, cô nhận ra được rằng hiện tại Tổng Hiểu Thần đang rất tức giận. Nhưng trong lòng cô lại có chút cảm giác ấm áp, anh tức giận vì cô, anh lo lắng cho cô. Cảm giác ấm áp khiến môi Sở Tâm Lam nở nụ cười.

.....

- Sau khi băng bó thuốc trật đã lên chân rồi Hiểu Thần chở cô về nhà. Sau khi đã yên ổn ngồi trên giường ôm ai của mình hồi tưởng về một ngày đầy sóng gió của mình thì bất ngờ nhận được tin nhắn. Nhìn dòng chữ lạnh lùng trên màn hình Tâm Lam thờ dài.

Đọc tin nhắn của Hiểu Thần, thật lòng Tâm Lam không hiểu được, anh đã cự tuyệt cô, chối bỏ tình cảm của bản thân mình vì sao lại còn quan tâm đến cô như vậy để làm gì. Tổng Hiểu Thần thật sự là một người vô cùng khó hiểu. Thái độ của anh ngụ ý không cho cô cự tuyệt dù cô có muốn thế nào cũng đều phải nghe theo anh!

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Ngày hôm sau.

“Hết hồn!” – Tâm Lam khập khiễng bước ra khỏi cửa bất gặp Tổng Hiểu Thiên đang ngồi ngay bậc tam cấp, có chút ngoài ý muốn kêu lên.

“Giật mình, cô bước ra cũng nên có chút báo trước chứ!” – Tổng Hiểu Thiên đang ngồi suy nghĩ ngẩn ngơ bị hành động của Sở Tâm Lam cũng ngoài ý giật mình.

“Anh ngồi đây làm cái gì vậy? Anh không đi làm à?” – Sở Tâm Lam nhủ mảy mòi nhìn người đang ngồi trước thềm nhà mình nghi vấn.

“Đợi cô!” – Giọng nói của Tổng Hiểu Thiên tuy cố gắng thể hiện sự bình thường nhưng nghe vẫn có chút không tự nhiên như mọi khi.

“Đợi tôi làm cái gì?” – Sở Tâm Lam nhướn mày nhìn Tổng Hiểu Thiên nghi hoặc vì với tâm tính của Tổng Hiểu Thiên chắc chắn anh sẽ không im lặng đợi chờ như vậy. Nếu Hiểu Thiên muốn hẹn cô thì chắc chắn sẽ gọi điện hoặc nhắn tin làm loạn hết cả lên.

“Ngồi xuống đây đi! Chân đang đau mà!” – Nhìn bàn chân đang quấn kín mít của Tâm Lam, Hiểu Thiên phui phui nền đất bên cạnh mình.

“Trời người ngoài nhìn vào tưởng chúng ta vô gia cư mất!” – Tâm Lam nhăn mặt ngồi xuống vì thay đổi tư thế nên dưới chân liền truyền đến cảm giác đau nhứt.

“Ohm nhìn cô giống lắm! Cô có thấy người vô gia cư nào vận vest giá tiền triệu không!” – Hiểu Thiên cười khì. Tay vội vuốt bộ vest đắt tiền của mình cười khì trêu chọc Tâm Lam.

“Rồi anh đợi tôi chắc không phải chỉ ngồi xuống nói chuyện phím thế này chứ!” – Tâm Lam nghi hoặc hỏi.

“Hôm qua cô đi chơi công viên giải trí với anh trai tôi!” – Tổng Hiểu Thiên thấp giọng hỏi, cả đêm qua anh đã bị chính sự thắc mắc của chính mình mà cả đêm không chợp yên mắt, sáng đến vội vàng đến đây.

“Vớ Tieu Uy!” – Sở Tâm Lam cũng thấp giọng bổ sung vào. Cách bổ sung của cô cũng chính là câu khẳng định hôm qua cô thật sự đi chơi công viên giải trí với cha con hai người họ.

“Người trong lòng cô là Tổng Hiểu Thân?” – Vẫn giọng nói trầm trầm đều đều Hiểu Thiên hỏi, nghe câu hỏi của Hiểu Thiên Tâm Lam mở to mắt ngạc nhiên nhìn anh! Giọng nói tuy cố gắng tỏ ra bình thường của Tổng Hiểu Thiên nhưng vẫn nghe trong đó sự cô đơn, buồn bã khiến Sở Tâm Lam không biết nên nói lại như thế nào! – “nhìn thái độ của cô đã biểu thị cho lời nói rồi!”

Tâm lam lại im lặng cúi đầu không nói gì, cô cảm giác trong lúc này bầu không khí xung quanh hai người thật sự cô đặc đến muốn nghẹt thở.

“Cô có biết Khả Như là tượng đài vững chắc trong lòng anh ấy không?” – Giọng Hiểu Thiên có chút lạc đi, có chút runu khẽ khi nhắc đến tên Triệu Khả Như! Tâm Lam chỉ biết gật đầu.

“Vậy mà cô còn...”

“Hiểu Thiên! Tôi xin lỗi!” – Tâm Lam không dám ngước đầu lên nhìn Tổng Hiểu Thiên.

“Cô xin lỗi tôi làm gì, người cô cần xin lỗi chính là bản thân mình đây! Đắm đầu vào đau buồn!” – Hiểu Thiên đứng lên quay lưng lại với Tâm Lam nói. Chỉ một cái gật đầu nhẹ của cô khiến trái tim anh khẽ đau nhói.

“Hiểu Thiên! Chúng ta có thể làm bạn không?” – Sở Tâm Lam hét lên, khiến bước chân Hiểu Thiên dừng lại! Trong lòng cô thật sự muốn được làm bạn với anh. Nếu như không vì yêu Tổng Hiểu Thân chắc chắn cô sẽ thử ở bên cạnh một chàng trai như Tổng Hiểu Thiên.

“Tôi thấy anh trai tôi cũng có tình cảm với cô đó!” – Nói đoạn Hiểu Thiên bước đi khuất bóng ở con hẻm, để lại Tâm Lam một mình hệt hẫng ngồi trên bậc tam cấp nhìn theo.

Tâm lam biết rất rõ bản thân mình nợ Tổng Hiểu Thiên ít nhất là lời xin lỗi, kiếp trước khi trong bộ dạng Triệu Khả Như đã khiến anh đau lòng, nay còn nợ anh một ân tình.

Hai người không hay biết ở gần đó có một người đứng đã quan sát toàn bộ chuyện đã diễn ra ở bậc tam cấp đó. Một người với thái độ trầm ngâm quan sát, gương mặt không hề hiện quá nhiều biểu cảm có chăng chỉ là thái độ nhàn nhạt mà thôi.

- Tiếng tin nhắn đến, mang Tâm Lam quay trở lại thực tại.

“Tôi bận, sẽ cho tài xế đến chở cô đi thay thuốc trật đã!” – Là tin nhắn của Hiểu Thần. Đọc tin nhắn Tâm Lam có chút ngỡ ngàng, không hiểu vì sao hôm qua ân cần thế hôm nay lại như một người hoàn toàn khác.

Chương 79

Suốt những ngày sau Tâm Lam vẫn đều đặn được tài xế đưa rước đi thay thuốc ở chân, cô cũng không gặp được Tổng Hiểu Thần.

– Tâm Lam nhắn tin cho Hiểu Thần.

<Được!> – Tin nhắn nhanh chóng hồi đáp, chỉ vón vện 1 chữ được không hơn không kém. Sở Tâm Lam khí giận ngút ngang ném chiếc điện thoại lên giường cô có cảm giác bản thân mình không hiểu nổi, tại sao anh lại đang rất mực quan tâm đến cô nhưng lại trở nên xa cách như vậy!

Tâm Lam quay trở lại công việc hằng ngày của mình tại Teresa, sau cuộc trình diễn ra mắt bộ sưu tập mới, công việc làm ăn tại Teresa khởi sắc thấy rất rõ, hàng bán mỗi ngày cũng như đơn đặt hàng cũng tăng lên đáng kể. Trong lúc nghỉ ngơi, Tâm Lam vô tình lướt qua tờ tạp chí để trên bàn đập vào mắt cô là hình ảnh Hiểu Thần cùng với Y Nặc đang cùng song bước, nhìn trang phục họ bận cô nhớ có thể là hôm sinh nhật Tiểu Uy. Nhìn tiếp đến dòng chữ lớn thu hút sự chú ý **XÁC NHẬN ĐÍNH HÔN GIỮA TỔNG TIỀN SINH VÀ LÃNH TIỂU THU!** Tâm Lam giật mình cầm lấy tạp chí mở ra bên trong nhanh chóng đọc. Tay cô run rẩy trong vô thức, cầm lấy điện thoại gọi cho Hiểu Thần nhưng thuê bao của anh không liên lạc được. Cô đành gọi cho Hiểu Thiên người cô có thể xác nhận được thông tin trên là đúng hay sai.

“Alo” – Đầu dây bên kia Hiểu Thiên bắt máy.

“Chuyện đó là thật sao?” – Tâm Lam cố gắng kiềm nén giọng nói của mình để nó không trở nên quá run rẩy nhưng chính cô cũng có thể nghe thấy sự lo sợ trong giọng nói của mình.

“Cô không sao chứ Tâm Lam!” – Không đáp lại câu hỏi của Tâm Lam nhưng thái độ của anh cô có thể hiểu được những chuyện trên tạp chí kia là thật sự.

“Bao giờ họ tổ chức đính hôn!?” – Cố gắng kiềm chế giọng nói của mình để không bị lạt đi.

“Ngay tuần sau!” – Tổng Hiểu Thiên chậm rãi đáp, trong lòng anh lo lắng cho Sở Tâm Lam.

“Sao gấp gấp vậy!?” – Nghe thời gian khiến cô giật mình.

“Tôi cũng không biết! Mọi chuyện chỉ mới quyết ngày hôm qua mà thôi!!!” – Tổng Hiểu Thiên cũng không hiểu chuyện gì đang diễn ra anh cũng như cô, hay được hơn là biết tin trước cô một ngày.

“Cảm ơn anh!” – Nói đoạn Tâm Lam nhanh chóng tắt máy.

Tâm Lam thật sự không biết cô nên làm gì trong lúc này, cô không muốn buông tay nhưng người đã chọn cách buông tay cô, muốn nói ra mọi chuyện nhưng ai có thể tin những chuyện hoang đường như vậy. Chính cô nếu đặt vào vị trí người nghe chắc chắn cũng sẽ cười một trận và cho rằng đó là những điều hoang tưởng. Điện thoại cô không ngừng đổ chuông, Tâm Lam biết người gọi là Hiểu Thiên, anh lo cho cô nhưng dù là kiếp trước hay kiếp này với cô anh mãi mãi là người em chồng thân thiện! Cô nợ anh ân tình nhưng chắc chỉ có hẹn kiếp sau mới có thể trả cho anh mà thôi. Tâm Lam uống rất nhiều, cô say lúc nào cũng không rõ.

“Alo!” – Giọng nam trầm ấm trong điện thoại vang lên. Tổng Hiểu Thần nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy đây số dù không muốn nhớ nhưng rốt cuộc anh cũng đã nhớ. Anh biết tránh né mãi cũng không phải là cách nên đành chấp nhận nghe điện thoại.

“Tổng Hiểu Thần! Úc cuối cùng anh cũng chịu nghe máy hahaha” – Giọng Tâm Lam trở nên dai dẳng, giọng nói cười cợt.

“Tâm Lam, cô say sao?” – Tổng Hiểu Thần đầu dây bên kia nhíu chặt mày.

“Tôi không có say! Tôi rất tỉnh táo, người say mu muội là anh! Hahah là anh đó Tổng Hiểu Thần!”

“Cô đang ở đâu vậy? Ở chỗ nào ồn ào quá vậy?” – Hiểu Thần nghe rất rõ lẫn trong giọng nói của Tâm Lam là những tiếng nói chuyện của những người khác.

“Tôi đang ở đâu kệ tôi ức... Không liên quan đến anh! Úc anh là đồ độc ác sao anh lại đối xử với tôi như vậy huhuhu!” – Tâm Lam hét lên trong điện thoại rồi bắt ngờ bật khóc.

“Cô đang ở đâu Tâm Lam! Làm ơn nói cho tôi biết cô đang ở đâu?” – Hiểu Thần bật đứng dậy, lo lắng như muốn hét lên. Lòng anh sôi sục lên như lửa đốt.

“Anh độc ác... Huhuhu sao anh lại đối xử với tôi như vậy! Tôi yêu anh như vậy sao anh không chịu chấp nhận! Anh cũng yêu tôi cơ mà! Tại sao lại chạy trốn nó!” – Tâm Lam hét cười lại khóc huhu như một đứa con nít hoàn toàn không nghe Hiểu Thần nói gì cả.

“Cô đang ở đâu?” – Hiểu Thần không kiềm chế được mình hét toáng lên.

“Anh chỉ biết là hết. Tại sao anh lại cười cô gái kia, anh quên tôi rồi sao? Anh quên chuyện của chúng ta hết rồi sao? Anh quên kỷ niệm của tôi với anh rồi sao!?”

“Cô nói cái gì vậy Tâm Lam!” – Hiểu Thần chợt nghe lao xao trong điện thoại như ai đó đang nói “biểu diễn nhạc nước rồi kìa!” nhanh chóng suy nghĩ đến đài tưởng niệm của thành phố ven sông cứ mỗi cuối tuần đều có biểu diễn nhạc nước – “Tâm Lam cô ngồi yên chỗ đó đừng đi đâu nhé!”

“Anh có quyền quản tôi! Anh phụ tình tôi! Anh không đáng có được tình yêu của tôi! Huhuu” – Tâm Lam hét lên.

“Tâm Lam đừng tắt điện thoại!” - Hiểu Thần chạy xe ra khỏi biệt thự, lái xe thật nhanh đến đài tưởng niệm, trong lòng anh cầu mong cô bình yên vô sự, trong lòng vô cùng lo lắng. Cứ nghĩ đến việc cô đang có thể gặp nguy hiểm khiến lòng anh đau xót.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80

“Anh quên hết rồi, quên chúng ta đã từng cùng nhau xây dựng nên Teresa thế nào anh đã mua cửa hàng teresa và tự tay trang trí nó như thế nào, anh quên rồi anh quên chúng ta đã đi Pháp vui vẻ ra sao! Anh quên hết rồi! Huhuhu anh đã quên ôi rồi!”

“Tâm Lam cô nói gì vậy?” – Hiểu Thần như không tin vào những gì mình nghe qua điện thoại, Tâm lam đang nói những điều này đều là những việc anh đã trải qua với Triệu Khả Như, lòng anh vô cùng chấn động.

“Anh đã quên rồi khi chúng ta có con đã nôn nao chờ đợi nhìn thấy mặt nó ra sao! Còn cùng nhau đi mua sắm, trang trí phòng em bé, anh nói trong cuộc đời anh em và con là 2 thứ quan trọng nhất với anh ư huhuhuhu nhưng nay anh đã quên rồi!”

“Sở Tâm Lam cô đang nói gì vậy?”

“Hahah anh có nhớ tôi từng nói... Ước vợ chồng là nợ chưa trả hết sẽ không rời xa! Huhuhuh” – Giọng Tâm Lam rõ ràng trong điện thoại khiến Hiểu Thần như chết đứng, những điều cô nói đều là những kỷ niệm của anh và Khả Như, những câu nói đó đều chỉ có anh và Khả như biết tại sao, tại sao Tâm Lam lại biết những điều đó, đến câu nói trước khi mất của Khả Như cô ấy cũng biết.

Mắc xích hết mọi chuyện từ khi anh biết Sở tâm Lam đến nay dù biết suy nghĩ đó hoang đường nhưng quả thật Hiểu Thần có thể nghi ngờ Tâm Lam chính là Khả Như. Dù không muốn tin, không dám tin nhưng anh vẫn thấy chuyện này thật sự rất trùng khớp, có có những chuyện Tâm Lam điều tra ra được nhưng có những câu nói Khả như chỉ nói với một mình anh thì làm sao Tâm Lam biết được.

“Hiểu Thần, anh sợ có lỗi với Khả Như sao hahaha anh thật ngốc tôi là Khả Như sao anh không nhận ra tôi! Hahaha huhuhu chỉ có tôi ngu ngốc mới đi tin anh! huhuh” – Tâm Lam vừa khóc vừa cười, cũng không rõ cô đang khóc hay cười, mọi người xung quanh đều né tránh cô hoặc chỉ chò cô.

“Tâm Lam, Tâm Lam” – Giọng nói rung rẩy của Hiểu Thần bị bỏ rơi lại phía sau sau tiếng tuýt tuýt của điện thoại. Tâm Lam đã tắt máy điện thoại. Hiểu Thần cố gắng gọi lại nhưng thuê bao đã không còn liên lạc được nữa. anh cố gắng nhấn ga để chạy thật nhanh.

“Xin lỗi! Hahaha xin lỗi!” - Tâm Lam say xin loạng choạng bước đi va phải vào người khác.

“Cô em xinh đẹp thế này sao lại say như vậy!” – Người thanh niên kia tính quát lớn nhưng nhìn thấy Tâm Lam có chút xinh đẹp nên quay qua chọc ghẹo.

“Anh làm gì vậy?” – Tâm Lam nhui mày đẩy bàn tay thô bạo của người đàn ông đang cố ôm cô vào lòng.

“Anh đang đỡ em đó chứ người đẹp! Anh là đang sợ em té đó chứ!”

“Buông tôi ra!” – Tâm Lam cố gắng thoát khỏi vòng tay của người đàn ông nọ.

“Không ngờ em không những đẹp mà còn rất mềm mại nữa nha!”

“Anh nên bỏ à tay bẩn thủ của mình khỏi người cô ấy trước khi quá muộn đi!” – Bất thành linh một giọng nam trầm ấm vang lên tập trung sự chú ý của người đàn ông và Tâm Lam.

“Mày nói cái gì? Tao ôm bạn gái tao không được à?” – Người đàn ông nghe tiếng nói liền tròn mắt nhìn lại, tay siết chặt Tâm Lam hơn.

“Ai là bạn gái anh! Bỏ tôi ra!” – Tâm Lam ra sức chống cự yếu ớt.

“Em yêu em đừng giận mà! Chúng ta sẽ nhanh chóng đi đến nơi thoải mái cho em nghỉ ngơi nhé!”

“Tôi lập lại lần nữa! Bỏ ra ngay!” – Hiểu Thần gần như gầm lên.

“Hơ mày là cái thá gì tao phải nghe mày!”

Vừa nói dứt câu Hiểu Thần đã lao đến đánh tới tấp vào người đàn ông khiến anh trở tay không kịp.

“Được lắm mày nhớ mặt tao nhé!” – Người đàn ông nhận ra mình đánh không lại nên nhanh chóng đánh bài chuồng.

“Tâm Lam em không sao chứ?”

“Tống Hiểu Thần hahaha! Đồ ác độc!” – Tâm Lam xiu vẹo đứng lên, cô cười điên dại phui tay Hiểu Thần đang đỡ mình rồi bước đi.

“Tâm Lam em đừng như vậy được không?” – Tâm Lam vẫn bước đi như không nghe thấy.

“Khả Như!” – Tiếng gọi của Hiểu Thần khiến bước chân của Tâm Lam chững lại, cô xoay người im lặng nhìn anh.

“Anh nhận ra rồi sao? Hahaha anh cuối cùng cũng nhận ra rồi! Khi anh sắp thành chồng người khác anh đã nhận ra hay sao?” – Tâm Lam chậm rãi nói -
“Đau đầu quá! Đau đầu quá!” – Tâm Lam ôm đầu ngồi xuống đất.

“Do uống quá nhiều rượu đó, ngoan đi theo anh! Ngoan Khả Như ngoan đi theo anh!” – Hiểu Thần thấp giọng đỡ cô, ôm cô vào lòng. Tâm Lam như con mèo nhỏ ngoan ngoãn ngã vào lòng Hiểu Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Sau khi mở mắt tỉnh dậy, đập vào mắt Tâm Lam là trần nhà quen thuộc với bức tranh bầu trời được vẽ ngay trên giường ngủ của cô tại Tống gia, khung cảnh quen thuộc khiến Tâm Lam nghĩ mọi chuyện vừa qua chỉ là một giấc mơ mà thôi, nhưng cơn đau đầu kéo đến nhắc nhở cô về việc đã uống rất nhiều rượu vào đêm qua. Sau khi đã định thần lại Tâm Lam chợt giật mình vì sao mình lại ở Tống gia lại nằm trên chiếc giường này trong phòng ngủ này.

“Em tỉnh rồi à?” – Hiểu Thần từ bên ngoài đi vào tay bê một ly nước lọc cùng bát canh.

“Sao tôi lại ở đây?” – Tâm Lam có chút bất ngờ ngập ngừng hỏi.

“Em không nhớ gì sao? Uống thuốc đi rồi húp bát canh cho ấm bụng! Chắc đau đầu nhiều lắm!” – Hiểu Thần ân cần chăm sóc Tâm Lam, nhìn ánh mắt ôn nhu anh nhìn cô không còn vẻ trốn tránh rụt rè nữa.

Tâm Lam tay nhận thuốc uống, nhìn Hiểu Thần lắc đầu. Quả thật cô không biết sau khi uống say cô đã làm gì nhưng thật sự chuyện đang diễn ra trước mặt khiến cô vô cùng không thể thích nghi!

“Uống xong đi chúng ta nói chuyện!” – Tống Hiểu Thần đưa bát canh giá đến trước mặt Tâm Lam, cô nhận bát canh xi mặt nhăn nhó – “Dù nó có không ngon cũng không đến nỗi khó uống như biểu cảm của em đâu!” – Hiểu Thần vẫn nhớ rất rõ Khả Như rất ghét uống canh giá vì bảo nó rất hôi, mỗi lần cô say cho cô uống canh giá anh phải tốn rất nhiều công sức để thuyết phục dụ dỗ.

“Nó thật sự rất hôi!” – Tâm Lam khịt mũi nhăn nhó, trái tim Hiểu Thần chùn xuống, biểu cảm của Tâm Lam y như Khả Như ngày trước vẫn ánh mắt như vậy, luôn làm anh thấy mềm lòng.

“Nếu hôm qua tôi không đến kịp không biết đã xảy ra chuyện gì! Lần sau đừng nên uống say như vậy!” – Hiểu Thần nhủ mày nói, Tâm Lam ngoan ngoan hóp một ngụm rồi nhăn mặt, nhìn thấy ánh mắt của Hiểu Thần, lòng cô thờ dài rồi bụm mũi mà hấp cho hết bát canh.

“Chuyện gì? Hôm qua tôi đã gây nên họa gì hay sao?” – Tâm Lam tròn mắt nhìn Hiểu Thần.

“Em quả thật không nhớ bất kỳ chuyện gì hay sao? Cả những gì em đã nói?” – Hiểu Thần nghiêm nghị nhìn Tâm Lam dò xét.

“Không nhớ gì cả!” - Nhận thấy ánh mắt dò xét của Hiểu Thần, Tâm Lam vội cúi đầu né tránh.

“Tôi có chuyện muốn hỏi em!” - Hiểu Thần nghiêm nghị, trái tim Tâm Lam như sắp này ra khỏi lồng ngực của cô.

“Được!”

“Vì sao em lại tiếp cận tôi?” – Không như thái độ trước đây anh dùng để hỏi câu hỏi này, thái độ bây giờ của Hiểu Thần có thể nhận ra rất rõ ràng đó chính là trông chờ.

“Anh muốn tôi trả lời như thế nào? Lần trước tôi đã nói rồi, tôi không vì Tổng gia hay Tổng thị mà tiếp cận anh!” – Tâm Lam có chút bực bối trong lòng. Đến bây giờ Hiểu Thần vẫn không tin cô vẫn nghi ngờ cô, không biết từ dạo nào anh lại trở nên đa nghi như vậy, hay vốn dĩ anh đa nghi nhưng với cô ngày trước anh chưa từng nghi ngờ.

“Tôi thật sự không biết phải dùng phương cách gì để kiểm tra suy nghĩ trong đầu tôi lúc này! Hahaha tôi cảm thấy mình thật sự điên khủng khi có những suy nghĩ đó! Lời nói của một người say mà tôi cũng tin tôi thật sự điên thật rồi!” - Hiểu Thần vò tóc, anh vừa nói vừa cười, nụ cười của anh trong mắt Tâm Lam lại trở nên chua chát đến thế. Cô im lặng nhìn anh, cô không hiểu chuyện anh đang nói nhưng có thể nhận ra được đêm qua mình đã nói cái gì đó nhưng suy nghĩ thế nào cô cũng không nhớ được mình đã nói cái gì.

- Hiểu Thần đứng lên đi ra mở cửa.

“Thưa thiếu gia, Lãnh tiểu thư đến đợi cậu dưới sảnh!”

“Bảo cô ấy tôi bận!” – Tổng Hiểu Thần trả lời rồi đóng sầm cửa lại, thái độ anh vô cùng tức giận, khiến người giúp việc ngoài cửa không dám hó hé thêm bất kỳ chuyện gì.

“Vợ sắp cưới của anh đến tìm anh, nhìn thấy tôi trong phòng anh thế này quả thật không hay cho lắm!” – Tâm Lam cười chua xót cúi đầu nói, từng lời nói ra như một con dao cứa sâu vào trái tim của cô, khiến cho cô nhớ ra được người đàn ông này đã tuyên bố chọn người khác làm vợ.

“Đó là điều em thật sự muốn hay sao?” – Hiểu Thần gầm giọng hỏi.

“Tôi không muốn thì tôi có thể làm được những gì!” – Sở Tâm Lam nghe điều đó, mọi cảm xúc đang cố gắng dồn nén của cô như bộc phát lên, gương mặt cô đỏ ửng, lồng ngực căng cứng phập phồng tức giận.

“Giữ tôi lại!” – Nói đoạn Hiểu Thần tiến đến giữ Tâm Lam trong tay và cúi xuống hôn lên môi cô. Nụ hôn không quá gấp gáp như hôm anh say rượu đến tìm cô, nhưng lại chứa đầy sự trân trọng, chứa cảm xúc đang dồn nén đang bức ra bên ngoài. Tâm Lam buông lỏng tay không đẩy anh ra cô cũng không ôm lấy anh, như lần trước cô vẫn đón nhận nụ hôn của anh một cách nhẹ nhàng, như đang gọi nhớ lại những sự êm dịu anh dành cho cô ngày trước.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Náo loạn

“Anh hoàn toàn không uống rượu!” – Sau khi buông cô ra, Tâm Lam thấp giọng hỏi.

“Lần trước tôi cũng đã hôn em như vậy!” – Hiểu Thần nói, giọng anh trầm xuống khá nhiều.

“Uhm!”

“Tôi không quan tâm nữa, tôi không suy nghĩ nữa, em giống với Khả Như cũng được hay em là Tâm Lam cũng được, tôi không quan tâm nữa! Tôi chỉ cần em ở bên cạnh tôi là được!” – Hiểu Thần nắm bờ vai Tâm Lam đưa cô đứng trước ánh mắt của anh. Ánh mắt đang chiến đấu cảm xúc của anh.

“Nếu... Nếu tôi nói với anh! Tôi là Khả Như thì anh có tin không?” – Tâm Lam ngập ngừng nói, cô có chút ngỡ ngàng trước câu nói của Hiểu Thần, cô cảm thấy một cội âm áp trong lòng đang lan ra rõ rệt.

“Tôi nguyên đêm qua đã suy nghĩ điều đó, và cảm thấy mình thật sự đã bị em làm cho đầu óc trở thành hồ đồ!” – Hiểu Thần trầm ngâm rồi nói, anh đã nghĩ đến chuyện này nhưng với đầu óc một người bình thường thì thật sự anh không nghĩ được rằng chuyện này có thể xảy ra trên đời dù chỉ là 1% cơ hội.

“Chuyện đúng khó tin nhưng thật sự...” – Câu nói của Tâm Lam chưa nói ra đến cửa miệng thì cửa phong bất ngờ mở ra thu hút sự chú ý của cả hai

người.

“Hai người đang làm cái gì ở đây vậy?” – Lãnh Y Nặc mặt xanh tím biến sắc, giọng nói như xé tan không khí. – “Cô làm cái gì trong ngôi nhà này, trong phòng này!? Cô là đồ hồ ly tinh dụ dỗ người khác không thành còn cố gắng để lên giường với người khác! Cái thứ đàn bà hồ ly!” – vừa nói Y Nặc như con thiêu thân lao thẳng về phía Tâm Lam mà đánh, do quá bất ngờ nên Tâm Lam chỉ có thể dùng tay đỡ những cú đánh tới tấp của Y Nặc.

“Con hồ ly, tao đánh cho mày lòi đuôi ra, mày chạy đâu, được may ngon mày chạy!” – Y Nặc không còn quan trọng đến thể diện của mình cũng như ánh nhìn của người khác về cô mà cứ thế chạy đến đánh tới tấp vào Tâm Lam.

“Y Nặc cô dừng tay lại!” – Hiểu Thần cố gắng tách Y Nặc ra đỡ đòn dùm Tâm Lam, ra sức hét lên.

“Anh tránh ra, anh còn bảo về con quý này! Anh tránh ra!” – Y Nặc cố gắng nhào đến, không kiềm được nữa Tổng Hiểu Thần dùng sức đẩy Y Nặc ra khiến cô té ngã nhào lên giường.

“Lãnh Y Nặc cô điên đủ chưa? Ai cho cô tự ý vào đây!” – Tổng Hiểu Thần giận đến mức mắt long lên sòng sọc, nghiêng răng nói, anh vẫn đang che cho Tâm Lam ở phía sau lưng phòng trường hợp Y Nặc lại lau lên nữa.

“Em... Em không lên được tại sao cô ấy lên được! Em mới là người anh sắp cưới làm vợ cơ mà!” – Lãnh Y Nặc ngồi trên giường uất ức, nước mắt như lăn dài trên gương mặt mỹ nữ.

Sự ồn ào trong phòng khiến mọi người trong nhà đều tập trung lại nơi đó, mọi người đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra trong căn phòng này nhưng nhìn thái độ cực kỳ tức giận của Hiểu Thần cũng biết Y Nặc đã làm sai chuyện gì đó rất kinh khủng nên chỉ biết im lặng!

“Cô cũng biết là vợ sắp cưới, có nghĩa là cô chưa phải vợ tôi! Cũng đồng nghĩa cô cũng là một người chĩa can hệ gì với tôi!” – Hiểu Thần đành cứng lại nói.

“Anh... Sao anh lại nói với em như vậy, còn vài ngày nữa chúng ta đã đính hôn! Anh nỡ nói với em như vậy sao?” – Y Nặc khóc nức lên.

“Còn vài ngày nữa cũng chưa gì chắc mà cô đã lên giọng như vậy tự rồi à? Cô tự tin tôi sẽ ưng thuận việc đính hôn hay sao?” – Hiểu Thần cười lạnh nói, anh hơi bước ra một chút mọi người đứng ngay cửa mới nhìn thấy Tâm Lam đang nhỏ bé đứng sau lưng anh.

“Tâm lam! Sao cô ở đây!” – Tổng Hiểu Thiên bất ngờ lên tiếng, anh đã tìm cô cả đêm nhưng mãi không có tung tích nào ngờ cô lại ở ngay trong nhà này! Tâm Lam hướng ánh mắt Hiểu Thiên gật đầu nhưng cũng không lên tiếng nói gì

“Đi ơi, đi hãy làm chủ cho cháu huhu, đi phải làm chủ cho cháu, anh ấy bị con hồ ly tinh này lừa gạt rồi!” – Lãnh Y Nặc thật sự sợ đến xanh lét xanh lét so với bộ dạng dữ dằn ban ngày hoàn toàn khác xa nhau.

“Đừng khóc đừng khóc có ta ở đây! Đừng khóc!” – Tổng phu nhân này giờ đứng bên ngoài quan sát tình hình nghe đứa cháu cưng cầu cứu khi tình hình quá đối căn thẳng đã nhanh chóng tiến vào trong ôm lấy cô.

“còn có chưa đến một tuần nữa đã là lễ đính hôn rồi, con đang nói cái gì vậy?” – Tổng phu nhân có chút không hài lòng nhìn qua Tâm Lam rồi lướt ánh mắt về phía Hiểu Thần.

“Chuyện hôn sự là do mẹ tự quyết, con im lặng không phản đối không có nghĩa con đã đồng ý! Chuyện này hiện đang có rất đông người con thiết nghĩ cũng nên nói rõ. Chuyện đính hôn là mẹ tự hứa, mẹ tự đăng tin vậy mẹ cũng nên tìm một chủ rể luôn thể!” – Hiểu Thần trầm mặc nhàn nhạt nói. Tất cả mọi người đều bất ngờ quay sang trở mắt nhìn Hiểu Thần, không nghĩ chuyện đính hôn lại là như vậy. Càng không nghĩ anh không nể chút thể diện Lãnh gia cũng như Tổng phu nhân mà cự tuyệt hẳn.

“Con nói năng cái gì vậy! Con vì cô ta nên mới như vậy có phải không?” – Tổng phu nhân giận tím mặt nhưng vẫn cố kiềm chế hơi tiếng nhả nhặn nói.

“Chuyện này không liên quan Tâm Lam!” – Hiểu Thần xoay người nhìn Tâm Lam đang đứng im lặng phía sau lưng anh, hai ánh mắt nhìn nhau anh khẽ mỉm cười trấn an cô.

“Đồ hồ ly tinh! Huhu anh ấy bị con hồ ly tinh đó bỏ bùa rồi!” – Y Nặc khóc rống lên.

“Dù con không cưới Y Nặc mẹ cũng không bao giờ chấp nhận hạn phụ nữ như cô ta bước vào ngôi nhà này!” – Tổng phu nhân giận rung người nói.

“Mẹ!” – Cả hai âm thanh cũng vang lên, cả Hiểu Thần cũng Hiểu Thiên đều lớn tiếng nói, hai người nhìn nhau, Hiểu Thần khẽ nhủ mày.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

“Mẹ không nên nói Tâm Lam như vậy trong khi mẹ chưa tiếp xúc với cô ấy! Cô ấy không phải như mẹ nghĩ!” – Hiểu Thiên như không quan tâm đến cái nhủu mày nghi kỵ của anh trai, nhanh giọng nói.

“Con! Cả con cũng muốn làm mẹ tức chết hay sao? Cô đã dùng bùa mê gì với hai đứa con của tôi! Cô thật đáng sợ cô Sở à!” – Nửa câu đầu là Tổng phu nhân nói với Hiểu Thiên sau đó quay sang nói với Tâm Lam.

“Huhuhu” – Y Nặc khóc lớn hơn, ánh mắt căm ghét nhìn Tâm Lam. – “Cô ấy dụ dỗ Hiểu Thần không được cái quay sang dụ dỗ Hiểu Thiên rồi lợi dụng cậu ấy tiếp cận hiểu Thần! Huhuhu đi đừng bị cô ấy lừa!”

“Cô nào đủ chưa! Cô nên biết điểm dừng lại ngay khi tôi còn bình tĩnh được!” – Tổng Hiểu Thần nghiêng răng đánh tiếng nói. Ánh mắt vô cùng hung hãn của Hiểu Thần khiến Y Nặc sợ né tránh đi, quên cả việc khóc.

“Em thu xếp đồ đi! Chúng ta đi!” – Nói đoạn Hiểu Thần nắm tay Tâm Lam kéo cô ra khỏi phòng rồi đi.

“Con đứng lại cho mẹ! Đứng lại!” – Tổng phu nhân hét toáng lên, nhưng Hiểu Thần vẫn không quay lại.

“Chuyện ở nhà giao cho em!” – Đi ngang Hiểu Thiên, Hiểu Thần nói, đáp lại anh là cái gật đầu chắc nịch của Hiểu Thiên.

....

“Sao em im lặng vậy? Không nói lời nào?” – Suốt chặn đường đi bầu không khí vô cùng im lặng bao trùm cả hai người, sau khi xe đỗ phịch trước hẻm nhà Tâm Lam, Hiểu Thần nhận nhặt đánh tiếng.

“Vậy chuyện đính hôn không phải là anh muốn!?” – Tâm Lam hít một hơi rồi nói ra nghi vấn của mình!

“Uhm!” – Hiểu Thần uhm nhẹ một tiếng cũng không nói thêm điều gì!

“Nhu vậy là tốt rồi!” – Tâm Lam tâm tình đặc biệt trở nên vui vẻ, cười rạng rỡ.

“Em có đau không? Có sợ không?” – Hiểu Thần nhìn Tâm Lam thấp giọng ân cần.

“Không có tí chuyện đã sợ rồi thì em vô dụng quá!”

“Tâm Lam ban nãy em định nói gì với anh!” – Hiểu Thần nhớ lại câu nói bị bỏ dỡ của tâm Lam ban nãy.

“À!... Em muốn nói là, em chính là Triệu Khả Như! Anh có tin chuyện đó không?” – Tâm Lam có chút ngập ngừng nói.

“Ý em...”

“Ý em là em là Khả Như sau khi chết đi đã sống lại trong cơ thể Tâm Lam!” – Tâm Lam nhìn thẳng Hiểu Thần nói. – “Em biết chuyện này nó khó tin, nếu là em em cũng sẽ nghĩ nó hoang đường!”

“Tại sao đến những 4 năm sau em mới đến tìm anh?” – Hiểu Thần nghe chính miệng Tâm Lam nói dù đã nghi ngờ trước nhưng trong lòng vẫn có chấn động.

“Em cũng không biết nhưng khi mở mắt dậy đã trôi qua 4 năm, em cũng tính nói cho anh ngay nhưng em nhận ra thái độ bài xích của anh, cũng nghĩ anh sẽ không tin vào chuyện đó nên em đã chọn cách ở bên cạnh anh!” – Tâm Lam cúi đầu nói

“Chuyện này.... Anh làm sao... Thật sự khoa học không lý giải được!” – Tổng Hiểu Thần ngập ngừng, ánh mắt anh mơ hồ, Tâm Lam chưa bao giờ nhận thấy sự mong lung mơ hồ như vậy trong mắt anh.

“Đến em còn không tin được! Có thể do em và anh vẫn còn nợ nhau! Cho nên chưa thể rồi đi!” – Tâm Lam cười trừ cúi đầu nói.

“Vợ chồng là nợ chưa trả hết không rời xa!” – Hiểu Thần lặp lại câu nói trước khi rời đi của Khả Như. Lời nói còn văng vẳng bên tay anh như thể mới ngày hôm qua Khả Như nói với anh.

“Có lẽ còn nợ nên em đã trở về!” – Tâm Lam khẽ cười nhìn Hiểu Thần,

.....

“Chuyện là thế nào con đứng lại cho ta!” – Tổng phu nhân lớn tiếng gọi dù bóng Hiểu Thần cùng Tâm Lam đã rời đi.

“Di ơi, không được, con phải gả cho anh Hiểu Thần, không được!” – Y Nặc hoảng sợ túm lấy tay Tổng phu nhân mà khóc.

“Hiếu Thiên bắt nó lại cho mẹ!” – Tổng phu nhân trừng mắt nhìn Hiếu Thiên đang trầm ngâm đứng như thỏ đang xem kịch.

“Mẹ! Không phải mẹ không biết tính anh, ban đầu con cũng hơi thắc mắc về hôn sự này nhưng cuối cùng hóa ra lại là sự dàn xếp! Nếu đã vậy con có thể giúp mẹ thu dọn lại bãi chiến trường này!” – Hiếu Thiên vẫn không nhúng nhút đứng yên tại chỗ lặng nhìn sự nháo nhào của Y Nặc cùng Tổng phu nhân

“Không không, nhất định con phải gả cho anh ấy! Di ơi, di biết con yêu anh ấy cơ mà!” – Y Nặc nghe Hiếu Thiên nói thì phản ứng mạnh khiến mọi người có chút giật mình.

“Ta không chấp nhận người phụ nữ như cô ta bước vào ngôi nhà này!” – Tổng phu nhân kiên định nói.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84

“Chuyện đó tính sau, trước hết chuyện lùm xùm này chúng ta phải giải quyết trước khi báo chí phanh phui! Ba mà biết chuyện này thật sự sẽ giận không ít!” – Hiếu Thiên dụ giọng nói, anh biết điểm yếu nhất của Tổng phu nhân chính là e dè con thịnh nộ của Tổng lão gia. Còn điều quan tâm nhất của Tổng lão gia chính là hình ảnh của Tổng gia,

“Chuyện này...!” – Tổng phu nhân nghe lời Hiếu Thiên nói có chút giật mình, chuyện tam bành như vậy truyền ra ngoài quả thật Tổng lão gia sẽ giận một trận không nhỏ. Có thể sẽ cho bà sang nỡ sống nghỉ dưỡng một thời gian dài để kiểm điểm không chừng. Nghĩ đến điều đó rồi lại nhìn Y Nặc, điểm lệ mặt mũi đầy nước mắt bên cạnh mà vô cùng phân vân.

“Di ơi, di phải làm chủ cho cháu!”

“Y Nặc, em thật sự không hiểu tình hình bây giờ hay sao! Cho dù mẹ có kiên quyết giúp em cũng không ép được anh Hiếu Thần đâu! Em nên biết dừng lại trước khi danh tiếng của em cũng như Lanh gia bị bôi nhọ chứ!” – Hiếu Thiên mất kiên nhẫn nói, dù cô là em họ của anh nhưng bản thân anh lại không hảo tính cách của cô lúc nào cũng nhu mì hiền dịu nhưng lại luôn tạo cho người khác cảm giác không thích hợp.

“Anh!...” - Y Nặc giật mình hét lên rồi im lặng khóc..

“Ta đau đầu quá chuyện này giao hết cho con!” – Tổng phu nhân đứng dậy nói rồi rời đi.

“Di ơi!” – Y Nặc bị mất chỗ dựa nên hoang mang đứng lên gọi rồi cũng nhanh chóng đuổi theo.

....

- Nghe tiếng chuông cửa Tâm Lam ra mở, đứng trước cửa là chú tài xế quen thuộc của Tổng Hiếu Thần.

“Chào chú! Có chuyện gì ạ?”

“Thưa tiểu thư! Tôi tuân theo lệnh Tổng thiếu đến đưa cô đến một nơi!” – Tài xế cung kính đáp. Ông chưa bao giờ nhìn thấy Hiếu Thần ân cần dặn dò ông vì một người phụ nữ nhiều đến như vậy trừ Triệu tiểu thư, nên ông biết người này trong lòng thiếu gia thật sự rất quan trọng.

“Đội tôi vào trong lấy túi xách rồi sẽ ra ngay!” – Tâm Lam nói rồi quay người đi vào nhà.

“Tiểu thư có thể để cho tôi chìa khóa nhà được không ạ?” – Tài xế nói.

“Được nhưng để làm gì?” – Đưa chìa khóa cho bác tài xế, Tâm Lam nhui mày nghi hoặc.

“Mời cô lên xe!” - Tâm Lam không kì kèo nữa mà nhanh chóng lên xe ngồi, rất nhanh sau đó tài xế cho xe chạy đi suốt dọc đường đi dù cô có hỏi như thế nào thì cũng không hỏi được mình sẽ đi đâu và làm gì cuối cùng chỉ đành phải ngồi im chờ đợi.

Xe dừng lại trước cổng một căn biệt thự mini có thể nó không to như Tổng gia nhưng cũng thuộc dạng biệt thự hơi xa xỉ.

“Tiểu thư đã đến rồi!” – Một người phụ nữ nhanh chóng mở cửa cho Tâm Lam cười cúi chào cô.

“Chào chị!”

“Tổng thiếu đội cô bên trong rất lâu rồi!” – Người phụ nữ cúi người nói.

“Dạ vâng!?”

“Cô đừng dạ với tôi, tôi không dám nhận! Sau này cứ gọi tôi là Diên tẩu, tôi là quản gia của nơi này!” - Diên tẩu nói. Tâm Lam gật đầu, cô biết những người quản gia trong gia đình quyền quý có những quy tắc bất dịch chuyên nên cô không nên cố gắng đòi co làm gì.

“Á cô ong mật!” – Tiểu Uy ngồi trong phòng khách, được ba cậu bảo Tâm Lam sẽ đến đây nên rất háo hức trông chờ, nên vừa nhìn thấy cô, cu cậu đã hét lớn rồi vui vẻ chạy nhào vào lòng cô.

“Chào bánh bao nhỏ của cô! Để cô xem bữa giờ có lớn hơn một chút nào không?” – Tâm Lam cố ý đẩy tiểu uy ra nhìn bên trái, nhìn bên phải nhíu mày như nghĩ ngợi, nhìn biểu cảm căng thẳng đợi chờ trên gương mặt tiểu Uy khiến cô như muốn phì cười – “Chà nhìn tới nhíu vẫn là bánh bao nhỏ của cô rồi!” – Nói đoạn tiểu Uy ôm lấy cô cười khi khi.

“Chào mừng em trở về nhà!” – Hiểu Thần đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt Tâm Lam cũng tiểu Uy nói.

Bất ngờ trước câu nói của anh, cô không kịp phản ứng cứ trở mắt ra nhìn.

“Đây là căn nhà anh đã mua định tặng cho em trước đây... Nhưng chưa kịp thì... Nhưng bây giờ đã có cơ hội rồi! Gia đình chúng ta sẽ sống tại đây nhé!” - Hiểu Thần nhìn thấy biểu cảm của Tâm Lam chỉ cười nhẹ rồi quay người khoác vai cô đang bế tiểu Uy nói.

“Ý anh là...” – Tâm Lam vẫn chưa hết ngỡ ngàng.

“Uhm chúng ta từ nay về sau sẽ sống ở đây!” - Hiểu Thần nhắc lại một cách chắc chắn.

“Chúng ta là em và anh và cả bánh bao nhỏ Tiểu Uy!” – Tâm Lam chậm chạp phản ứng.

“Đúng cả 3 chúng ta! Em có thích không?” – Hiểu Thần nói.

“Thích, được sống cùng anh và tiểu UY em con muốn gì hơn!” – Tâm Lam không kiềm được cảm xúc, nước mắt lăn dài trên gương mặt.

“Cô không được khóc nhé đầu! Cô khóc tiểu Uy cũng khóc theo cô!” - Tiểu Uy quay sang lau nước mắt cho Tâm Lam, bằng giọng trẻ con nói.

“Cô hư quá cô không khóc!” – Tâm Lam quệt nước mắt trên mặt nói.

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

“Anh chở em về nhà thu dọn hành lý nhé!” - Tâm Lam quay sang nói với Hiểu Thần.

“Không cần! Anh nghĩ hành lý của em chắc đang trên đường đến đây rồi!” – Hiểu Thần nhìn đồng hồ gật gù nói.

“Hả?” – Tâm Lam ngạc nhiên rồi nhớ đến việc tài xế xin chìa khóa nhà cô mới chợt ngỡ ra.

“Diên tẩu bế Tiểu Uy vào bếp cho ăn đi!” – Hiểu Thần tiện quay sang nói với Diên tẩu. Bà nhanh chóng tiến lên bế tiểu Uy vào trong, nhìn gương mặt cu cậu có vẻ như không thuận ý nhưng vẫn im lặng chấp nhận bị bế đi.

“Cái quan trọng ở đây chúng ta cần lên tòa án cô Sở Tâm Lam à!” – Hiểu Thần nhìn biểu cảm ngạc nhiên của tâm Lam cười nói.

“Hả?” – Tâm Lam lại tiếp tục ngạc nhiên.

“Còn gia đình anh...” – Tâm Lam nhớ lại chuyện ở Tổng gia hôm đó. Tuy hiện tại đã có đính chính nói là báo chí có sự nhầm lẫn không phải Tổng Hiếu Thần đính hôn với Lãnh Y Nặc mà là Tổng phu nhân nhận Lãnh Y Nặc làm con nuôi. Nhưng cô vẫn nhớ rất rõ thái độ bài xích của Tổng phu nhân.

“Em không cần để ý, cái em nên quan tâm chỉ có anh mà thôi!” – Nói đoạn Hiếu Thần nắm tay Tâm Lam kéo mạnh khiến cô phải thay đổi chỗ ngồi từ ghế sofa thành ngồi trong lòng anh!

“Này Tổng Hiếu Thần, dù sao thì Sở tâm Lam cũng chưa có gã cho anh đâu nhé đừng có mà làm loạn!” – Tâm Lam tuy nhũn mảy những hai má lại đỏ ửng e thẹn.

“Sớm thôi!” - Nói đoạn Hiếu Thần ôm hôn Tâm Lam, nụ hôn tưởng chừng như chưa bao giờ chia xa.

....

Chuyện Tâm Lam đồng ý lấy Hiếu Thần có chút không hài lòng nhưng nhìn thấy con gái hạnh phúc thì ba Sở cũng chấp nhận không gây nhiều khó dễ vì với ông việc con gái quay trở lại từ quý môn quan đã là một chuyện hết sức phi thường, ông không còn chấp nhặt hay bắt kì vấn đề nào nữa.

“Tâm Lam! Cô có hạnh phúc không?” – Trong ngày đám cưới diễn ra ở Sở gia, Tổng Hiếu Thiên đã đứng cạnh bên và nói với cô.

“Uhm cậu mãi mãi là người em chồng đáng mến của tôi!” – Tâm Lam gật đầu. Cô thật sự dù là kiếp trước hay kiếp này thì cô mãi mãi vẫn nợ Tổng Hiếu Thiên một tấm chân tình.

“Như vậy thật tốt!” – Hiếu Thiên cười, ánh mắt anh tuy cũng cười nhưng lại ánh lên trong đó một cõi gì đó rất cô đơn.

“Hiếu thiên! Cảm ơn cậu!” – Tâm Lam cảm động nói.

“Chị dâu à! Chị đừng buồn khi nhà trai không có trường bối đến nhé!” – Hiếu Thiên đến giờ phút này vẫn còn quan tâm đến cảm xúc của Tâm Lam, khiến lòng cô vô cùng chua xót nhưng tình cảm thì không cách nào ép buộc được, chỉ là cô mắc nợ anh mà thôi.

“Có cậu là tôi vui rồi!” – Tâm Lam cúi đầu cười, Tổng Hiếu Thần quyết định cưới Tâm Lam mặc dù bị Tổng gia phản đối, anh quyết định dọn ra khỏi Tổng gia ở biệt thự riêng, công bố báo chí về hôn sự. Báo chí đã ví Sở Tâm Lam chính là nàng lọ lem thời hiện đại, được rất nhiều cô gái ganh tỵ và ngưỡng mộ. Để thể hiện cho sự phản đối của mình cả hai người Tổng lão gia cùng Tổng phu nhân đều không xuất hiện trong ngày cưới của hai người.

....

- “Thật sự không ra cái thể thống gì! Cưới xin không có trường bối thì ai mà công nhận! Ta mãi mãi không công nhận người đàn bà đó là con dâu cái nhà này!” – Tổng phu nhân ngồi trên bàn ăn đọc tờ báo tức giận ném sang bên.

“Trên bàn ăn hạn chế thôi!” – Tổng lão gia trầm ngâm nói. Ông biết người con trai này của ông luôn suy nghĩ rất thấu đáo dù trong bất kỳ chuyện gì nhưng vì sao lần này lại như vậy, ông thật sự không hiểu được.

“Mẹ à, mẹ đừng có như vậy nữa hãy thử cho chị ấy một cơ hội! Chị ấy không phải như mẹ nghĩ đâu!” – Tổng Hiếu Thiên khuyên can.

“Cô ta có tài cán gì, không gia thế, làm sao xứng đáng với Tổng gia ta chứ!” – Tổng phu nhân hậm hực nói. Trong lòng bà vô cùng oán giận người con dâu mới này, không những không vừa ý bà mà còn ngang nhiên cướp mất con trai cũng như cháu nội của bà như vậy thì làm sao bà cam lòng.

“Me! Nếu mẹ cứ như vậy đến con cũng không sống nổi trong cái nhà này mất” – Tổng Hiếu Thiên đứng lên rời khỏi bàn ăn.

“Con... Ông coi nó” – Tổng phu nhân uất ức quay đầu sang nhìn Tổng lão gia.

“Ăn cơm cũng không yên!” – Tổng lão gia cũng bực mình đứng lên rời bàn cơm để lại một mình Tổng phu nhân ngồi耿耿 ngó trước thái độ của mọi người.

“Được lắm vậy thì đừng ai thêm quan tâm đến bà già này nữa!” – Tổng phu nhân oán tức giận, nước mắt lưng tròng nhưng chung quy xung quanh không còn ai thấy màng khổ tâm này của bà.

....

“Thưa phu nhân, Sở tiểu thư đến!” – Lan tẩu đi vào phòng thông báo.

“Cô ta đến đây làm cái gì? Nghỉ cưới Hiếu Thần rồi thì muốn đến đây ra oai sao?” – Tổng phu nhân đang xem tivi, ngược đầu nói, giọng nói đầy sự khó chịu.

“Có cả cậu tiểu Uy đến nữa thưa bà!” – Lan tẩu cười nói. Tổng phu nhân vừa nghe có tiểu Uy đến thì nhanh chân bước vội vàng đi ra ngoài.

“Bà nội!” – Tiểu Uy nhanh nhào chạy đến ôm lấy Tổng phu nhân.

Chương 86

“Ôi bảo bối của ta, con nỡ lòng bỏ rơi bà nội hay sao? Để xem con sống đạo này bên ai kia có tốt không?” – Tổng phu nhân xuyết soa đứa cháu nhỏ.

“Con chào mẹ!” – Tâm Lam chậm rãi đến bên nói.

“Không dám, đừng tùy tiện gọi như vậy!” – Tổng phu nhân liếc mắt nhìn Tâm Lam.

“Mẹ đừng như vậy! Con biết chúng ta có sự hiểu lầm nào đó, con tin mẹ cho con một cơ hội chúng ta có thể sống hòa thuận mà!” - Tâm Lam thấp giọng nói, giọng chưa chan sự nài nỉ ánh mắt hy vọng nhìn Tổng phu nhân.

“Hừ, tôi xin lỗi Sở tiểu thư, Tổng gia không chứa nổi cô! Cô thật lợi hại một thoáng đã cướp đi con trai cả cháu trai của tôi, giờ cô còn muốn gì nữa? Muốn cái nhà này luôn thì cô mới vừa lòng hả dạ hay sao?” – Tổng phu nhân giọng nói đầy sự chán ghét.

“Lan tâu mang tiểu Uy vào trong chơi nhé!” – Tâm Lam quy sang nói với Lan tâu.

“Cô là ai mà ra lệnh trong cái nhà này!” – Tổng phu nhân có vẻ tức giận.

“Mẹ chuyện người lớn không nên nói những lời này cho trẻ con nghe, mẹ muốn la rầy con thế nào cũng được nhưng hãy để tiểu Uy đi ra chỗ khác mẹ nhé!” – Tâm Lam khẩn trương nói, quả thật cô rất sợ khi mà những lời cay nghiệt củ người lớn nói ra trước mặt tiểu Uy.

“Hừ!” - Tổng phu nhân bực bội đứng lên.

“Thưa mẹ làm thế nào thì mẹ mới chịu chấp nhận con!” - Sở Tâm Lam thấp giọng nói.

“Cô phải biết Tổng gia là nhà quyền thế ra sao! Cô lấy thân phận gì mà sánh đôi cùng Hiếu Thần! chưa kể cô còn kích động Hiếu Thiên, một đứa ngoan hiền như Hiếu Thiên! Cô nói tôi làm sao chấp nhận được cô!” – Nói đoạn bà Tổng đi vào bên trong phòng đóng cửa phòng lại. Để lại Sở Tâm Lam ngồi một mình trầm lặng bên ngoài.

Sống qua hai kiếp người làm sao cô không hiểu được tính tình của người mẹ chồng này. Với bà quan trọng nhất là Tổng gia mọi thứ đều suy cho cùng là vì Tổng gia cả bản thân mình bà sẽ không màng đến. Đại diện cho Tổng gia chính là Hiếu Thần cũng có thể xem là mặt mũi của Tổng gia. Nhưng từ nhỏ tính cách của Hiếu Thần đã không dễ ứng thuận nên việc anh xa cách với mẹ mình đã làm bà rất buồn, duy có Tổng Hiếu Thiên như một niềm an ủi cho bà phần nào.

Do biết điều đó Sở Tâm Lam cố gắng lôi kéo Tổng Hiếu Thần cùng Tổng Hiếu Thiên cố gắng về Tổng gia thường xuyên hơn. Chỉ cần có mặt cả hai người bọn họ ở nhà Tổng phu nhân cũng không bài xích đuổi cô về như khi cô đến một mình nữa. Nhưng nói đến chấp nhận cô thì thật sự là chưa từng.

.....

“Chúc mừng sinh nhật Tổng phu nhân! Hôm nay trong bà thật rạng rỡ!” – Ngụy phu nhân là bạn ủa Tổng phu nhân vui vẻ đến chúc mừng.

Hôm nay Tổng gia có tiệc mừng thọ cho Tổng phu nhân được tổ chức vô cùng náo nhiệt, rất nhiều phu nhân tiểu thư quyền quý đến góp mặt cũng như chúc tụng.

“Nhìn mặt bà hồng hào như vậy chắc là do nhà mới có cháu con nên mới được như vậy phải không?”

“Con dâu mới của bà là tiểu thư nhà nao? Sao ko thấy bà đãi tiệc giới thiệu!”

“Nhìn trên báo chí thấy cũng không phải đặc sắc lắm sao Hiếu Thần nhìn trúng vậy?”

“Chuyện của bọn trẻ tôi không quản được!” – Tổng phu nhân cúi đầu xấu hổ với bà việc bị hỏi về đứa con dâu mà bà không công nhận.

“Quả thật cứ nghĩ một người xuất chúng như Hiếu Thần phải chọn một người xứng đáng hơn chứ! Tôi còn tính làm mai Lâm tiểu thư nhà của Lâm thị đó! Con gái duy nhất sau này chắc chắn là người thừa kế Lâm gia rồi! vậy mà...” – Một vị phu nhân tiếc lắc đầu chép miệng.

Tổng Phu nhân gượng cười, mặt mày méo mó, trong lòng thầm mắng chửi sở Tâm Lam, do cô nên bà mới lâm vào cái hoàn cảnh này.

“Mẹ! Mời mẹ với các dì các cô ra ngoài sân ạ!” - Tổng Hiếu Thiên gương mặt hớn hở nói.

“Cháu Hiếu Thiên, càng ngày con càng khô ngô quá!”

“Dạ con xin cảm ơn! Mọi người nhanh ra đây!” – Nói đoạn trong giọng điệu đầy sự gấp gáp. Tổng phu nhân nhanh chóng theo anh đi ra sân. Khi bà vừa đi ra bên ngoài, hướng sân khấu nơi để chiếc bánh kem cao ngất cùng dàn ly sampanh bắt ngờ vang lên tiếng nói.

“Xin kính chào quý ông, quý bà những vị khách quý có mặt trong buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay của mẹ chúng tôi!” – Sở Tâm Lam khả ái đứng trên bục cao nói, gương mặt trang điểm hoa lệ cùng bộ váy trang nhã tuy không cầu kỳ nhưng lại khiến cô trở nên vô cùng thanh tú!

“Vâng mẹ chúng tôi hay mọi người đều biết là Tổng phu nhân đây là một người phụ nữ rất xinh đẹp và thông minh nên mới có thể sinh ra 2 người con trai vô cùng ưu tú như Hiểu Thần và Hiểu Thiên đây. Bên cạnh đó còn phải nói đến khả năng quản lý trong ngoài Tổng gia, một mình bà lo trong lo ngoài nên Tổng gia mới có được sự êm ấm và hạnh phúc như thế này. Và hơn thế nữa mẹ ơi trong mắt của chúng con đặt biệt là con thấy mẹ là một người phụ nữ xinh đẹp nhất, quý phái nhất! Do đó nhân dịp hôm nay con có một món quà muốn dành cho mẹ!” – Nói đoạn đèn của cả khoảng sân vườn vụt tắt, một ánh đèn rực rỡ phát sáng lên đó chính là một bộ trang phục được thiết kế rất đặc biệt được chiếu sáng bởi những ánh đèn pha do đó những hạt pha lê đính trên váy vô cùng lấp lánh khiến cho người nhìn nghĩ đến những vì sao lấp lánh trên bầu trời. Mọi người đều xuýt xoa nhìn chiếc váy không rời mắt, quả thật rất đẹp rất lộng lẫy.

“Mẹ ơi, con thấy chiếc váy này quá xinh đẹp quá cao quý chỉ có thể là mẹ mới phù hợp mặc nó mà thôi!” – Tâm Lam cười nói ánh đèn pha chia hai 1 cái vẫn chiếu vào chiếc váy nhưng cái còn lại thì chiếu đến chỗ Tổng phu nhân!

“Thì ra con dâu của bà là nhà thiết kế trẻ Sở Tâm Lam mà báo chí vẫn khen như một hiện tượng thời trang! Bà giầu kỹ quá nha!”

“Bà là sường nhất rồi đó! Có người con dâu tài giỏi như vậy!”

Nhưng người bạn xung quanh Tổng phu nhân không ngớt lời khen ngợi, khiến bà từ việc ngỡ ngàng rồi cảm động lại xen chút sự hạnh diện bên trong đó.

“Mẹ ơi! Đi cùng con nhé!” – Tổng Hiểu Thiên nhẹ nâng tay bà đi đến bên cạnh chiếc váy!

“Mẹ đi thay thử nhé!” – Tổng Hiểu Thần gọi ý. Mọi người xung quanh cũng nhón nháo ai cũng muốn được nhìn thật sự chiếc váy trên người Tổng phu nhân. Bà khẽ gật đầu lan tẩu nhanh chóng đi vào trong.

Chẳng bao lâu Tổng phu nhân trở lại với bộ đội áo màu đen tuyền nhưng lại vô cùng lấp lánh mà lại không lòe loẹt!

“Chúng mừng sinh nhật mẹ!” – Nói đoạn Tổng Hiểu Thần đeo vào cổ bà một vòng cổ bằng hạt ngọc trai đen vòng cổ này tháng trước bán đấu giá, giá khởi điểm đã 10 vạn nên giá trị của nó phải nói là cao ngất. Mọi người bên dưới xì xầm.

Tổng phu nhân vui vẻ cười đến miệng ngoác cả hai bên. Về mặt tràn đầy sự hạnh phúc và mãn nguyện.

“Em dùng cách này thật sự thu phục mẹ anh một cách dễ dàng!” – Tổng Hiểu Thần ghé tai nói nhỏ với Tâm Lam. Cô chỉ khẽ cười, nếu sống qua 2 kiếp mà cô không biết mẹ chồng muốn gì nhất thì thật sự quá uổng phí một kiếp này!

- The end -

Bạn đang đọc truyện *Sở Tâm Lam Lại Đến Đây* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.